

Beyaz Dizi

St. Laurent'den bir gelinlik ve bir Lamborgini vermedikçe hiçbir erkek beni kiliseye sokmayı başaramamaz.

Şaka olsun diye söylediği bu sözlerin başına ne işler açacağından henüz habersizdi Alex. Mükemmel Fransızca'sı sayesinde Banque de Varcennes'in en iyi elemanlarından biri olmuştu. Ama Paris merkez bürosunun yöneticisi Alain du Gard'la yaşadığı o korkunç karşılaşmadan sonra, bankadaki işini hâlâ kaybetmememiş olması tek kelimeyle mucizeydi. Bir bankacı olarak hayranlık uyandıran biriydi genç adam. Ama bir iş görüşmesi sırasında onun sevgilisi rolünü oynaması gerekince, bunun ateşli ve çılgın bir oyuna dönüşeceğinden korkmaya başladı genç kız. Ve korkularının yersiz olmadığını daha ilk provada anladı.

Gelişim Yayınları

4000 TL. [illegible]
23 Mayıs [illegible]

Angela Wells

Sonsuz Yaz

714

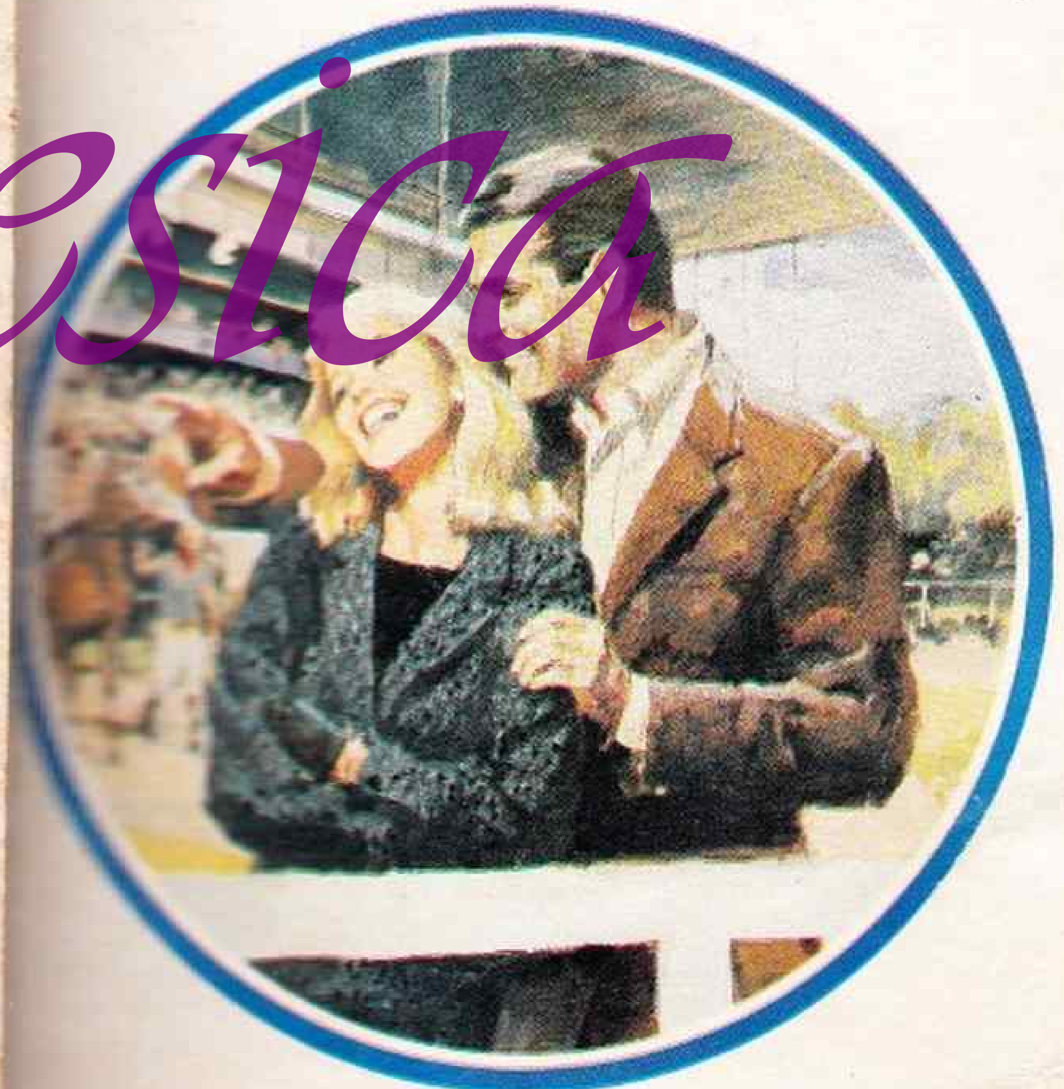
714

Beyaz Dizi

Sonsuz Yaz

Angela Wells

"Sana yemek ısmarlayacağım," dedi. genç adam. "Bunu hak ettin."

Alex kibar bir sesle, "Ama benim bir randevum var," diye hatırlattı.

"İptal et!" Sesinde otoriter bir ifade vardı. "Tony'nin hayatta istediğin şeyleri sana veremeyeceğini itiraf etmiştin bile."

"Peki, siz verebilir misiniz?" Alex genç adamın düşünceli tavrını öylesine komik bulmuştu ki, kendisini bir kahkaha atmaktan alamadı. "Mükemmel bir akşam yemeğinden daha fazlasını isteyeceğime söz veririm."

İngilizce Adı : ENDLESS SUMMER

Gelişim Yayınları A.Ş. (1991)
Büyükdere Cad. Ali Kaya Sok. No: 8
Levent-İstanbul 80720
Tel: 169 66 80 (20 Hat) Tlx: 26510 geby

Ankara Büro:
Konur Sok. No: 7/4 Kızılay-Ankara
Tel: (4) 117 44 50

Baskı: Mısırlı Matbaası Tic. A.Ş. Tel: 584 47 40

Sonsuz Yaz

Angela Wells

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Hastalığı yüzünden bir hafta dinlendikten sonra geri dönmek için hiç de iyi bir gün değildi. Alex sabahın erken saatinde Lombard Sokağı'nda yukarıya yürürken, soğuk mart rüzgârına karşı sarışın başını öne eğmişti.

Genç kız, 'Tıbbi araştırmalar ilerledikçe, ne kadar az şeyin bilindiğinin anlaşılması çok garip,' diye düşündü. Geçirdiği hastalık eskiden basit bir soğuk algınlığı olarak nitelendirilirdi. Oysa şimdi bunun bilinmeyen bir virüsten kaynaklandığı söyleniyordu. Her iki durumda da hastalığının zaman dışında çaresi yoktu. Belki de birkaç gün daha dinlenmesi gerekirdi.

Alex içinden, 'Noel hediyelerimden biri olan angora başlığı taksam iyi olurdu,' diye geçirirken gülümsemekten kendini alamadı. Araştırmacı olarak çalıştığı Fransız bankasının görkemine hiç de uygun değildi üzerindekiler. Kendisini bankayı soymaya gelen bir soyguncu gibi hissediyordu.

Bankadan içeri girer girmez hemen ısınacaktı; özellikle de idarenin personel için hazır tuttuğu kahveden içince. Genç kız öncelikle kendisine gelen mesajları ve yokluğu sırasında açık dosyalara işlenen bilgileri kontrol edecekti.

Anahtarıyla personel kapısını açıp içeri girdikten sonra yardımcısı Simone ile paylaştığı büyük büroya gitti. Simone'un gelmesi için saat henüz çok erkendi. Bu yüzden yokluğu sırasında yapılanları incelerken büroda yalnız olacaktı.

Ancak bürosunun kapısından içeri girdiği anda bu düşüncesinde yanıldığını anladı. Masasının başında gri elbiseli, uzun bacaklı bir erkek oturuyordu. Alex şaşkınlıkla duraladı. Tamamıyla yabancı birinin sabahın bu saatinde, hem de titizlikle derlediği dosyaların başında ne işi olabilirdi?

Genç kız her zamanki neşeli tavırlarını kontrol altın-

da tutması gerektiğini düşünerek soğukkanlı bir ifadeyle, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Beklenmedik konuk onu tedbirli davranmaya itecek hiçbir şey yapmamıştı, ancak bu yabancının varlığı başlı başına bir tehditti. Genç adamın beyaz gömleğini, gri kravatını, ceketinin özenli dikişini incelerken vücudunun bütün hücrelerinde bunu hissedebiliyordu. Yabancı erkeğin kıyafetinin çok usta bir terzinin elinden çıktığı açıkça belliydi. Alex amatör olarak dikişle ilgilendiği için bu tür ayrıntıları hiç gözden kaçırmazdı.

"İyi sabahlar." Genç adam kibar bir tavırla ayağa kalktı. "Umarım yardımcı olabilirsiniz. Triple I dosyası hakkında acilen bilgi almaya ihtiyacım var. Sanırım bu dosya titizlikle saklanıyor."

"Gerçekten mi?" Alex mantoşunu çıkartıp odanın öbür tarafındaki dolaba doğru yürürken, genç adamın her hareketini dikkatle izlediğinin farkındaydı. Dolabın içinde askı arayarak vakit kazanırken aklı ihtimallerle meşguldü. Genç adam bir hırsız değildi. Bankada kendisini evinde gibi hissettiği her halinden belliydi.

Ancak kesin olan bir şey vardı; Genç adam bir hafta önce orada değildi ve Triple I dosyası son derece gizli tutuluyordu. Bu dosyayla ilgili olarak bilgisayara giriş kodunu yalnızca Alex ile amiri Mansieur Delacroix biliyordu.

Alex mantosunu asarken, 'Örnek biri,' diye düşündü. Genç adam otuz yaşlarında olmalıydı ve kendinden son derece emin görünüyordu. Bir emriyle dünyanın bütün nimetlerinin ayaklarının dibine serilmesini bekler gibi bir hali vardı. Alex bu tür insanları iyi tanırdı, hem de çok iyi. Büyük ihtimalle işe yeni girmişti ve etrafında iyi ybir etki yaratmak istiyordu. Yoksa sabahın bu saatinde burada ne işi vardı?

Bakışları karşılaştığında genç adamın gözlerinde önce bir bilgisayar, sonra da bir kadın tarafından engellenmenin verdiği öfke dolu ifadeyi fark etti. Aslında bu ifadeye kinci demek daha doğruydu. Genç adam bakışları-

nı onun vücudunda dolaştırdı. Alex uzun kollu yeşil bir ceket, üstüne oturan dar bir etek giymişti.

Genç adam, "Evet?" dedi. "Bilgisayara giriş kodunu söyleyecek misiniz, söylemeyecek misiniz?"

Alex genç adamın bu sorusunu, "Bu, kodu öğrenmeye yetkiniz olup olmadığına bağlı," diye karşılık verdi. "Adınız nedir?" Kaşlarını hafifçe çattı. Genç adamın yetkili olmayacağından emindi, ama yine de kendisini aptal yerine koymamak için tedbirli davranıyordu.

"Dougal!" Genç adam ismini söylerken kaşlarını çatmıştı.

Alex içinden, 'Herhalde İskoç,' diye geçirdi. Genç adamın İngilizcesinde hafif bir aksan sezdiğini sanmıştı ama hastalığı yüzünden kulakları hâlâ biraz tıkalı olduğu için bundan tam anlamıyla emin değildi.

"Pekâlâ." Genç kız bilgisayarın başına geçerek yetkili personelin isimlerinin bulunduğu listeyi çağırdı ve yabancı erkeğin isminin bu listede olmadığını görünce garip bir tatmin hissine kapıldı.

"Üzgünüm, Dougal." Alex genç adama gülümsedi. "İsminiz listeye yazılmamış. Neden gidip bir kahve içmiyorsunuz? Monsieur Delacroix on beş dakikaya kadar burada olur ve bu konuyu onunla görüşebilirsiniz. Ama korkarım fazla şansınız yok. Eğer bu dosyayı görmeniz uygun bulunsaydı kendinize ait bir kodunuz olurdu. Şimdi izin verirseniz yapmam gereken bir sürü işim var."

Alex bütün dikkatini bilgisayarın ekranına çevirirken Dougal'ın gözlerinin hâlâ üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Artık sıcak bir kahve içme düşüncesinden vazgeçmek zorundaydı. Eğer genç adamı büroda yalnız bırakırsa onun ne yapacağını Tanrı bilirdi. Ya şans eseri bilgisayara giriş kodunu tahmin ederse? Genç kız kod olarak asla unutmayacağını düşündüğü bir şeyi seçmişti ve bunu bulmak pek de zor değildi. Eğer genç adam kodun dört karakterli olduğunu biliyorsa... Alex o anda büyük bir huzursuzluğa kapıldı. Genç adamda kaybetmeye

alışık olmayan bir insan havası vardı ve bu korkutucu bir şeydi.

Genç adam sanki onun sözlerini duymamış gibi yerinden bile kımıldamadı. Aslında bu hiç de şaşılacak bir şey değildi. "Ya sizin isminiz nedir?"

"Alex, Alex Hammond."

"Burada ne kadar zamandan beri çalışıyorsunuz?"

"Birkaç yıldır... Kuralları bilecek kadar uzun zamandır!" Genç kız kendisini gülümsemeye zorladı. İşini seviyordu ve büroda son derece mutluydu.

"O halde hâlâ bir işiniz varken çalışsanız iyi olur!"

"Anlayamadım." Alex genç adamın sözlerini iyi duymadığından emindi. "Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Çalışma kısmını unutun Miss Hammond! Sizi tehdit ediyorum." Genç adamın ellerini kollarının üstünde hisseden Alex titremeye başladı. "Oyun oynamaktan sıkıldım. Eğer beşe kadar saydığımda sisteme girmemi sağlamamış olursanız, Banque de Varcennes'daki göreviniz bir giyotinin iniş hızıyla sona erecek."

"Siz bir endüstri casususunuz!" Alex hızla ayağa kalktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Aslında bir gün daha yatakta kalması gerekirdi. Genç adamın amacını anlamadığı ve hemen alarmı çalmadığı için kendisini aptal gibi hissediyordu. Nedense onun şiddete başvurabilecek biri olduğunu düşünmemişti ve şimdi bile böyle bir şey yapabileceğine inanmıyordu.

"Bir... İki... Üç... " Genç adam duraklayarak kısılmış gözlerle Alex'e baktı. "İsmim sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Şimdiye kadar duyduğum tek Dougal, çocuklar için hazırlanan bir televizyon programındaki köpek... Bir de sanırım bir İskoç dizisindeki bir çiftçi vardı. Monsieur Delacroix, Tanrıya şükürler olsun!"

Kapı açılmış, bölümün idaresiyle sorumlu orta yaşlı Fransız'ın içeri girdiğini gören Alex, birden rahatladığını hissetmişti.

"Bir şey mi oldu?" Ancak Monsieur Delacroix'in şaşkınlık dolu bakışları Alex'in değil, genç adamın üstündeydi.

O halde Dougal bir casus değildi. Delacroix onun bürodaki varlığından haberdardı.

"Hayır, hayır gerçekten bir şey olmadı." Genç kız telaşla konuşmaya girdi. "Dougal, Triple I dosyası için bilgisayara giriş kodunu öğrenmek istiyordu. Ben de ismi yetkililer listesinde olmadığı için bunu söyleyemeyeceğimi anlatıyordum."

Bu sözlerinin ardından meydana gelen ölümcül sessizlik yüzünden genç kız bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

"Alex..." Genç kızın kızarmış yüzüne bakan Delocroix'nun gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Kurallara uyma konusunda gösterdiğin titizlik hayranlık uyandırıcı bir şey ama Paris'teki merkezimizin yöneticisi olarak Monsieur du Gard istediği her şeyi inceleme yetkisine sahiptir. Bu hiçbir şekilde tartışılamaz."

Genç kız neredeyse bayılacaktı. Kontrolünü kazanmak için uğraşırken gözlerini yavaşça kapadı. Genç adamın ismini doğru anlamış olsaydı bile, onun I'Ecole d'Administration'ı bitirdikten sona Hazine'ye girmesi için yapılan teklifi reddedip bankacılık dünyasını seçen ve otuz yaşlarında Banque de Varcennes'ın başına getirilen genç adam olduğunu tahmin edemezdi.

Bankayı yöneten kişinin şu an kendisine hoşnutsuzluk dolu gözlerle bakan erkekten daha yaşlı biri olduğunu sanıyordu. Ancak artık yapacağını yapmıştı ve açıklamalarıyla aptallığını telafi etmesi mümkün değildi.

Genç kız sırtını dikleştirerek başını hafifçe yana eğdi. "Sanırım sizden özür dilemem gerekiyor, Monsieur du Gard. Kim olduğunuzu bana açıklamadığınız için sizi başkası sandım."

"Yanılmıyorsam bir köpekten bahsetmiştiniz, öyle değil mi?" Genç adam hafifçe gülümsedi. "Beni daha iyi tanıdığınızda ısırmamın havlamamdan iki kat fazla

acı verdiğini göreceksiniz." Koyu renkli gözlerinde neşe dolu bir pırıltı vardı ama dudaklarındaki gerginlik durumdan hiç de hoşnut olmadığını gösteriyordu. Sanki gelecekte intikam alma fırsatını kaçırmayacakmış gibi bir ifadeyle bakan gözleri Alex'i korkutuyordu. Galiba bürosunun mutluluk dolu havası kaybolmak üzereydi.

"Bu durumda kendimi korumak zorunda kalacağım, öyle değil mi?" Genç kız kayıtsız bir ifadeyle konuşmaya çalışıyor, kendisini nasıl zayıf hissettiğini belli etmek istemiyordu. "Ama sanırım buradaki günlerim artık sayılı, değil mi?" Bir parmağını giyotin gibi hafifçe boğazının üstünden geçirirken gülümsemekten kendini alamadı.

Genç adam onun gülümsemesine karşılık vermeyerek kibar bir sesle, "Yalnızca iki saniyeniz kaldı," dedi. "Şimdi lütfen giriş kodunu verir misiniz, Alex?"

Üstünlüğü sağlamış olan genç adam ona ilk ismiyle hitap etmişti. Alex emre uyarak parmaklarını tuşların üstünde dolaştırdı. Güvenlik açısından bu kelime ekrana yazılmıyordu ama du Gard'ın gözleri genç kızın parmaklarının harfler üzerindeki gezinmesini dikkatle izlemişti.

"T.O.N.Y. Hayatınızdaki erkeğin ismi olduğundan eminim."

Genç kız bunu inkâr etmeyerek omuz silkmekle yetindi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Alex. Bu çok kolay bir kod. Bir aptal bile bunu kolaylıkla bulabilirdi."

"Ama siz bulamadınız."

"O sırada sizinle tanışmamıştım. Aşklarınızla ilgili ayrıntıları bilmiyordum."

"Bunu çok fazla kişi bilmez." Genç kız ayağa kalktı. "Kodu girdim."

"Teşekkür ederim." Genç adam onun kalktığı koltuğa oturmak için herhangi bir harekette bulunmuyor, Alex'in yüzüne dikkatli bir şekilde bakmayı sürdürüyordu.

Öte yandan Delacroix sürekli genç kızın adına özür-

ler diliyor, onun yeteneği ve mükemmel Fransızcası sayesinde Londra'daki büroda çalışan birkaç İngiliz'den biri olduğunu söylüyordu.

"Belki de insan her zaman ilk izlenime aldanmamalıdır." Du Gard hafifçe başını salladı. Kendisini tanımadığı için genç kıza günahlarının bedelini ödetmeye kararlı görünüyordu.

Alex içini çekti. "Bilgisayarımı kulanmak istiyor musun, istemiyor musunuz, Monsieur du Gard? Eğer kullanmayacaksanız yapmam gereken bir sürü iş var."

"Ya kullanırsam?" Genç adam kaşlarını çattı.

"O zaman ben de gidip kendime bir kahve hazırlarım ve masamın başına dönebileceğim zamana kadar personelin dinlenme odasında otururum."

"Benim daha iyi bir fikrim var. İkimiz de üst katta ayarladığım büroya gidelim ve orada çalışalım." Genç adam Delacroix'ya dönüp gülümsedi. "Son bir hafta boyunca buradaki işler Alex olmadan yürütülebildiğine göre önümüzdeki üç hafta da aynı şekilde sürdürülebilir, öyle değil mi?"

Her zamanki düzenli çalışma hayatının tehlikeye girmek üzere olduğunu fark eden genç kız telaşla, "Durun bir dakika," diye atıldı. "Sizi tanımamış olabilirim, ama aynı şekilde siz de benim işim hakkında bir şey bilmiyorsunuz. Ben bir sekreter değilim..."

"Bana haksızlık ediyorsunuz!" Genç adam gülümsediğinde bembeyaz dişleri bir an için parladı. "Eğer sekreter olsaydınız bu teklifi yapmazdım. Şu anda yeni bir proje üzerinde çalışıyoruz. Bu yüzden geçen perşembe günü Paris'ten buraya geldim. Gizlilik çok önemli. Eğer birisine tam olarak güvenemezsem yalnız başıma çalışmak zorunda kalırım."

"Yani bana güvenmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Genç adam sabırsızlıkla iç çekti. "Sevgili Alex, sizi sıcak büronuzdan mutlu etmek ya da cezalandırmak için ayırmıyorum. Yardıma ihtiyacım var ve bana yardımcı olabileceğinize karar verdim. İşe büroma iki bilgisayar

yerleştirilmesini sağlamakla başlayabilirsiniz.... Ayrıca kendinize kahve alacaksanız belki bir tane de bana getirirsiniz."

Genç adamın başını hafifçe sallayışından konuşmanın sona erdiği belliydi. Başka hiçbir şey söylemeye gerek duymadan dönüp bürodan dışarı çıkmıştı.

Alex yeni bir haftaya böyle başlamak istemezdi ama yine de içinin heyecanla dolmaya başladığını hissediyordu. Şimdiye kadar bankada sürekli geri planda kalmış, ve şimdi birdenbire öne çıkma fırsatı bulmuştu. Bundan sonraki günlerini düşmanca tavırları olan Fransız yöneticiyle birlikte geçirecek olmasına rağmen, bu deneyimi elinden geldiğince iyi kullanmaya kararlıydı.

"Alex! Geç kaldın!" Simone heyecanla ayağa fırladı.

"Korkarım bu kaçınılmazdı. Bindiğim tren arıza yaptı ve seferden kaldırıldı." Genç kız saatine baktı. "Ama yalnızca on beş dakika geciktim. Ne oldu? Sakın değişiklik olsun diye birisinin işimizi değiştirdiğini söyleme."

"Hayır, sorun Alain du Gard. Öfkeyle buraya geldi ve bankaya teşrif ettiğin anda bürosuna çıkmanı istedi."

"Gerçekten mi?" Genç kız yeni takım elbisesinin ceketini ağır hareketlerle çıkartarak dikkatle askıya astı. Simone kıyafetini hayranlıkla seyrediyordu.

"Bu Louis Feraud'un kopyası değil mi? Bunun aynısını Elle'de gördüğümü hatırlıyorum. Keşke sendeki dikiş dikme yeteneğinin birazı bende olsaydı, Alex,"

"Bunu ben de çok beğendim. Öyleyse ucuza çıktı ki, etkisini artırmak için bu ipek bluzu aldım."

Simone içtenlikle, "Bir milyoner gibi görünüyorsun," dedi. "Aslında sen her zaman öylesin." Bu sözlerinin ardından yüzündeki neşe dolu ifade birden kayboldu. "Onu bekletmesen iyi olur. Gerçekten de son derece öfkeli görünüyordu."

Alex sakin bir şekilde masasına oturdu. "Öncelikle bu kâğıtları düzenleyeceğim."

O sırada Simone'un endişeyle dudaklarını ısırdığını görmemezlikten geldi. Birkaç dakika Alain du Gard için o kadar önemli olmamalıydı. Ayrıca aklını başına toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Dört haftadır Alain ile birlikte çalışıyordu ve bu süre içinde umduğundan çok daha fazlasını öğrenmişti.

Haftalar ilerledikçe o kibirli, kendinden emin erkeğin yerini çalışkan, ailesinden ve dostlarından uzakta kendisini işine adamış biri almıştı. Bu durum ilk karşılaşmalarındaki gerginliğin hâlâ sürmesine rağmen ilişkilerini daha rahatlatmıştı.

İki hafta önce şehir gazeteleri Banque de Varcennes'in gerçekleştirdiği Triple I projesinden bahsettiği gün, Paris'e dönmeden önce bir süre Bradford'da kalacağını söylemişti genç adam. Projenin başarısı yüzünden büyük mutluluk duyan Alex sanki çok değerli bir şeyini kaybediyormuş gibi garip bir şekilde sarsılmıştı.

Hastalığının üstünden çok zaman geçtiği için bu durumu soğuk algınlığına bağlaması mümkün değildi. Belki bu konu üzerinde yeterince düşünseydi nedenini anlayabilirdi ama Martine'in aniden hastaneye yatırılması ve Tony'nin yardıma ihtiyaç duyması yüzünden kendi sorunlarını geri plana itmek zorunda kalmıştı. Aslında nisan ayının sona ermesiyle birlikte güneş tüm canlılığıyla parlamaya başlamış, genç kızın da neşesi yerine gelmişti.

Gerçekte kendi kendisini kandırıyordu. Keyifsizliğinin nedeni her neyse, Alain du Gard'ın beklenmedik dönüşü bunu tekrar ortaya çıkarmıştı. Nabzı çılgın gibi atıyor, bütün vücudunun alarma geçtiğini hissediyordu. Endişelenecek hiçbir şey yokken böyle hissetmesi çok garipti.

Önündeki kâğıtları düzenlerken tek bir kelimesini bile okumuyordu aslında. Aklı genç adamın beklenmedik dönüşünün kendisinde yarattığı etkiyi düşünmekle meşguldü.

Alex, "Monsieur du Gard neden döndüğünü söyledi

mi?" diye sordu. Genç adam ona ilk ismiyle hitap etmesine rağmen Alex resmiyeti her zaman korumuştu. Eğer genç adam onun kendisini 'Alain' diye çağırmasını isteseydi bunu yapardı ama böyle bir öneride bulunmamıştı. Son gün Alex'in elini sıkmış, yardımları için teşekkür ettikten sonra iyi şanslar dilemişti. Genç kız içinden, 'Burada bulunuşunun üstümde yarattığı etkiden kurtulduğumu sandığım anda tekrar hayatıma giriyor,' diye geçirdi.

Simone omuz silkti. "Tek anladığım şey senin burada bulunmayışına çok öfkelendiği. Sanki bunu kendisine karşı yapılmış bir hakaret gibi görüyordu."

"Sabah saatlerinde, Londra'yı bir baştan bir başa trenle geçmek konusunda hiçbir deneyimi olmadığı belli. Birisinin ona özel şoförlerimizin ve Jaguar'larımızın olmadığını söylemesinin zamanı geldi."

"Ya da Lamborgini'lerimizin!" Simone gülümsedi. "İstediğin şey buydu, öyle değil mi?"

Alex bir an için şaşırdıktan sonra, bir yıl önceki partide erkek arkadaşı olmadığı için kendisiyle alay edilince yaptığı şakayı hatırladı.

"Elbette." Genç kız aynı sözleri tekrarlarken mavi gözleri neşeyle parlıyordu. "St. Laurent'den bir gelinlik, St. Lucia'da balayı ve bir Lamborgini vermedikçe hiçbir erkek beni kiliseye sokmayı başaramaz."

"Peki çağırılmanın üstünden yarım saat geçtikten sonra seni bürosuna getirebilmesi için bir erkeğin ne vermesi gerekli, sevgili Miss Hammond?"

Bu sesi tanımaması mümkün değildi. Simone telaşla Delacroix'un bürosuna giderken Alex şaşkınlıkla etrafına bakındı. Genç adamın yüzünde en küçük bir gülümseme yoktu.

Alex özür dileme gereği duymadan masum bir ifadeyle genç adama baktı. "Bir fincan kahveye hayır demezdim, Monsieur du Gard."

Böylelikle genç adamın düşmanca ifadesini yok edebileceğini ummuştu, ama boşunaydı.

"Dün gece ne cehennemdeydin?"

Birlikte çalıştıkları haftalar boyunca Aleex genç adamın üstünlük taslayan havasına alışmıştı, ama şimdiye kadar onu hiç böylesine gergin ve yırtıcı görmemişti.

Alex kendisini kontrol altında tutmayı başararak bakışlarını genç adamın kıyafetinde dolaştırdı. Her zamanki gibi son derece şık giyinmişti ama gözlerinin altında siyah gölgeler belirmiş, yüzünün rengi solmuştu.

Acaba kendisini iyi hissetmiyor muydu? Belki de akşamdan kalmaydı. Ancak genç adamın gözlerinin berraklığı bu düşüncesinin doğru olmadığını gösteriyordu. Alex onu daha fazla öfkelendirmenin hiçbir yararı olmayacağına karar verdi.

Genç kız onun sorusuna dürüstçe, "Bir arkadaşımla birlikteydim," diye karşılık verdi. Geceyi nerede geçirdiğinin genç adamı hiç ilgilendirmeyeceğini anlatmak istercesine kaşlarını çatmıştı.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Bu durum yalnızca çalıştığın şirketin yöneticilerini tanımamakla kalmadığını, aynı zamanda kilit görevdeki personelin acil durumlarda bulunabilmesi için gittikleri yerin adresini veya telefon numarasını vermeleri gerektiğini bilmediğini de gösteriyor."

Alex bu sözlerden rahatsızlık duymasına rağmen kendisini gülümsemekten alamadı. Demek ilk karşılaşmalarında onu tanıyamayışına hâlâ öfkeleniyordu.

Genç kız gülümseyişini saklamaya çalışarak yumuşak bir sesle, "Kuralı biliyorum," dedi. "Ancak kilit personelden sayıldığımı bilmiyordum. Bu şeref Monsieur Delacroix'ya ait olmalı, öyle değil mi?"

O anda genç adamın dudaklarının öfkeyle gerildiğini fark etti. "Bradford'a gitmeden önce benim için çalışıyordun. Bu durumun seni otomatik olarak kilit personel haline getirdiğini anladığını sanmıştım."

"Siz bu şubenin kapısından içeri adım attığınızdan beri duyduklarıma bakılacak olursa, buradaki herkes sizin için çalışıyor, Monsieur du Gard."

Genç adamın gözlerinde öfke dolu pırıltıların belir-

diğini gören Alex yüzüne düşen bir tutam sarı saçı eliyle geri itti.

"*D'accord.*" Genç adam sanki Alex'in sözlerindeki alayı sezmemiş gibi yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "O halde, lütfen bundan sonra arandığın zaman bulunabileceğin ,yeri bildirmeyi unutma."

Genç kız o anda selam verip, "Emredersiniz, efendim," dememek için kendisini zor tuttu. Bunun yerine, "Acil durum hâlâ sürüyor mu?" diye sordu.

"Acil durum mu? Hayır. Sabahın erken saatlerine kadar birkaç kez sana telefon ettikten sonra, bu konunun bu sabah kendi başıma halledinceye kadar bekleyebileceğine karar verdim."

"Çok iyi. Ama yine de beni görmek istediniz, öyle değil mi?"

"Evet, evet. Görmek istedim. Planda bir değişiklik oldu. Bradford'dan sonra doğru Paris'e dönmeyi düşünüyordum ama başkan haber verilinceye kadar Londra'da kalmamı istedi. Triple I ile ilgili olarak yaptığımız çalışmalar çok başarılı olduğu için Monsieur Delacroix'dan seninle birlikte çalışmayı sürdürmemi sağlamasını istedim."

Bu sözler üzerine Alex aniden paniğe kapıldı. Kabullenmek istemediği karışık duygular yüzünden nefes almakta güçlük çekiyordu. Alan du Gard düzenli hayatının dengesini bozmuştu. Genç kız içgüdüsel olarak bunu biliyordu.

Sorun yalnızca genç adamın yakışıklılığı değildi. Alain du Gard şubeye geldiğinden beri bütün kadınlar ona hayran kalmışlar, Simone bile sık sık onun ne kadar mükemmel bir fiziğe sahip olduğundan bahsetmişti. Oysa Alex arkadaşlarının genç adamın erkek resimlerinden oluşan bir takvime çok yakışacağı yolundaki düşüncelerine karşı çıkmamakla birlikte, onun yalnızca dış görünüşünden etkilenmemişti.

Genç kızı etkileyen şey sadece Alain du Gard'ın yüzünün muntazam çizgileri, gür saçlarının yumuşaklığı ya

da bir kaplanınkileri andıran gözlerinin parıltısı değildi. Onunla birlikte çalışmaya başladığından beri iyi kesimli ceketinin omuzlarının genişliğini abarttığını, bacaklarının erkeksi yapısını göstermek için herhangi bir terzilik hilesine gerek olmadığını biliyordu.

Kendisi de dikiş diktiği için böyle bir şey olsa gözünden asla kaçmazdı. Hayır, genç kızı etkileyen şey Alain du Gard'ın dış görünüşünün altında yatan vahşi ruhuydu. Genç adamın benliğinin derinliklerinde karanlık ve tehlikeli şeylerin bulunduğunu hissediyordu. Neden bu kadar etkilendiğini anlayamıyordu, ancak bunların farkına varması belki bir uyarıydı.

"Bir şey mi oldu, Alex?".

"Hayır... Yalnızca... Acaba seçme şansım var mı?"

Genç adam on saniye kadar onu süzdükten sona gözlerinde alay dolu bir ifade belirdi.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Şartlarını önceden belirtmiştin, öyle değil mi? Eğer bunları yerine getirmeyi kabullenirsem beni reddetmen için hiçbir neden göremiyorum... Seninle birlikte çalışmak isteyen başka biri olmadıkça... Öyle biri var mı?"

Genç adamın kadife yumuşaklığındaki sesi Alex'in içine işlemişti. Bir an için onun Lamborgini'ler hakkında yaptığı şakayı kastettiğini düşünerek bir adım geri çekildi. Kafası aniden karmakarışık olmuştu. Genç adam sözlerini sürdürdüğünde sesinde sabırsızlık dolu bir ifade vardı.

"Kahve, Alex. Kahve. İstediğin şeyin bu olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

Bölüm İki

Alex o sabah çok çalışacaklarını düşünmüştü. Gerçekten de öyle oldu.

Alain kahve fincanını uzatırken, "Fransız ve İngiliz hükümetlerinin ikisinin de kârlı çıkacağı bir projeyle uğraşıyoruz," dedi. "Bu yüzden de Banque du Varcennes bu konuda öneride bulunabilecek en iyi konumda .Şu anda bana şu listedeki şirketlerin geçmişleri hakkında detaylı bilgi gerek, Alex."

Genç adam bir çantayı masanın üstüne koyup içinden bir dosya çıkartırken Alex onun ellerini seyrediyordu. Bakımlı, güçlü ama hassas eller. Anlayışlı ve şefkat dolu bir erkeğin elleri. Oysa genç adam hiç de böyle birine benzemiyordu.

Dosyayı alan Alex içindekileri inceleyince neredeyse ıslık çalacaktı. Listedeki şirketlerin bazılarını tanıyordu ve bu projenin ne kadar önemli olduğu açıkça belliydi.

"Durumu iyice anladığının farkındayım." Genç adam onun gösterdiği sessiz tepkiyi gözünden kaçırmamıştı. "Normal olarak bunlarla tek başına ilgilenmem gerekirdi. Aslında başkan burada kalmamı bu yüzden istedi. Ancak bu çalışmanın bir an önce sona erdirilmesinin başarımız açısından önemli olduğunu düşündüğüm için bundan önceki sicillerine bakarak senin ağzısıkılığına güvenmeye karar verdim." Gözlerini genç kızınkilerden ayırmıyordu.

"Teşekkür ederim. Sizi haksız çıkarmayacağım."

"Ben de buna güveniyorum, Alex." Genç adam ona içtenlikle gülümsedi. "Bütün gün büroya gelip gideceğim. Telefonlar seni endişelendirmesin, çünkü bir sekreterim var. Bütün telefonlara o cevap verecek. Böylece sen kendini tamamen işine verebileceksin. Senden ne istendiğini çok iyi bildiğinden eminim."

Evet, Alex bunu biliyordu. Ayrıca bu işin son derece

önemli olduğunun da farkındaydı. Öğle yemeğine doğru çalışması yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı.

Alain'in büroda uzun süre bulunmayışı onu rahatlatmıştı. Elini saçlarının arasında dolaştırdıktan sonra ayağa kalkarak gerindi. Bütün vücudu uyuşmuştu. Genç adam yanında olduğu zamanlarda kendisini sürekli gergin hissediyordu; sanki hep yargılanıyormuş gibi. Oysa Alain ona duyduğu güveni beklenmedik bir şekilde açıklamıştı. Bu yüzden rahatlaması gerekirdi. Gerçekte rahatlamıştı da. O halde neden hâlâ kendisini genç adamın beklentilerini karşılayamayacakmış gibi hissediyordu? Daha da ötesi, buna neden aldırış ediyordu?

Yemek yemeye karar veren Alex sabahki çalışmalarını çekmeceye kilitleyip bilgisayarı kapadıktan sonra yakındaki bir büfeye gitti. Simone'un da orada olduğunu görünce sevindi.

Yemekten sonra kendisini rahatlamış hissediyordu. Makyajını tazelemek ve sarı saçlarını taramak için bayanlar tuvaletine uğradı. Büroya gittiğinde Alain'in geri gelmiş olduğunu gördü.

Genç adam kaşlarını çatarak, "Demek döndün," dedi.

"Siz de öyle. Beni mi görmek istiyorsunuz?"

"Öyle denilebilir." Alain bakışlarını genç kızın vücudunda dolaştırıyordu. Alex birdenbire büyük bir huzursuzluğa kapıldı.

"Bir sorun mu var?" Genç adamın ihtiraslı bakışları karşısında yüzünün kızarmasına engel olamamıştı. Bu yüzden kendisine kızarak buz gibi bir ifadeyle genç adama baktı.

Alain yumuşak bir sesle, "Gördüğüm kadarıyla bir şey yok," diye karşılık verdi. "Çalışmaların hakkında bana rapor vermeni bekliyorum."

"Elbette." Alex'in uzattığı kâğıtları incelerken genç adamın yüzü tamamen ifadesizdi.

"Bugün bütün ayrıntıları elde etme şansımız var mı?" diye sordu son sayfayı masasının üstüne bırakır-

ken.

Alex omuz silkti. "Bu istediğiniz ayrıntılara bağlı, ama elimden geleni yapacağım."

"Güzel! Bir erkek başka ne isteyebilir?" Genç adam saatine baktı. "Öğleden sonra bir randevum daha var, ama saat beşe kadar döneceğimi sanıyorum. Eğer dönemezsem yaptığın çalışmayı aynı yere bırak." Başıyla Alex'in daha önce kullandığı çekmeceyi gösterdi. "Benim yedek anahtarım var. Alex..."

"Evet?" Genç kız tam sandalyesine oturacakken duraladı. Genç adam omzuna yavaşça dokunmuş ve ardından kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

"İyi iş başardın."

Saat beşe doğru genç kız çalışmasını neredeyse bitirmişti. Alain tam söz verdiği gibi saat beşte geri döndü.

Alex onun son derece yorgun göründüğünü fark edince garip bir merhamet duydu. Genç adamın omuzlarındaki sorumluluğun ne kadar büyük olduğunu biliyordu ve bunun bir parçasını taşıyabildiği için memnundu.

Alain çalışmasının ne durumda olduğunu sorunca genç kız, "Bir saat daha kalıp raporu hafta sonundan önce bitirmemi ister misin?" diye sordu.

"Bunu yapar mıydın? Genç adamın yüzü birden aydınlanmıştı. "Bu bana kırk sekiz saatten fazla zaman kazandırır."

Alex başını salladı. İşi bitirmeye öylesine hevesliydi ki, bu teklifi bir fedakârlık olmaktan çıkıyordu. "Yalnız önce bir telefon görüşmesi yapmak zorundayım."

Martine'i görmek üzere hastaneye yapacağı ziyareti iptal etmek zorunda kalacaktı ama arkadaşı bunu anlayışla karşılardı. Ayrıca Tony'ye de geç geleceğini haber verecekti. Telefonu alarak numaraları çevirdi.

"Tony... benim. Bak, bensiz idare edebilir misin? Bu akşam düşündüğümden daha fazla çalışacağım ama akşam yemeği için tam zamanında gelirim."

Genç adamın cevabını dinledikten sonra telefonu kapadı ve bilgisayardaki disketi çıkarıp yenisini yerleştir-

di.

"Demek Tony hâlâ günün erkeği, öyle mi?" Alain'in sesini hemen arkasında duyunca şaşkınlık içinde döndü. Genç adam gözlerini kısmış ona bakıyordu. Kaşlarını alaycı bir ifadeyle havaya kaldırmıştı.

Alex birden öfkelendi. Özel hayatını tartışmaya niyeti yoktu. Eğer genç adam durumu bilseydi.... Ancak Tony'den ya da onun hayatındaki yerinden bahsetmeyecekti.

"Evet, gerçekten de öyle," diye karşılık verdi.

"Parmağında yüzük yok!" Alain uzanarak genç kızın elini avcunun içine aldı. Bu ona bugün ikinci dokunuşuydu. Bu kez çıplak tenlerinin birbirine değmesi karşısında Alex bütün vücudunun garip bir şekilde titrediğini hissedip, telaşla elini geri çekti.

Elinden geldiğince sakin bir şekilde, "Hayır," derken bu beklenmedik temas karşısında nasıl titrediğini genç adamın fark etmemiş olması için dua ediyordu. Verdiği cevabın bu konuyu sona erdireceğini ummuştu, ama genç adamın düşünceli bir şekilde kendisine baktığını görünce şaşırdı.

"Belki de o sana hayatta istediğin her şeyi veremiyor, öyle değil mi?"

Genç adamın sesinde alaycı bir ifade vardı. Bu Alex'in düşmanlığının artmasına yol açtı.

"Bu çok doğru!" Alex genç adamın beklediği açıklamayı yapmamaya son derece kararlıydı. Bu konu onu hiç ilgilendirmezdi. Ayrıca gerçek oldukça karmaşıktı ve Alain du Gard gibi kendine güvenen, otoriter birisine Tony'yi zayıf bir erkek gibi gösterebilirdi.

Genç adam hafifçe gülümseyerek, "O halde ikiniz yalnızca iyi arkadaşsınız, öyle mi?" diye sordu. "Durum böyle göstermiyor mu?"

"Özel hayatımı tartışmak gibi bir niyetim yok, Monsieur du Gard!" Genç kızın sesi buz gibiydi. "Eğer bu akşam çalışmalarımda bir sonuca varmamı istiyorsanız bilgisayardan çıkardığım son raporu geri vermenizi rica

edeceğim."

"*D'accord!*" Genç adam gülümseyerek raporu masanın üstüne bıraktı. "Ağzısıkılığın hayranlık uyandırıcı, Miss Hammond. Zaten böyle olmasaydın benim için çalışamazdın, öyle değil mi?"

Genç adam camın kenarına giderek Londra'nın kalabalık iş merkezinin kalbini oluşturan dar sokağı, gürültülü trafiği seyretmeye başladı. Alex de düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

Az önceki sorgulama bir çeşit deneme olmalıydı. Genç adam onun direnme gücünü kırmanın kolay olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. Alex sınavı başarıyla geçtiğini düşünerek bu durumun genç adamı tatmin etmiş olmasını umdu. Başını öne eğerek çalışmaya başladı.

İki saat sonra işi bitmişti.

Alain du Gard dosyaya bir göz attıktan sonra masanın üstüne bıraktı.

Genç adam, "Sana yemek ısmarlayacağım," dedi. "Bunu hak ettin."

Alex kibar bir sesle, "Ama benim bir randevum var," diye hatırlattı.

"İptal et!" Sesinde otoriter bir ifade vardı. "Tony'nin hayatta istediğin şeyleri sana veremeyeceğini itiraf etmiştin bile."

"Peki, siz verebilir misiniz?" Alex genç adamın düşünceli tavrını öylesine komik bulmuştu ki kendisini bir kahkaha atmaktan alamadı. "Mükemmel bir akşam yemeğinden daha fazlasını isteyeceğime söz veririm."

Alain du Gard onun bu sözlerine yumuşak bir ifadeyle, "Bunun farkındayım, *maa chère* Alex," diye karşılık verdi. "Planlarında St. Laurent, St. Lucia ve bir Lamborgini'nin olduğunu biliyorum, ama bütün bunları sana teklif etmem için biraz erken değil mi?"

Genç adamın bu alaycı sözleri Alex'de bir tokat etkisi yarattı. Herhalde Alain du Gard bu aptalca şakaya gerçekten inanmıyordu. Ama bu oyunu sürdürebilirdi.

Genç kız tatlı bir ifadeyle, "Bu durumda Tony bana sizden daha fazlasını verebilir," dedi. Eğer istiyorsa genç adam onun bu tür şeylere önem verdiğine inanmaya devam edebilirdi. Oysa Alex için dostluk, anlayış ve şefkat her şeyden çok daha önemliydi. Ancak bunların hiçbirisi genç adamda bulunmuyordu.

Alex dolaba giderek içinden ceketini çıkardı.

"Bana bırak."

Engellemesine fırsat kalmadan genç adam ceketi onun elinden alarak giymesi için tuttu.

"Giyinme zevkine iltifat etmeme izin var mı? St. Laurent, öyle değil mi?"

"Aslında Louis Ferraud. Onun günlük kıyafetleri her zaman hoşuma gider."

"Bankanın sana bu kadar yüklü bir maaş ödemesine memnun oldum. Şey. Alex... Gitmeden önce... Akşam seninle temas kurmak gerekirse burada kayıtlı olan numaradan mı arayacağım?"

"Hayır... Hayır, orada olmayacağım." Alex bir an duraksadı. Genç adamın bu sorusunun masum bir istek olmadığından emindi. Alain du Gard yalnızca onun geceyi nerede ve kiminle birlikte geçireceğini öğrenmek istiyordu. Neden? Dört hafta boyunca beraber çalışmışlardı, ama genç adam şimdiye kadar onun özel hayatına hiç bu kadar ilgi göstermemişti.

Alain hayatından çıkıp gitmiş, Alex de onu hiç tahmin etmediği kadar özlemeye başlamıştı. Şimdi birdenbire geri dönmüş ve genç kız bir gün içinde onda gözle görülür bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Şimdi Alex'in özel hayatıyla ilgileniyordu. Oysa Alex henüz buna hazır değildi. Ancak ona cevap vermezse birlikte çalışmaları iyice güçleşecekti.

Genç adam onun cevabını bekliyordu. Alex ona Tony'nin telefon numarasını verdikten sonra, "Hafta sonu orada olacağım," diye ekledi.

Alain, "Evet," diye mırıldandı. Sesinde buz gibi bir ifade vardı. "Elbette."

Birkaç dakika sonra kalabalık trendeki son boş koltuğa otururken ona yer veren orta yaşlı erkeğe minnettar bir ifadeyle gülümsedi genç kız.

İstasyonda aldığı derginin kapağına bakarken içinden, 'Bu erkeklerin kabul edilebilir yüzü,' diye geçiriyordu.

Baskıya ve üzerinde hâkimiyet kurulmasına alışık değildi. Neden alışık olacaktı ki? Bütün hayatı boyunca ona yalnızca sorumluluk sahibi biri olarak davranılmıştı. Elbette sıcak ve güvenli bir aile ortamında yetiştiği için şanslıydı, ama okulda da çok çalışmış, kendisine saygı gösterilmesini sağlamıştı.

Genç kız görmeyen gözlerle derginin kapağına bakmaya devam etti. Alain du Gard'ın alçaltıcı davranışları karşısında öfkelenmesi son derece doğaldı. Bundan önceki haftalarda gösterdiği kayıtsız kibarlığının sessiz bir öfkeye dönüşmesine yol açan şey neydi? Belki de genç adam Bradford'dayken kötü bir olay meydana gelmişti. Elbette bunun için Alex suçlanamazdı.

Bu düşünceleri geçici bir süre kafasından uzaklaştıran genç kız dikkatini kucağında duran dergiye vermek için kendisini zorladı. Bir saat kadar sonra kendi dairesinden bir mil kadar uzaktaki müstakil evin kapısındaydı.

"Tony! İçerde misin?" Bir akşam önceden hazırladığı et yemeğinin kokusunu duyabilmek için etrafı kokladı, ama hiçbir şey bulamadı.

"Buradayım, Alex!" Tony Gibson uzun parmaklarını sarı saçlarının arasında dolaştırarak mutfaktan çıktı. "Fırını yakıyordum." Genç adamın yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sanırım biraz geç kaldım, öyle değil mi?"

"Biraz." Alex genç adamın yüzündeki suçluluk dolu ifadeye bakarak bir kahkaha attı. "Ama endişelenme," diye devam etti genç kız. "Yemeği zaten pişirmiştim. Yalnızca ısıtılması gerekli. Zaten öylesine hareketli bir gün geçirdim ki hiç iştahım kalmadı. " Genç kız oturma odasına giderek kendisini rahat koltuklardan birinin üs-

tüne bıraktı ve ayakkabılarını ayağından fırlatarak bacaklarını uzattı. "Böylesi çok daha iyi!"

Peşinden içeri gelen Tony sevgi dolu bir ifadeyle ona gülümsedi. "Martine'e bu gece onu ziyarete gidemeyeceğini, çünkü Alain du Gard'ın senin biraz daha fazla çalışmanı istediğini söyledim." Genç adam Alex'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Martine bana senin için bir mesaj verdi. 'Du Gard bir dinamittir... çok dikkatli olmak gerekir!' "

"Gerçekten mi?" Alex şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Böyle bir öğüt almak için artık çok geçti. "Martine'in onu tanıdığından haberim yoktu."

Tony gülümseyerek, "Bu konuda yanılıyorsun," dedi. "Buna benim de çok şaşırdığımı söylemeliyim, ama Martine onu hayat hikâyesini yazabilecek kadar iyi tanıyor. Kıskanç biri olmamam çok iyi: Ziyaret saati boyunca oturup onun Alain hakkında anlattıklarını dinlemek zorunda kaldım."

Alex meraklanmaktan kendini alamadı. "Sana neler anlattı?"

Tony koltuğuna iyice yerleşerek bacak bacak üstüne attı. "Evlenmemizden bir yıl önce onun bir eğitim kursu için üç haftalığına Paris'e gittiğini hatırlıyor musun? Martine oradayken du Gard müdür olarak atanmış." Genç adam çocuksu bir ifadeyle gülümsedi. "Benim sevgili karım onu 'zeki ve yakışıklı,' diye tanımlıyor. Paris şubesindeki bütün kadınlar onun peşindeymiş, ama hepsi de hayal kırıklığına uğramaya mahkumlarmış çünkü bankanın yönetim kurulu başkanının ilerde Madame du Gard olması düşünülen Claudine adında bir kızı varmış."

Tony ile Martine üç yıl önce evlenmişlerdi... Demek Alain de evliydi. Alex sürekli bundan şüphe etmişti. Alain du Gard gibi olgun, zengin, yakışıklı ve başarılı bir erkeğin hâlâ bekâr olması pek mümkün değildi. Öyleyse genç kız neden böylesine büyük bir hayal kırıklığı hissediyordu? Belki de Simone onun evli olduğundan

hiç bahsetmediği için... Oysa arkadaşı Alain'in hayat hikâyesini çok iyi biliyora benziyordu. Bütün bunlar onu neden ilgilendiriyordu ki? Genç adamın bir karısı, çocukları olması son derece normaldi.

"Ne oldu, Alex?" Tony'nin sesi düşüncelerini bölünce Alex başını kaldırıp baktı ve genç adamın gri gözlerinde garip bir pırıltıyla kendisini süzdüğünü gördü. "Sanırım Martine seni uyarmakta biraz gecikti, öyle değil mi? Anlaşılan kendini bu adama fena kaptırmışsın."

"Hayır, elbette öyle bir şey yok." Alex, Tony'nin söylediklerini inkâr ederken kendi duygularının şiddetinden şaşkına dönmüştü. "O son derece yakışıklı ve zeki bir erkek. Aynı zamanda çok da zengin ve bazı kadınların onu çekici bulabileceğini de söyleyebilirim. Ne yazık ki beni yalnızca sinirlendiriyor."

"Bu çok rahatsız edici bir duygu." Tony ona gülümsedi. "Sevgili Alex, seni yirmi dört yıllık hayatının hemen hemen başından beri tanıdığımı unutuyorsun. Kendini kandırmanın beni kandırmaktan çok daha zor olduğunu anlayacaksın. Oturduğum yerden Monsieur du Gard'dan ikimizi de inandırmaya çalıştığın kadar nefret etmediğini görüyorum."

Alex içini çekti. "Yanılıyorsun, Tony... Zaman bunu ispatlayacak." Genç kız hayatında ilk kez duygularından emin değildi ama bir tek şey açıktı; evli bir erkeğe âşık olması imkânsızdı. Böyle bir şeye asla izin veremezdi. Eğer farkına varmadan böyle bir duruma düşerse o zaman kalbindeki bütün duyguları söküp atacaktı.

Bu adama karşı beslediği karmaşık duyguları açıklamanın bir yolu olmalıydı. Tony onun davranışları hakkında ilk kez yanlış bir sonuca varıyordu. Genellikle genç adam onu bir kitap gibi okuyabilirdi, çünkü Alex,'in ağabeyi Jamie ve Tony uzun yıllardan beri arkadaştılar. Genç kız Tony'yi ikinci bir ağabey gibi görmüştü.

Jamie, Sara ile evlendiğinde en iyi erkek olarak seçilecek kişi Tony'ydi. Alex bir yıl Paris'de kalıp döndükten sonra ondaki değişikliği gördüğü günü asla unutmayacaktı. Tony daha akıllanmış, kontrolünü iyice kazanmıştı. Ve kolunu bu değişikliği sağlayan kıza dolamıştı; Martine St. Clair'e.

Birdenbire kendi huzursuzlukları önemsizleşti ve oturduğu yerde öne doğru eğildi. Yüzü ciddileşmişti. "Martine'in hastaneden ne zaman çıkacağı belli oldu mu?"

"Üç dört gün sonra diyorlar." Tony'nin yüzü mutlulukla aydınlandı. "Alex, başka bir şey var... Harika bir haber. Doktoru ameliyatla ona yardımcı olabileceğine inanıyor. Sanırım onun sürekli düşük yapmasına neden olan sorunu halledebilecek yeni bir teknik var."

"Tony, hayatım!" Genç kız ayağa fırladı. Eğilip Tony'yi yanağından öperken gözleri mutlulukla parlıyordu. "Bu harika bir şey!"

Tony dostça bir hareketle kollarını ona doladığında, genç kız Martine'in özlemini çektiği bebeği kaybettiği günleri hatırladı. Bu tam üç kez olmuştu. Bu durum yalnızca kendisine bir kız kardeş kadar yakın olan tatlı Fransız kadını değil, aynı zamanda Tony'yi de son derece perişan etmişti.

Martine'in hastaneye kaldırıldığı ilk sefer Tony üzüntüsünden paramparça olmuş, büyük bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Bu nedenle Martine daha doğru dürüst iyileşmeden hastaneden çıkmaya karar vermişti.

İkinci kez bebeği kaybettiğinde Alex elini çabuk tutmuş, aynı şeylerin bir kez daha yaşanmasını engellemişti. Arkadaşlarının evine taşınmış, Tony'yi kanatlarının altına almıştı. Aslında sorun yemek değildi. Genç adama verdiği duygusal destek her şeyden çok daha değerliydi.

Sabahın erken saatlerinde Tony evin içini adımlayıp kendisinin bir canavar olduğunu söylerken Alex onunla konuşmuş, onu dinlemiş, fincanlar dolusu kahve pişirerek aklını başına toplamasına yardımcı olmuştu.

Genç kız içinden, 'Evet, Tony benim için gerçekten de çok önemli bir erkek, ama Alain du Gard'ın düşündü-

ğü anlamda değil,' diye geçirdi. Bu son trajik olaydan sonra arkadaşının davranışlarında gelişme meydana geldiğini görmekten memnun kalmıştı. Çocukluk günlerini paylaştığı o çekingen, akıllı çocuk, sonunda yirmi yedi yaşında olgunlaşmıştı.

O sırada Tony sanki genç kızın düşüncelerini okumuş gibi hafifçe gülümseyerek, "Martine ile ben sana borcumuzu asla ödeyemeyiz, Alex," dedi. Bu sözler üzerine Alex başını iki yana sallayınca konuşmaya devam etti. "En azından bir dahaki sefere bana dadılık yapmayacağın konusunda anlaşmaya vardık. Martine kendisine önerilen ameliyata gireceği zaman Lyons'dan annesini çağırmaya karar verdi... Böylece elimi tutacak başka biri olacak."

Genç adamın son cümlesinde hafif bir utanç gizliydi. Bunun üzerine Alex hemen atıldı. "Bu kez biraz numara yaptın. Elini tutacak birine ihtiyacın yoktu... Yalnızca yemeklerini pişirecek birini istiyordun. Aslında senden o kadar bıktım ki, hafta sonu geçince kendi evime dönmeyi düşünüyorum"

"Blöfümü gördün!" Genç adam bir kahkaha attı. "Sanırım Marty eve dönene kadar birkaç gün kendi başıma idare edebilirim. Özellikle de sen buzdolabını ağzına kadar doldurup bırakırsan."

"Harika!" Alex ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Çünkü ben kendimi senin ihtiyaçlarına adarken evim korkunç bir şekilde ihmal edildi. Eve geri döndüğümde bir hayli uğraşmak zorunda kalacağım. Eğer Monsieur du Gard beni durmadan çalıştırmak için yeni bir şeyler çıkarmazsa tabii." Tony neşeyle gülünce genç kızın mavi gözleri pırıl pırıl parladı.

"Tatlı Alex... Bu adam gerçekten bu kadar zalim biri mi? Andy'nin seni aldattığını öğrendiğin günden beri bu kadar öfkeli olduğunu gördüğümü sanmıyorum."

Alex, Andy Charleson konusunda hiçbir şey söylemeden yüzünü buruşturdu. Ailesini ziyaret etmek üzere Hampshire'a gittiği hafta sonlarında görüştüğü kasaba

avukatından ne Tony ne de Martine hiç hoşlanmamışlardı. Daha sonra Andy bir kabare yıldızına âşık olduğunu itiraf edince, ikisi de genç kızın çok daha iyi bir erkeğe layık olduğunu söylemişlerdi.

Alex, Tony'ye, "Alain du Gard beni çok sinirlendiriyor," diye itiraf etti. "Aslında doğrusunu söylemek gerekirse biraz kibirlenmeye hakkı var. L'Ecole d'Administration'dan o kadar genç yaşta mezun olabilmek için inanılmaz derecede çok çalışmış olmalı." Genç kız omuz silkti. "Yani bir bankacı olarak hayranlık uyandırıcı biri."

"Peki bir erkek olarak öyle değil mi?"

Bu son derece tehlikeli bir konuydu ve Alex böyle bir şeyi değil en yakın arkadaşına, kendisine bile itiraf etmeye hazır değildi.

Genç kız, "Bir erkek olarak onu hiç tanımıyorum," dedikten sonra Tony'nin bu konuda daha fazla konuşmasına fırsat vermemek için aceleyle ayağa kalktı. "Patatesleri fırına koymadığından eminim," diyerek hemen odadan dışarı çıktı.

Arkasından Tony kahkahayla gülmeye başlamıştı.

Genç adam onun peşinden, "Bir şey çok yakında hallolacak," diye seslendi.

Elbette Tony patateslerden bahsediyordu... Ama Alex neden birdenbire bütün vücudunun ürperdiğini hissetmişti? Genç kız zamanını bu soruya cevap aramakla geçirmekten vazgeçti.

Bölüm Üç

"Hayal mi kuruyorsun, Alex?"

Genç kız bu soruya hemen, "Elbette hayır," diye karşılık verdi. "Aslında artık raporunuz bittiğine göre büronuzda çalışmayı sürdürmeme gerek olmadığını düşünüyordum. Bence artık aşağıya inip kendi işimle ilgilenmeliyim. Siz döndüğünüzden beri zavallı Monsieur Delacroix ile Simone fazladan iş yüklenmek zorunda kaldılar."

"Bunun ben de farkındayım." Genç adam parlayan gözlerini ona dikti. "Benimle birlikte çalışmak gerçekten çok mu kötüydü, Alex?"

"Hayır, elbette değildi." Alex'in ağzı birden kupkuru kesilmişti. Aslında onunla çalışmak kötü olsaydı bile bunu açıkça söyleyecek kadar kaba biri değildi, ama zaten öyle düşünüyordu. Genç adamın Bradford'dan dönüşünün üstünden iki hafta geçmişti ve bu süre boyunca son derece ilgi çekici bir çalışma yapmışlardı.

Alex genç adamın ilk gün istediği ayrıntıları sağladıktan sonra onun artık bürosunda kalmasına gerek olmadığını söyleyeceğini düşünmüştü. Oysa Alain onun kalması konusunda ısrar etmiş, hatta genç kızı banka dışında iki toplantıya götürmüş, orada onu yardımcısı olarak tanıtmıştı.

İlk toplantıdan sonra Alex, "Kendimi olduğumdan farklı şekilde tanıtıldığım için kabul edilmiş gibi hissediyorum," diyerek itiraz etmişti. "Bana gösterdiğiniz güveni gerçekten de takdir ediyorum, Monsieur du Gard, ama ben yalnızca bir araştırmacıyım."

Genç adam onun bu sözlerine, "Sen benim olmanı istediğim kişisin," diye karşılık vermişti. "Ve şu an için yardımcım olmanı istiyorum."

Böylesine kısa sürede çıkartıldığı seviyenin yüksekliği karşısında kendine olan güvenini yitiren Alex, "Ama..." diye itiraza başlamıştı.

"Ama yok, Alex. Yalnızca akıllı değil aynı zamanda güzel bir kızsın. Şu an için bulunduğun yeri dolduruyorsun. Eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, bunu sana söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Genç kız bu kadarıyla tatmin olmak zorundaydı. Sonunda omuz silkti.

"Eğer seni düşündüren yükleneceğin sorumluluk için fazladan para alman gerektiğiyse bu konuyla şahsen ilgileneceğim."

Böyle bir şey Alex'in aklına hiç gelmemişti. Genç adamın bu şekilde düşünmesi onu yaraladı. Ancak Alain genç kızın cevabını beklemeden telefonu eline aldı ve bir numara çevirmeye başladı.

Garip bir ilişkileri vardı; zaman zaman pürüzlü, bazen sakin, ama genç adama için için söylendiği anlarda bile canlılık verici. Ancak artık bu beraberliğin sonu gelmişti. Alex bunu biliyordu. Genç adamın yapması istenen iş bittiğine göre yakında Paris'e dönecekti. Alex ondan ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacağını hissediyordu.

Genç kız Alain'in merakla kendisini izlediğini fark ederek, "Hayır, elbette değil," diye tekrarladı. "Aslında bu benim için son derece teşvik edici bir deneyimdi ve bu fırsatı sağladığınız için teşekkür ederim. Ancak benim yapacaklarım bitti... Bu yüzden..." Alex eliyle masanın üstünü işaret etti. "Söylediğim gibi, şunları da bitirdikten sonra kendi servisime geri döneceğim."

"Buna sen karar veremezsin." Genç adam bu sözleri söylerken kaşlarını çatmıştı. "Yemekte geleceğinle ilgili olarak yaptığım planları konuşacağız." Kolundaki saate bir göz attı. "Sanırım şimdi bunun için en uygun zaman."

Genç kız, "Ben bir sandviç yemeyi düşünmüştüm," dedi. "Şimdi birisini gönderecektim..." Zili çalmak üzere elini uzattığında genç adam bileğinden yakalayarak onu durdurdu.

"Sandviç iyi bir yemeğin yerini asla tutamaz. Benim

daha iyi bir fikrim var. Buradan birkaç dakika uzakta bir kulübe üyeyim. Eğer kavun, som balığı, salata ve kremalı çilekten hoşlanıyorsan seni oraya götürmekten büyük zevk duyarım."

Bu son derece güzel bir teklifti. Alex ağzının sulandığını hissedebiliyordu ama genç adamla baş başa yemek yemek istemiyordu. Bütün içgüdüleri bunun doğru bir hareket olmayacağını söylüyordu.

Genç kız, "Ben gerçekten de sandviçi tercih ederim," diye yalan söyledi.

"Ben de sandviç yememeni!" Alain hâlâ onun bileğini tutuyordu. "Yemek servisi son derece hızlıdır. Ayrıca çalışmaya ara vermek sana iyi gelecek. Ve az önce söylediğim gibi, seninle konuşmak istiyorum."

"Üzgünüm..." Alex bileğini kurtarabilmek için serbest elini kullandı. Genç adama bu kadar yakın olmak kalp atışını hızlandırıyordu. Burnuna gelen traş losyanunun tatlı kokusu son derece baştan çıkarıcıydı.

Alain yakınlıklarına genç kızın gösterdiği tepkiyi anlamamazlıktan gelerek, "Ayrıca dün öğlenden beri hiçbir şey yemedim," diye sözlerine devam etti. "Bu yüzden tek başıma yemek istemiyorum."

Genç kızın bileğindeki basınç kaybolunca, Alex bir an için kımıldamadan durdu. Şimdi kendi parmakları Alain'in bileğini tutuyor, onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Sonra birden bu temastan aldığı zevk karşısında şaşkınlığa kapılarak elini geri çekti. İçinden, 'Dilerim yüzümün kızarıklığının öfkeden kaynaklandığını düşünüyordur,' diye geçiriyordu.

Alain hâlâ yanında duruyordu; uzun boylu, hareketsizdi. Başını hafifçe yana eğmiş dudaklarında garip bir gülümseme belirmişti.

Alex kalabalık bir yerde yalnız başına yemek yemenin hiç de hoş bir şey olmadığını biliyordu. Ancak yine de genç adamın kendisiyle yemeği tercih ettiğini açıkça söylemesine şaşırmıştı.

Birden bu teklifi kabul etmeyi düşündü. Son iki haf-

ta boyunca nefes almadan çalışmış ve güzel bir mükafatı hak etmişti. Sonunda kararını veren genç kız gülümseyerek ona döndü.

"Sözlerinizle vicdanımı harekete geçirdiniz. Ayrıca som balığına karşı çok zayıf olduğumu itiraf etmeliyim."

"Bundan daha mutlu olamazdım." Genç adam gözlerinde beliren zafer dolu pırıltıyı gizlemek için en küçük bir çaba göstermedi. "Gidelim mi?"

"Paris'i iyi biliyorsun , öyle değil mi?"

Genç adam Alex'in şarap kadehini doldururken son derece kibar bir ses tonuyla konuşuyordu. Şarabın buruk tadı genç kıza öylesine büyük haz verdi ki daha fazla içmek istemedi. Aklının başında olmasını tercih ederdi.

Alex önündeki tabaktan bir çilek alırken, "Öyle düşünmek hoşuma gidiyor," dedi. "Üstelik yalnızca turistik yerleri değil."

Genç kız şimdi Louis Feraud taklidi kıyafetini giydiği için çok memnundu, çünkü Alain'in onu getirdiği kulüp, Londra'ın 1940'lardan kalma en eski binalarından birinin ikinci katında, son derece özel bir yerdi. Bina eski mimari yapısını hâlâ koruyordu. Bakışlarını etrafında dolaştırırken bu binanın soğuk duvarlarının ardında böylesine seçkin bir yerin bulunabileceğini asla tahmin edemeyeceğini düşündü.

Kalın kırmızı halılar ve pencerelerdeki kadife perdeler salona zengin bir hava veriyor, duvarlardaki cilalı paneller sıcak bir ortam yaratıyordu.

İçeri girdiklerinde masaları sayan Alex yemek salonunda yalnızca on tane masa bulunduğunu görmüştü. Şimdi üstünde beyaz örtüler, gümüş çatal kaşıklar ve kristal bardaklar bulunan bu masalardan altı tanesi doluydu.

Bu rahatlatıcı ortamda Alain onu çalışma hayatının geçmişi hakkında konuşmaya itti. Aslında bu şaşırtıcı bir şey değildi, çünkü Banque de Varcennes gibi seçkin bir kuruluş genelde Fransız olmayan birini kendi bünye-

sinde çalıştırmazdı. Bu yüzden genç adamın onun özelliklerini öğrenmek istemesi son derece doğaldı. Ayrıca bütün bunlar kayıtlarda da bulunduğu için Alex anlatmakta hiçbir sakınca görmedi.

Genç kız Madame Thierry'den bahsederek özel okuldayken katıldığı yabancı dil derslerini anlattı. Burada son derece yüksek notlar alınca ailesine öğrenci değişim programından yararlanarak onu Paris'e göndermelerini, böylece zaten mükemmel olan Fransızcasını iyice geliştirmesini sağlamalarını önermişlerdi.

Paris'te çok güzel bir yıl geçirmişti. O sırada on sekiz yaşında olan Alex, ailesi maddi açıdan kendisini destekleyebilecek kadar varlıklı olduğu için şanslı sayılırdı.

Thierry ailesinin yanında kalırken yalnızca bağımsızlığını kazanmamış, ufku da iyice genişlemişti. Tiyatrolara gitmiş, Notre Dame ile Sacre Coeur'u gezmiş, Montmartre'a hayran kalmıştı.

Mağazalarda gördüğü son moda kıyafetlerin güzelliğine kıskançlıkla bakmış, bu arada dikiş konusundaki becerisini keşfederek kalbini ve evini kendisine açan çekici bayandan dikiş dersleri almıştı.

Genç kız hatıralarına dalmış bir halde gülümserken, "Paris'te sürekli kalmayı hiç düşünmedin mi?" diye sordu Alain.

"Bir ara düşündüm." Genç kız bir an susarak şarabından bir yudum aldı. Bu arada dört yıl öncesinin olaylarını hatırlıyordu. "Sonra erkek kardeşim Jamie evlenmeyi düşündüğünü bildirdi ve ben de İngiltere'ye döndüm. Düğünde onun en iyi arkadaşının nişanlısıyla tanıştım. Martine Fransız'dı ve burada bankada çalışıyordu. Sanırım bu kader. Aramızda hemen yakın bir dostluk kuruldu ve Martine beni iş için başvurmam konusunda ikna etti. Bunun Fransızcamı kullanmak için son derece iyi bir fırsat olacağını biliyordum. Bu yüzden hemen kabul ettim. Sanırım işe alınmam da onun tavsiyesi sayesinde oldu."

"Onun tavsiyesi ve senin belirgin yeteneklerin saye-

sinde."

Acaba genç adam alay mı ediyordu? Alex dikkatle ona baktı ama yüzünde, gözlerinde en küçük bir alay ifadesi yoktu. Alain kaşlarını kaldırarak, "Kahve içer misin?" diye sordu.

"Lütfen." Genç kız başını arkasında bekleyen garsona çevirerek, "Sade olsun, lütfen," dedi.

"Bana da."

Alain genç kızın uzattığı şeker kabını kibarca iterek, "Ailenin Hampshire'da oturduğunu söylemiştin, öyle değil mi?" diye sordu. "Bankaya verdiğin telefon numarası Londra'da olduğuna göre herhalde onlarla birlikte kalmıyorsun."

"Aslında ailem ağabeyim Jamie'nin yanında Kanada'da kaldıkları için iki yıldır evleri boş duruyor."

Daha fazla anlatmasına gerek yoktu, ama karşısındaki erkeğin gösterdiği ilgi yüzünden sözlerini sürdürdü. "Geçen sene babam emekliye ayrılınca annemle birlikte ağabeyimin yanına gittiler. Jamie de babam gibi doktordur." Genç kız birden susarak ağabeyini düşündü. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Her neyse, çok şanslıydım çünkü Martine Londra'da tek odalı bir dairede oturuyordu. Böylece paramızı birleştirdik ve Wimbledon'da küçük bir daire tuttuk. Martine evleninceye kadar da orada birlikte oturduk."

"Şimdi orada yalnız başına mı oturuyorsun?" Genç adam dikkatle ona bakıyordu.

O anda Alex garip bir duyguya kapıldı. Alain onun özel hayatına neden bu kadar ilgi gösteriyordu? Belki de Martine ayrıldıktan sonra hâlâ tek başına bir dairede kalabildiğine göre, bankanın ona fazla maaş ödediğini düşünüyordu. Yine de ona hayatının bütün yönlerini anlatmak zorunda değildi.

Alex üç ay öncesine kadar dairesini bir moda şirketinde çalışan eski bir okul arkadaşıyla paylaştığını anlatmamaya karar verdi. Lindy geçici olarak New York'a gönderildiğinde, çalıştığı şirket onun dönüşüne kadar

Londra'daki kirasını ödemeyi üstüne almıştı, ama bütün bunlar Alain du Gard'ı ilgilendirmezdi.

"Şimdilik öyle. Yalnız oturuyorum." Genç kız saatine bakınca içinden, 'Tanrım! İki saattir bürodan uzaktayım,' diye geçirdi. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Hemen gitmek zorundayım."

"Henüz değil!" Alex tam ayağa kalkmak üzereyken bu emir onu durdurdu. Alain'in son yirmi dört saat boyunca gerçekten hiçbir şey yiyip yemediğinden emin değildi, ama genç adam iki saat öncesinden çok daha iyi görünüyordu şimdi. Kendi varlığının bu iyileşmede rol oynadığını düşünmek rahatlatıcı bir duygu olurdu, ama genç adamın davranışlarında bu düşüncesini yalanlayan bir şey vardı. "Hatırlıyorsan seninle konuşmak istediğimi söylemiştim."

"Ama iki saattir konuşuyoruz..." Genç kız aniden duraksadı. Aslında bu süre boyunca yalnızca kendisi konuşmuştu. Hafifçe kızararak yerine oturdu. "İş hakkında mı konuşacaktık?"

"Çok doğru. Daha açık konuşmak gerekirse yarın Epsom'da sana vereceğim iş hakkında."

"Epsom mı?" Alex şaşkınlık içinde genç adama baktı. "Bankanın orada şubesi yok."

"Bu da doğru." Genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama orada bir hipodrom var."

Alex biraz sert bir sesle, "Evet, bir hipodrom var," diye karşılık verdi. "Derby yarışları orada yapılıyor, ama bütün bunların benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"O halde açıklayayım." Genç adam garsonu çağırarak kahve istedi ve ikisinin de fincanları doluncaya kadar bekledi. "Banque de Varcennes'in üçte iki hissesinin Fransa'daki ana şirkete ait olduğunu belki biliyorsundur. Üçte bir hisse de İngilizlerin. İngiliz hisselerinin sahibi olan sigorta şirketinin başkanı benim çok yakın arkadaşımdır. Onunla en kısa zamanda görüşmem gerekiyor. At yarışlarına çok düşkün olduğu için onu yarın banka-

nın Epsom'daki locasına davet ettim. Hipodromda oldukça iyi bir yarış var."

Alex şaşkınlık içinde, "Ama bütün bunların benimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Çok basit." Genç adamın gözlerinde garip bir pırıltı belirmişti. "Dudley'nin karısı da at yarışlarından çok hoşlanır. Onun için o da Epsom'a gelecek. Onun ihmal edildiğini görmekten nefret ederim. Bu yüzden ben Dudley ile iş konuşurken ona iyi vakit geçirtmeni istiyorum." Alain bir an durakladıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Liz çekici bir kadındır. Ondan hoşlanacaksın."

Karşısında oturan yakışıklı erkeğe şaşkınlıkla bakan Alex, görevlerinin çok dışında kalan bu teklifi kabul etmesinin mümkün olmadığını düşündü. Genç adamın ısmarladığı bu yemeği bir koz olarak kullanmasına izin vermeye de niyeti yoktu.

Alex kibar bir şekilde gülümseyerek, "Benim sosyal yeteneklerime gösterdiğiniz güvene teşekkür ederim, Monsieur du Gard," dedi. "Ama korkarım at yarışları ilgimi çekmiyor."

"Yarışlarla ilgilenmene gerek yok, sevgili Alex. Yalnızca bu görüşmeyi yapmamı kolaylaştıracak birisine ihtiyacım var... Ve bunun için en uygun kişinin sen olduğuna karar verdim."

"Gerçekten mi?" O sırada aklına bir şey geldi ve bunu sormasının doğru olup olmadığını düşünmeden kelimeler dudaklarından döküldü. "Sanırım eğer Fransa'ya dönmüş olsaydınız, Mrs. Moorhead'i eğlendirmek için karınızı getirirdiniz, öyle değil mi?"

"Karımı... Ya da sevgilimi." Genç adamın bu sözleri karşısında Alex'in yüzü kızardı. Onun bu halini bir müddet seyreden Alain, "Eğer bir karım ya da sevgilim olsaydı," diye ekledi. "Ama şu anda ikisi de yok. İngiltere'de kısa bir süreden beri kaldığım için kadınlar arasında seçme yapma şansım çok kısıtlıydı."

Demek genç adam evli değildi. Çekici Claudine'e ne olmuştu acaba? "Şartlar böyle olmasaydı beni seçmezdi-

niz."

Alain onun bu sözlerine karşılık vermeyerek kendisine uzatılan faturayı imzaladı. "Bu şartlar altında Dudley ile Liz'in ikimizin arasında iş arkadaşlığından daha yakın bir ilişki olduğuna inanmalarını istiyorum."

Genç adam altın kalemini pahalı ceketinin cebine yerleştirirken Alex onu seyrediyordu. Şimdi bu yemek davetinin amacı ortaya çıkmıştı. Genç adam onun kız arkadaşı rolünü oynayabilmesi için gerekli niteliklere sahip olup olmadığını anlamak istemişti.

Alain du Gard son derece çekici bir erkekti ve normal şartlarda birçok kadın arkadaşının olması gerekirdi. Genç adam evli olmadığını, hayatında bir sevgili bulunmadığını söylemişti, ama yine de kadınlarla sayısız ilişkisi olabilirdi. Ancak ne yazık ki bu kadınlardan hiçbiri şu anda Londra'da değildi.

Alex dişlerinin arasından, "Sanırım böylesine sosyal bir olaya yanınızda çalışanlardan birini götürmek zorunda kaldığınız ortaya çıkarsa, bu sizin için hiç de iyi olmaz," dedi.

"Durumu çok güzel özetledin."

Alex öfkesine hâkim olmakta güçlük çekiyordu. Genç adam ne kadar da küstah biriydi. Eğer onun olduğundan farklı davranacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Endişelenme." Alain'in sesinde alay dolu bir ifade vardı. "Bu rolü mükemmele yakın bir başarıyla oynayacağından eminim." İngilizcesi tamamiyle aksansızdı. Yalnızca 'r' harflerinin üstüne hafifçe bastırması onun Fransız olduğunu gösteriyordu.

Genç adamın küstahlığı gerçekten de dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Alex'in sessizliğini kendinden emin olamayışına mı bağlıyordu? Genç kız güçlükle yutkunarak öfkesini bastırmaya çalıştı. Kızgınlığına yenik düşmesi ona hiçbir şey kazandırmazdı. Bunu göstermesinin başka bir yolu vardı.

Tatlı bir ifadeyle gülümseyerek, "Gösterdiğiniz güvene teşekkür ederim," dedi. "Ancak yeteneklerimin hiç önemi yok, çünkü davetinizi kabul etmek niyetinde değilim."

Genç kız bu kez gitmeye kesin kararlı olarak ayağa kalktı, ama Alain ondan daha hızlıydı.

"Bu bir davet değildi, *ma chère*." Genç adam ayağa kalkarak onu dirseğinden sımsıkı tuttu. "Yalnızca bir talimattı."

"Üzgünüm, Monsieur du Gard, ama beni bankanın şehirdeki şubesinde çalışmam için işe aldılar, bu tür şeyler için değil."

"Yanılıyorsun, Alex." Genç adam bu sözleri son derece yumuşak bir sesle söylemişti. "Sözleşmene bakarsan yönetim tarafından verilen işleri yapmakla yükümlü olduğunu görürsün... Elbette bunların bankayla ilgili olması kaydıyla." Genç adamın gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi.

"Peki ya Epsom'a gitmek?"

"Bu şartlar altında tamamiyle bankayla ilgili." Genç kızın dirseğini tutan el, onun fikrini değiştirmesini istiyormuşcasına daha fazla sıkmaya başladı.

Alex hafifçe küçümseyen bir ifadeyle, "Ya gitmemeyi seçersem?" diye sordu.

"Bu durumda senin artık Banque de Varcennes'da çalışmak istemediğini düşünürüm."

Genç kız bu son sözler karşısında şaşkınlıktan donakaldı. Bu inanılmaz bir şeydi ama Alain'in tehdidinin gerçek olmaması ihtimali çok küçüktü. Alain du Gard'a meydan okumak kolay bir şey değildi. Son birkaç hafta boyunca birlikte çalışırlarken onun iyiniyetli görünen davranışlarının altında bir küstahlığın yattığını görmüştü. Elbette genç adam bu tehdidini yerine getirirse Alex'in mahkemeye başvurabileceğini biliyordu. Ancak aynı zamanda onun bunu yapmayacak kadar gururlu olduğunun da farkındaydı.

Genç kız öfkesini bastırmak için derin bir nefes aldı. Bu durumda teklifi kabul etmesi en iyi çözümdü. Böyle-

sine kibirli bir erkeğe boyun eğmemek için çok sevdiği işinden olmasının ne yararı vardı? Ayrıca bu arada iyi vakit geçirmesini sağlayacak bir şeyler de bulabilirdi...

"Evet?" Genç adam bu soruyu sorarken yüzü tamamen ifadesizdi.

Alex kendisini gülümsemeye zorladı. "Aniden at yarışlarında geçirilecek bir günün çok çekici olacağını düşünmeye başladım."

"*Très bien*!" Genç adamın sesindeki zafer dolu ifadeyi fark etmemek mümkün değildi. Alex'in dirseğini tutan eli gevşeyerek onu kapıya doğru götürdü.

"Yeteneklerime gösterdiğiniz güven karşısında çok etkilendim."

Genç adam yumuşak bir sesle, "Gerçekten de yeteneklerine çok güvenim var," dedi. "Aslında yarın oynamanı istediğim rolü başarıyla gerçekleştireceğine güveniyorum."

Alex eğer genç adamı utandıracak bir harekette bulunmaya kalkışırsa bankadaki iş hayatı bakımından bunun hiç de iyi olmayacağını anlıyordu. Ancak yine de onu huzursuz etmenin başka yolları da vardı...

"Bana önerdiğiniz görevi kabul ettiğime göre bunu başarıyla yerine getirmek için elimden geleni yapacağım. Ancak siz de bana yardım etmek zorundasınız." Asansör bekledikleri dar koridorda genç adama masum bir ifadeyle baktı. "Mesela... Yakın bir arkadaşınız size nasıl hitap eder? Sizi *Monsieur le Directeur* diye çağıramam, öyle değil mi?"

Alain genç kızın sözlerindeki alayı anlamamazlıktan gelerek, "Adımı biliyorsun, Alex," dedi. "Elbette beni Alain diye çağıracaksın."

"Alain." Alex sanki bunu önceden hiç bilmiyormuş gibi ismi tekrarladı. "Çok güzel... Hoşuma gitti."

Genç kız başını hafifçe yana eğdi. Sarı saçları yanağının üstüne düşmüştü. Alain evli olmadığına göre onunla biraz eğlenebilirdi; tıpkı genç adamın kendisiyle yaptığı gibi. "Ya şuna ne dersin... Alain, *chèri*? Yoksa

bu sizin için çok samimi mi olur?"

"Hiç de değil. Benimle istediğin kadar samimi olabilirsin... Banka dışında tabii."

"Teşekkür ederim." Genç kızın sesi hafifçe titriyordu. "Ya bizim bu samimi ilişkimiz... Ya kendimi unutup bunu yarından sonra da sürdürürsem?"

Bu sözleriyle genç adamı kızdırmayı ummuştu. Ancak onun kahkahalarla güleceğini, gözlerinin neşeyle parlayacağını hiç beklememişti.

"Genellikle kısa süreli ilişkilere girmem, ancak..." Alain bir an için susarak bakışlarını genç kızın güzel yüzünde dolaştırdı. "Senin de bildiğin gibi sen her bakımdan son derece çekici bir kızsın. Eğer bana bir teklifte bulunursan bunu düşüneceğime söz veririm."

"Sen..." Genç kızın gözlerinde aniden öfke dolu bir ifade belirdi. Alain'in sözleri onu çok kızdırmıştı. Ancak bütün bunlara kendisi yol açmıştı ve genç adamın bu tür bir cevap vereceğini beklemesi gerekirdi. Şimdi onun parlak zırhının altında tehlikeli bir hayvanın yattığını anlayabiliyordu. Alain du Gard yırtıcı bir hayvandı ve bunu fark etmek genç kızı şaşkına döndürmüştü.

Alex duyduğu alaycı sözlerin etkisiyle hafifçe titredi. İlk kez aralarında oluşan gerginliğin cinsel çekimden kaynaklandığını itiraf etmeye hazırdı. Artık yanındaki erkekle oynamaya kalkışacağı herhangi bir oyunun ateşli ve çılgın bir oyuna dönüşeceğini biliyordu. Ateşle oynayanın parmaklarının yanacağı ise herkesçe bilinen bir gerçekti.

Genç kız farkında olmadan zarif ellerini öne doğru uzattı, ama bakımlı cildini, cilasız tırnaklarını görmüyordu bile. O sırada asansörün yaklaştığını gösteren sesi duyunca rahatlayarak nefesini bıraktı.

"Endişelenme." Alex başını kaldırarak asansöre binmesi için yana çekilen genç adamın yüzüne baktı. "Böyle bir karara varman asla istenmeyecek."

Genç kız karmaşık düşüncelerinin çalışma hayatını kesinlikle etkilememesine karar vererek bürosunun sa-

kinleştirici havasında çalışmayı sürdürdü. Alain'in teklifinin kendisini altüst etmesine neden izin verecekti ki? Eğer genç adam aralarında yakın bir ilişki varmış gibi davranmalarını istiyorsa bunu yapabilirdi. Tıpkı Sinderella'da olduğu gibi genç kızın maskeli balosu da hemen sona erecekti... Gece yarısından çok önce!

Bölüm Dört

"Tamam!" Alex disketi bilgisayarından çıkartarak aleti kapattı. "Bu her şeyi bitiriyor." Bilgisayarın çıkardığı sayfaları toplayıp dikkatle sıraya koyduğunda saat beşi birkaç dakika geçmişti. Genç kız Alain'e döndü.

Genç adam bütün öğleden sonra büroda olmasına rağmen onunla konuşmaya, işine engel olmaya kalkışmamıştı. Ancak bütün bu sessizliği bile bürodaki varlığının fark edilmemesi için yeterli değildi ve Alex birlikte oldukları her zaman meydana gelen bu gergin havadan kaçmak için can atıyordu.

Genç adam elindeki dergiyi yerine bırakınca Alex konuşmaya başladı. "Eğer benden istediğin başka bir şey yoksa eve gideceğim."

"Bir şey var..." Genç adam sandalyesini arkaya iterek yavaşça ayağa kalktı. "Bugün öğle yemeği yerken yarınki rolünü oynaman için yardımımı istemiştin, hatırlıyor musun?"

Alain genç kıza doğru yürüdü. Öylesine yakınına gitmişti ki, Alex onun tıraş losyonunun kokusunu duyabiliyordu. Genç kız onun bu iddiasının doğru olmadığını söylemek üzere ağzını açtı, ama hafızası bunun doğruluğunu hatırlatıyordu.

Alex tek bir kelime bile söyleyemeden genç adam onu hafifçe omuzlarından tuttu ve başını öne doğru eğdi. Dudakları yumuşak bir dokunuşla birbirine değdiğinde genç kız şaşkınlıkla derin bir nefes aldı.

O anda bütün vücudunun alev alev yanmaya başladığını hissetmişti. Beyninin derinliklerinden bir ses karşı koyması gerektiğini söylüyordu, ama vücudu ona ihanet ediyor, bu yumuşak temasın verdiği zevkin tadını çıkarmak istiyordu. Birden Alain kollarını genç kızın omuzlarına dolayarak onu iyice kendisine çekti. Dudaklarının basıncını arttırmış, ellerini genç kızın sırtında dolaştırmaya başlamıştı.

Alex şimdiye kadar hiçbir erkeğin kollarının arasın-

da duymadığı heyecanı yaşamaya başlamıştı. Kontrolünü kazanmak için çabalıyordu. Genç adamı cesaretlendirecek en küçük davranışı karşısında Alain'in onu geçmek istemediği yollara sürükleyeceğini çok iyi biliyordu. Çılgın gibi geri çekilmeye çalışırken bir yandan da göğüs uçlarının dikleştiğini genç adamın fark etmemiş olmasını diliyordu. Ancak Alain'in altın renkli gözlerindeki ifadeyi görünce bu dileğinin boşa olduğunu anladı.

"Tamam, tamam..." Genç adam hafifçe gülümseyerek onu serbest bıraktı. "Senden istediğim rolü oynamakta hiç güçlük çekmeyeceğinden kesinlikle eminim. Yine de... Prova yapmak her zaman yararlıdır."

Alex güçlükle yutkundu. Kendi kalbi sanki maraton koşmuş gibi çılgıncasına çarparken genç adamın böylesine etkilenmemiş görünmesi onu öfkelendirmişti. Alain için bu yalnızca bir prova olabilirdi, ama ya kendisi daha ateşli bir şekilde karşılık verseydi? Parmaklarını onun gür siyah saçlarının arasında dolaştırıp, vücudunun yumuşak hatlarını ona iyice yaslasaydı... Acaba genç adam yine böylesine hareketsiz ve soğukkanlı durur muydu?

Aklından geçenlerin etkisiyle şaşkına dönen Alex kendisini sakinleşmeye zorladı.

"Beni başarılı bulduğuna sevindim. Oysa bunu ispatlamamın isteneceğini beklememiştim. Artık prova sona erdiğine göre eve gidebilir miyim?" Bu sözleri söylerken sesindeki buz gibi ifadenin parçalanmış duygularından değil, genç adamın az önceki davranışı karşısında duyduğu hoşnutsuzluktan kaynaklandığını göstermek istiyordu.

"Elbette." Genç adam sanki aralarında olağan dışı hiçbir şey olmamış gibi başını salladı. "Az önceki başarının ödüllendirilmesi gerekir. Yarın sabah izinlisin. İyice güzelleş. Seni arkadaşlarımla tanıştırırken gurur duymak istiyorum. Seni saat on iki otuzda evinden alırım. Toplantı başlamadan önce öğle yemeği saatinde lokantada Dudley ve Liz ile buluşacağız." Genç adam bir an

için duraksadıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Elbette eğer geceyi başka yerde geçirmeyeceksen?"

Alex genç adamın sözleri karşısında çok öfkelenmişti, ama bunu göstermemeye karar verdi. "Ben kendi dairemde son derece mutluyum. Yanımda herhangi bir şey getirmem gerekiyor mu?"

"Hayır, hiçbir şey getirmene gerek yok. Konuşmalarına dikkat etmen yeterli. Yumuşak bir ses tonu ve tatlı bir gülümseme. Bunun için elinden geleni yapmanı istiyorum."

"*D'accord*, Monsieur du Gard." Genç kız bu cevabı verdikten sonra uzaklaşmaya çalıştı, ama yeterince hızlı değildi. Genç adam bir adımda yanına gelerek kolundan yakaladı ve onu kendisine doğru çevirdi.

"Alain. Hatırladın mı? Benim adım Alain." Genç adamın dudaklarında en küçük bir gülümseme yoktu.

Alex sesini çıkarmadan ona baktı. Kendisini yerinde tutan güç Alain'in ellerinden değil, gözlerindeki ifadeden kaynaklanıyordu.

Genç adam yumuşak bir sesle, "Söyle, Alex," diye emretti.

Genç adam ona hiçbir şey yapamazdı, ama duruşundaki uzlaşmazlık, gözlerindeki soğuk pırıltı Alex'i dikkatli davranması konusunda uyarıyordu.

Bakışlarını başka tarafa çevirerek, "Alain," diye mırıldandı.

O anda genç adam onu hemen serbest bıraktı ve Alex hızla kapıya gitti. Eşikte arkasına dönünce göz göze geldiler. Bir erkek için böylesine karmaşık duygular hissetmek mümkün müydü? Hoşlanma, nefret ve de en tehlikelisi arzu karışımı bir duygu.

Alex duraklayarak kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra kendisini baştan çıkartıcı bir şekilde gülümsemeye zorladı. Sonra abartılı bir ifadeyle sarışın başını öne doğru eğdi.

Kapıdan dışarı çıkmadan önce alaycı bir sesle, "Alain, *chèri*!" dedikten sonra hızlı adımlarla yürüyerek

uzaklaştı.

Ertesi sabah sıcak bir banyo yapmadan önce ev işleriyle ilgilendi. Ardından parfüm kokulu suyun içine girdi. Alain çekici bir kadın istediğini söylemişti ve bunu kesinlikle elde edecekti.

Süngeri göğüslerinin üstünde dolaştırırken suyun sıcaklığına rağmen ürperdi. Genç adamın kollarının arasındayken öylesine erimesine yol açan şey neydi? Alain'in kolları kendisine dolandığında tüm benliğini saran duyguları açıklamak için yalnızca yorgunluk yeterli bir kelime değildi. Ancak kısacık öpüşüyle kendisini böylesine etkileyen bu erkeğe karşı derin duygular hissettiğini düşünmek de çok saçmaydı. Ona yalnızca cinsel yakınlık duyan bir erkeğin avı olmaya asla niyeti yoktu.

O halde at yarışlarına gidecek, kendisine verilen rolü oynayacaktı. En azından genç adamın ondan daha fazlasını istemeyeceği kesindi. Alex'in de arzusu buydu. Bu düşüncenin içinde yarattığı sancının nedeni yalnızca kendisini bekleyen şeyin belirsizliğiydi.

Bir an için ertesi gün üstüne blucinle bir tişört ve Wimbledon'da yaptığı yürüyüşler sırasında kullandığı eski ayakkabılarını giymeyi düşündü. Birkaç dakika Alain'in onun bu haline göstereceği tepkiyi hayal ederek çok eğlendi. Ancak bu fikirden vazgeçmek zorundaydı. Bunun nedeni yalnızca bulunduğu ortama göre giyinmekten hoşlanması değildi. Eğer genç adamın isteklerine karşı gelme cesaretini gösterirse onun üstünü değiştirmesi konusunda ısrar edeceğinden ve bunu yaparken de yanında bekleyeceğinden emindi.

Alex kurulanırken genç adamın odasına girip onun için uygun bir elbise seçişini gözlerinin önüne getirdi. Dudaklarının birleştiği dakikayı hatırlayınca kalp atışları yine çıldırmaya başlamıştı. Andy ile olan ilişkisi sona erdiğinden beri ilk defa bir erkekle öpüşmüştü. Hatta Andy bile onu böylesine kontrollü bir arzuyla öpmemişti.

Banyodaki dolaptan pahalı bir Fransız vücut losyonu

seçen genç kız bundan avcuna biraz sıktı ve göğüslerinin üstüne sürmeye başladı. Beraber oldukları son akşam Andy'nin söyledikleri çok doğruydu. Eğer Alex ona gerçekten değer verseydi işini bırakır, genç adamın avukatlık yaptığı küçük kasabaya yerleşirdi. Böylece beraberliklerini yalnızca hafta sonlarıyla sınırlamak zorunda kalmazlardı.

Alex onu sevgiyle düşündü. Andy üniversite mezunu, yakışıklı bir gençti ve onunla anlaşmak son derece kolaydı. Genç adam beraber olmalarını teklif ettiğinde Alex onu altı aydan beri tanıyordu. Genç kız düşünceli bir şekilde biraz daha losyon alarak vücuduna sürdü. Andy'nin teklifinden çok hoşlandığını itiraf etmeliydi. Bir kasaba avukatının karısı olup çocuklar yetiştirmekten mutluluk duyabileceğini düşünmüştü. Ancak bunun için gerekli bir tek şey eksikti. Birbirlerini seven bir kadınla erkeğin arasında olması gereken o garip elektriklenme.

Andy teklifinin reddedilmesi karşısında incinmişti. Alex'i kişisel başarılar ve Londra'nın parlak ışıklarının esiri olmakla suçlamıştı. Bu sözleri genç kızı kırmıştı, ama yine de Andy'nin yaralanan gururunun etkisiyle bu şekilde konuştuğunu biliyordu.

Genç kız işini gerçekten seviyor, başarılı olmak hoşuna gidiyordu. Ancak işinin esiri değildi. Londralı gibi bu şehirde yaşamanın çok pahalı olduğunu biliyordu. Burada mutluluğu daha çok şehrin arka kısmındaki Inns of Court'un sessizliğinde, Wren kiliselerinin güzelliğinde buluyordu.

Alex losyonu bacaklarına sürmeye başladığında Andy'nin suçlamaları için nasıl özür dilediğini hatırlayarak gülümsedi. Genç adam arkadaşlıklarının onun istediği şekilde sürmesi için yalvarmıştı. Alex ise onun yalvarmalarına boyun eğmiş, arkadaşlıklarını sürdürmüştü. Andy ile beraber olmaktan hoşlanıyor, onunla iyi vakit geçiriyordu.

Tam aşırı derecede romantik olduğuna inanmaya

başladığında Andy, Sandra'ya umutsuzca âşık olmuştu. İki çocuk sahibi dul bir kadın olan Sandra genç adamın hem ailesini hem de iş arkadaşlarını çok şaşırtmıştı. Ancak Andy hiç kimseye aldırış etmemişti. Bu aşktı... Ve Alex ikisini de çok kıskanmıştı.

Alex losyonu yerine koyup banyodan çıktı ve odasına giderek seçtiği kıyafeti giymeye başladı. Dik yakalı siyah kazağı, siyah beyaz pötikareli Chanel takımın içinde çok güzel duracaktı. Bu kazağı Knightsbridge'den almıştı ve defalarca yıkamasına rağmen hiç bozulmamıştı.

Elbette bu bir defile değildi, ama klasik kıyafetinin her yer için uygun olduğunu biliyordu. Siyah deri ayakkabılarına uygun çok şık bir çanta ve aksesuar olarak bunlara uygun eldivenler seçti. Görünüşünden memnun kalmıştı ve Alain'in de aynı şekilde düşünmesini umuyordu.

Omzuna bir havlu koyarak aynada makyajsız yüzüne dikkatle baktı. Hiç kimse olağanüstü bir güzelliği olduğunu söyleyemezdi ama en azından yüz hatları fena sayılmazdı. Yüzüne açık renk fondöten sürdü. Yanaklarına allık gerekmiyordu, çünkü sıcak banyonun etkisiyle zaten yeterince kızarmışlardı. Ayrıca teni son derece hassas olduğundan en küçük bir olay karşısında hemen kıpkırmızı kesiliyordu. Duygularını böylesine kolaylıkla ele veren bir yüzü olduğu için hiç memnun değildi.

Alex içini çekerek gözlerine baktı. Gözleri yüzünün en etkileyici kısmıydı. Mavi gözbebeklerinin etrafı daha koyu renkli bir halkayla çevriliydi. Tek yapması gereken şey göz kapaklarına açık gri far sürüp kirpiklerini kahverengi rimelle boyamaktı. Böylece gözlerinin güzelliği daha çok ortaya çıkacaktı. Bunu hallettikten sonra dudaklarına pembe renkle ruj sürüp saçlarını hafifçe fırçaladı.

Kapı saat tam on iki otuzda çaldığında açmadan önce içinden ona kadar saydı.

"Gördüğüm kadarıyla çıkmaya hazırsın." Alain memnuniyet dolu bir ifadeyle bu sözleri söylerken Alex onu

süzdü. Kendi kıyafetiyle ilgilenmeye öylesine dalmıştı ki, genç adamın ne giyebileceğini düşünecek fırsatı olmamıştı. Alain bacaklarının uzunluğunu iyice ortaya çıkaran bir pantolonla şampanya rengi spor bir gömlek giymiş, bunun üstüne kestane rengi yumuşak deriden bir ceket almışştı.

Genç adamın nefes kesici bir hali vardı. Kıyafetin erkeği yarattığını söylerlerdi ama resmi iş elbisesini çıkartmış olan Alain du Gard kendini beğenmiş, kibirli havasını kaybetmişti. Bu haliyle daha genç, daha yakın ve şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu.

Alain genç kızın kendisini hayranlıkla seyrettiğinin farkında olduğunu saklama gereği duymadan, "Beğendin mi?" diye sordu.

Alex onun bu sorusuna telaşla, "Karar vermesi gereken kişi ben değilim," diye karşılık verdi. "Aslında bu soruyu sana ben sormalıyım."

Alex genç adamın fikrini sormuştu. Bu yüzden onun kendisini birkaç dakika dikkatle incelemesine kızamazdı. Yine de bu süre boyunca tüm sinirleri gerilmişti. Kendisini çırılçıplak duruyormuş gibi hissediyor, bütün vücudu baştan aşağı titriyordu.

"Evet?" Alex'in sesi genç adamın uzayan sessizliği karşısında hafifçe sertleşmişti. "Eğer başka bir şey giymemi tercih ediyorsan..."

"Hayır, hayır, hiç de değil." Genç adam bu sözleri neredeyse fısıltıyı andıran bir sesle söylemişti. "Tam tersine... Tam aklımdan geçirdiğim gibisin. Gidelim mi, Alex?"

Genç kız Dudley ile Liz'den ilk görüşte hoşlandı. Dudley altmış yaşlarında, uzun boylu, geniş omuzlu, gri saçlı bir erkekti. Liz ise ondan en az on beş yaş daha genç, siyah dalgalı saçlı, ince yapılı çekici bir kadındı. Alex onun yalnız başına kalmaktan sıkılabilecek bir tip olmadığını düşündü. Bu Alain'in planlarını daha da şaşırtıcı kılıyordu.

Genç adam yolda ona yarışla ilgili kısa bilgiler ver-

miş, böylece Alex'in konuya yabancı kalmamasını sağlamıştı.

Alain neşe dolu bir sesle, "Yalnız İngiliz atlarını hiç tanımadığımı itiraf etmeliyim," demişti. "Onun için hangi atın kazanacağını sakın bana sorma."

Genç kız onun bu sözlerine, "Önemli değil," diye karşılık vermişti. "Ben yalnızca adını beğendiğim atı seçeceğim."

"Bu da iyi bir yol sayılır." Alain genç kızın bu sözleriyle alay etmemişti nedense. "Şu anda işle ilgili olarak burada bulunduğuna göre bahis için kendi paranı vermek zorunda değilsin. Bana beğendiğin atı söyle. Ben gerisini hallederim."

Genç kız başını sallayarak teşekkür etmişti. Aslında güçlükle kazandığı parasını bahislere yatırmadan yalnızca çevrede dolaşıp atları seyretmekten mutluluk duyardı ama bunun Alain ve arkadaşları için çok saf bir davranış olacağından emindi.

Saatler ilerledikçe Alex çok iyi vakit geçirdiğini fark etti. Birer kadeh içki içtikten sonra çorba, tavuk ve peynir çeşitlerinden oluşan öğle yemeklerini yemişler, bir yandan da yarış kartlarını inceleyip tartışmışlardı. Alain'in yolda anlattıkları sayesinde genç kız bütün bunlarda en küçük bir yabancılık çekmemişti.

Alex dört yarışın birinde birinci olan, bir diğerinde ise ikinci olan atı bulmuştu. İçinden, 'Yeni başlayan biri için hiç de kötü değil,' diye geçirdi.

"Alex'le gurur duymalısın!" Dudley dostça bir ifadeyle Alain'in sırtına vurdu."İyi şeyleri benden çok daha iyi görebiliyor."

"Elbette gurur duyuyorum." Alain bu sözlerinin ardından kolunu genç kızın beline doladı. "Kazananları seçme söz konusu olduğunda Alex gerçekten de çok başarılı. Hayatta hep ileriye doğru gideceğinden eminim."

Liz alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Belki de Paris'e kadar, öyle değil mi?" dedikten sonra, "Kim bilir?" diye ekledi. O sırada Alain onlardan uzaklaşarak

Dudley'nin yanına gitti. Dudley tekrar masaya oturmuş, atlarla ilgili bilgilerin bulunduğu broşürü okuyordu.

Liz'in üstü kapalı sorularını sürdürmesini istemeyen Alex telaşla,"Ahırlar!" diye bağırdı. "Gidip bundan sonraki yarışa katılacak atlara bakalım mı?

Liz burnunu buruşturdu. "Dürüst olmam gerekirse ayakkabılarım biraz sıkıyor ve yürümek canımı yakabilir. Neden Alain'den seni oraya götürmesini istemiyorsun?"

"Aslında..." Alex tam genç adamı rahatsız etmek istemediğini söylemek üzereyken aklına bir şey geldi ve birden sustu. Dudley ile Alain bir süredir başbaşa vermiş iş konuşuyorlardı ama henüz Liz'in canı sıkılmamıştı. Bu yüzden orada kalmasına gerek yoktu. Ayrıca biraz eğlenmek istiyordu. Alain ondan çok yakın dostmuşlar gibi davranmasını beklediğini söylemişti; belki de oynadıkları oyuna biraz hareket getirmesinin zamanı gelmişti.

Havanın sıcaklığı yüzünden genç adam ceketini çıkarmıştı. Alex ona doğru yaklaşırken gömleğinin altından omuzlarının genişliğini fark edebiliyordu.

Genç kız birden avuçlarını Alex'in omuzlarının üstüne koydu. Ardından yavaş yavaş boynuna doğru kaydırdı.

Genç adamın losyonunun kokusunu içine çekerken yüzünü onunkine iyice yaklaştırarak, "Alain, *chèri,* beni ahırlara götürür müsün, lütfen?" diye fısıldadı.

İlk dokunduğu anda genç adamın ürperdiğini fark etmişti ama konuşmaya başladığında Alex'in sesinde en küçük bir değişiklik yoktu. "Bir dakika, *chèri*." Bu sözlerinin ardından kaşlarını çatarak elindeki kâğıdı okumayı sürdürdü. Genç adamın ilgisini çekmeye kesin kararlı olan Alex elini yavaşça genç adamın kolundan aşağı indirdi ve masada hareketsiz duran elinin üstüne koydu.

Birden Alain onun elini kavradı ve parmaklarını hafifçe kımıldatmaya başladı.

"Alain?" Genç kızın sesi biraz titriyordu, çünkü Ala-

in onun varlığından haberdar değilmiş gibi davranmakla birlikte sıcak parmakları başka şeyler söylüyordu.

Genç adamın parmaklarını kendininkiler üzerinde hissetmek inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Alex kollarının bu kadar güçlü olduğunu fark etmemişti şimdiye kadar. Alain'in parmaklarının temasıyla sanki bütün hücreleri canlanıyor gibiydi.

Genç adamın durumu birdenbire onun aleyhine çevireceğini kim bilebilirdi? Alex bakışlarını onun yüzüne dikti ama Alain buna hiç aldırış etmedi.

"Alain?" Alex ağzı kurumuş bir halde genç adamın ismini tekrarladı ."Lütfen!" Bu gizli işkencenin sona ermesi için yalvarıyordu ama genç adam bu yalvarmaya başka türlü bir anlam vermeyi tercih etmişti.

"Üzgünüm, Dudley. Bunlarla kendi başına ilgilenmek zorunda kalacaksın. Alex ahırları görmek için sabırsızlanıyor."

Genç adam elini geri çekip masum bir ifadeyle yüzüne baktığında, Alex tir tir titrediğinin farkına vararak büyük bir şaşkınlığa kapıldı.

Moorhead'lerin görüş alanında uzaklaştıklarında Alex kendisini onun elinden kurtardı. Sert bir sesle,"Artık bizi kimse seyretmiyor," derken bir yandan da kendisini genç adamla oyun oynamaya iten şeyin ne olduğunu düşünüyordu.

Alain yumuşak bir sesle, "Dikkatli ol, Alex," diyerek onu uyardı. "Benden hoşlanıyormuş gibi davranmanın verdiği gerginlik belli olmaya başladı."

Düşüncelerini ifade etme fırsatı bulduğuna sevinen genç kız, "Belki de iş amacıyla kullanılmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

Masada meydana gelen etkilenme onu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla sarsmıştı ve böyle bir şeye izin verdiği için kendi kendisine kızıyordu. Genç adam parmaklarını teninin üstünde dolaştırırken sanki tepkilerini kontrol altında tutması mümkün değilmiş gibi bir hisse kapılmıştı. Kalp atışlarının hızlanmasını, vücudu-

nu saran sıcaklığı başka nasıl açıklayabilirdi? Daha da kötüsü Alain'in bu durumun farkında olduğunu hissediyordu.

Genç adam onun sözlerine, "O halde seni kullanmak için başka bir amaç bulmam gerekecek," diye karşılık verdi.

Alex sert bir ifadeyle ona baktı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Elbette biliyorum." Genç adam onun sözlerini yanlış anlamakta ısrar ediyordu. "Burada iyi vakit geçirmiyorsun."

Alex genç adamın sözlerini yanlış anlamakta gösterdiği ısrar karşısında büyük bir öfkeye kapılmıştı ama kızgınlığını yenmeyi başardı. Onunla tartışmaya niyeti yoktu.

Genç kız, "Bütün bunlar görmeye alışık olduğum manzaralar değil," dedikten sonra Alain'in güçlü profiline bakarak kayıtsız bir ifadeyle, "Sanırım Fransa'da sık sık at yarışlarına gidiyorsun, öyle değil mi?" diye ekledi.

Alain başını sallayarak, "Bazen Longchamps'a ya da Auteuil'e giderim," dedi. "Bois de Boulogne'nun yakınında bir apartman dairem var. Bu da her iki at yarışı alanının kapı komşum olduğu anlamına gelir." Bakışlarını genç kızın yanaklarında, çenesinde, gözlerindeki ifadeyi gizleyen rimelli uzun kirpiklerinde dolaştırdı. "Ama ben kumarbaz değilim. Yalnızca kazananları seçmekten hoşlanıyorum."

"Kadınları seçtiğin gibi mi? Geçmişteki başarılarını inceleyip kafandaki özelliklere uygun olup olmadıklarını anlayarak mı?"

Genç adam bu sözler üzerine düşünceli bir ifadeyle uzun uzun ona baktı. "Bu onları ne amaçla seçtiğime bağlı, *ma chère* Alex. Eğer iş için seçiyorsam bu söylediklerin benim tavrımı tam anlamıyla ifade edebilir. Ancak..." Birden dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben sık sık hata yapan biri olarak tanınırım. Güzel bir kızın denemede başarısızlığa uğraması az rastla-

nan bir durum değildir."

Genç adamın bakışlarını üstünde hisseden Alex derin bir nefes aldı. "Bugünkü gösterimden hayal kırıklığına uğradığını mı söylemek istiyorsun?" Alain'in söylediklerinden büyük bir öfkeye kapılmıştı.

O anda genç adamın gözlerinde alay dolu pırıltılar belirdi.

"Tanrı aşkına, Alex!" Alain kaşlarını çattı. "Ben genel anlamda konuştuğumuzu sanıyordum."

Genç kız içinden, 'Gerçekten mi?' diye geçirdi. Genç adamın gerçeklerden bahsetmediğini biliyordu. Şu anda karşılıklı kelime oyunu yapıyorlardı ve genç adam da şimdilik bu oyunu kazanıyordu.

Ahırlara doğru yürürlerken Alain'in parmaklarının kolunu sımsıkı kavradığını hissetti. Bu temas karşısında bütün vücudu kaskatı kesilmişti.

Alain yumuşak bir sesle, "Eğer kişisel bir ilişki için bir kadını nasıl seçtiğimi öğrenmek istiyorsan, bu biraz farklıdır," dedikten sonra bir an duraksadı. Sanki konuşması için genç kızı kışkırtmak istiyor gibiydi. O halde bütün gün bekleyebilirdi. Bu konu Alex'i neden ilgilendirecekti ki?

Alain genç kızın sessizliği karşısında cesaretini kaybetmemişti. Ondan bir cevap alamayınca sözlerini sürdürdü. "Bu durumda kadının fiziksel açıdan güzel olmasını ve hayatında başka bir erkeğin bulunmamasını isterim."

Tekrar genç kıza bakarak onun bir şeyler söylemesini bekledi.

Alex onun bu sözleri karşısında kapıldığı öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Genç adamın attığı yeme takılmamaya kararlıydı. "İstediğini bulmakta ne kadar başarılı olduğunu merak ediyorum."

Bölüm Beş

"Harikaydı." Son yarıştan birkaç saat sonra Alex, Surrey'in dışında Tudor stili bir lokantadaki küçük masada Alain'in karşısında oturuyordu. Dudley ile Liz, Yorkshire'a yapacakları uzun yolculuk nedeniyle daha erken ayrılmışlardı.

Alain genç kıza bakarak, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

"Tanrım, hayır... Bu içki insanı sarhoş ediyor." Genç kız dilini dudaklarınının üstünde dolaştırarak Grand Marnier likörünün tadına vardı.

O anda Alain'in gözlerini dudaklarının üstünde hissedince kendisini konuşmaya zorladı. "Liz ile Dudley'nin bize katılacak zamanlarının olmayışı ne yazık."

"Evet, gerçekten de öyle." Alain'in sesi son derece ciddiydi ama gözlerinde alaycı bir ifade vardı. Onların yanlarında bulunmayışına hiç aldırmadığı açıktı. Ayrıca ilişkilerini eskisi gibi iş arkadaşlığına çevirmek için de hiç çaba göstermemişti. Aslında beyaz şarapla birlikte yenen güzel bir akşam yemeğinden sonra, orada sadece bir oyunun parçası olduğu için bulunduğunu unutmuştu Alex.

Kadehindeki şarabı yudumlayan genç kız kendisini rahatlamış hissetti. Dürüst olması gerekirse son birkaç saattir mükemmel bir şekilde ev sahipliği yapan bu yakışıklı Fransız erkeğiyle birlikte yemek yemekten çok hoşlanıyordu.

İçinde garip bir coşkunun belirdiğini hisseden Alex kendi kendisine dikkatli olması gerektiğini söyleyerek bakışlarını genç adamdan uzaklaştırdı. Bütün vücudunun titremesine yol açan bu heyecana güvenmemesi gerekirdi. Bu büyük bir ihtimalle yarışların, özgürce hareket eden güçlü, azametli hayvanların güzelliğinin verdiği bir heyecandı... Bunun Alain ile hiçbir ilgisi yoktu. Genç adam çekici, yakışıklı ve zeki bir erkekti ama ha-

yatından çıkıp gidecekti.

"Alex..." Genç adam masanın üstünden uzanıp Alex'in elini tuttuğunda sesi garip bir şekilde gergindi. Büyük bir şaşkınlığa kapılan genç kız o anda şarap şişesinin boğazını okşadığını, parmağını şişe ağzının kenarında yumuşak hareketlerle dolaştırdığını fark etti.

Birdenbire utanarak elini geri çekti. Masanın üstündekilerle oynayan canı sıkkın bir çocuğa benziyordu. Genç adam onun bu sinirli davranışlarından nasıl bir anlam çıkaracaktı? Ancak öne doğru eğilen Alain'in yüzünde tehlikeli bir ifade yoktu. Konuşmaya başladığında sesi son derece boğuktu.

"Kahvenin yanında likör ister misin?"

"Hayır... Teşekkür ederim." Alex içki içmeye alışık değildi. Öğle yemeğinde fazla içmemişti. Şimdi de ne kadar içtiğinin farkında değildi ancak kendisini iyice gevşemiş hissediyordu. İçinden, 'Bu kadarı yeterli,' diye geçirdi. Alain du Gard'a karşı hissetmeye başladığı duyguların sıcaklığının bazı dış etkenleri olmalıydı... ve bunun için yalnızca alkolü suçlayabilirdi.

Genç kız aceleyle ayağa kalktı. "Ben tuvalete gidip makyajımı tazeleyeceğim."

Alex tuvalette uzun süre kalıp makyajını tazeleyerek saçlarını fırçaladı. Bir yandan da kontrolünü kazanmaya çalışıyordu. Kalbi çılgın gibi çarpıyor, ağız kuruyordu. Acaba vücudu başka bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

Sonunda geri döndüğünde Alain'in resepsiyondan uzaklaşmakta olduğunu gördü. Genç adam onun yanına gelerek, "Bu gece burada kalabilmemiz için oda ayarlıyordum," dedi.

Bir anda büyük bir şaşkınlığa kapılan Alex hiçbir şey söyleyemeden genç adama bakakaldı.

"Bak. Son zamanlarda gece geç saatlere kadar uyanık kaldım ve bu gece Londra'ya kadar araba kullanamayacak kadar yorgunum. Ayrıca sanırım haddinden fazla içtim."

Alex şüphe dolu gözlerle genç adama baktı. "Sen

sarhoş değilsin. Benim içtiğimden daha fazla içmedin."

"Bak, Alex..." Alex genç adamın sesindeki ifadeden onun tartışmaya niyetli olmadığını anlayabiliyordu. "Üzgünüm ama durum böyle. Eğer istersen seni kiralık bir arabayla geri gönderebilirim. Öte yandan burada bize geceyi geçirmemiz için iki oda verebilirler. Sanırım yarışlara gelen insanları konuk etmeye alışıklar. Burada istediğimiz konforu bulabileceğimizden eminim. Ne diyorsun?"

Alex bakışlarını öte yana çevirerek yutkundu. Geçerli bir sebebi olmadan itiraz etmesinin hiçbir yararı yoktu. Ayrıca genç adam iki ayrı odadan bahsetmişti...

Genç kız sonunda, "Ama yanımda eşya yok," dedi.

"Bir gece için neye ihtiyacın olur?" Bu sorudaki alay dolu ifade genç kızı öfkelendirmişti.

"Mesela bir diş fırçasına, " diye karşılık verdi. Gerçekten de hepsi bu kadardı. Çıplak bir halde uyuyabilir ve iç çamaşırlarını odadaki lavaboda yıkayıp kurutabilirdi.

"O halde şanslısın. Bende bir tane fazla fırça var."

"Sana inanmıyorum!" Alex şaşkınlık dolu gözlerle genç adama baktı.

"Yemin ederim." Alain gerçekten de yemin ediyormuş gibi bir elini havaya kaldırdı. "Bradford'a giderken götürdüğüm çanta hâlâ yanımda. İçinde tuvalet malzemelerinin hepsinden iki tane var. İkinci diş fırçasını sen kullanabilirsin." Başını hafifçe yana eğerek genç kıza baktı. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi.

İçgüdüleri genç adamın teklifini reddetmesini söylüyordu Alex'e ama nedense bunu bir türlü başaramıyordu. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekecek. Bu akşam için bazı planlarım vardı."

Tony ile Martine'e uğrayıp o gün yaşadıklarını anlatacağına söz vermişti. Eğer haber vermezse onun için endişelenebilirlerdi.

"Umarım çok önemli değildir." Alain onu dikkatle izliyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Genç kız omuzlarını silkti. "Ertelenemeyecek bir şey değil."

Birkaç saat sonra odasına girdiğinde saat on bir otuzdu. Oda son derece güzeldi. Büyük çift kişilik bir yatak ve kendisine ait bir banyo... Alex banyodaki bardağın içine diş fırçasını koyarken gülümsedi. Tek eşyası buydu!

Küvetin tıpasını tıkadıktan sonra suyu açtı ve odaya geri dönerek üstündekileri çıkarmaya başladı.

Akşam ne kadar güzel geçmişti. İç çamaşırlarını çıkartırken o gün yaşadıklarını düşünüyordu. Telefon görüşmesinden sonra Alain ile birlikte rahat koltuklarla döşenmiş geniş salona geçmişler, kahvelerini içmişlerdi.

Ailesinin iki yıldır Kanada'da oğullarının yanında yaşadıklarını anlatınca genç adamın gösterdiği ilgi Alex'in çok hoşuna gitmişti. Bu yüzden Jamie'nin ailesinden bahsetmiş, hatta çantasından yeğenlerinin resimlerini çıkartıp göstermişti.

Genç adam kaşlarını çatarak, "Oraya gitmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sormuştu.

"Maddi durumum pek uygun değil. Ayrıca bankadan izin almam da pek kolay olmazdı. Aslında Jamie'yi çok özlüyorum. O benden altı yaş büyüktür... Aramızdaki yaş ve cinsiyet farkına rağmen birbirimizle her zaman iyi arkadaştık."

Alex, Jamie'nin aile geleneğini sürdürerek doktorluğu seçişini, tıp fakültesinde şimdiki karısı Sara ile tanışmasını anlatırken ağabeyine karşı duyduğu sevginin yüzünden belli olduğunu biliyordu. Okulu bitirince Jamie meslek hayatını Kanada'da sürdürmek istemiş, Sara da onunla evlenmek için mesleğini bırakarak genç adamla beraber gitmişti. Evet, Alex ağabeyini çok özlemişti ama onun mutluluğu bulmuş olmasından çok memnundu.

Daha sonra Alain kendisinden iki yaş küçük kız kardeşi Giselle ile onun kocası Gerard'dan bahsetmişti. Onların Paris dışındaki güzel evlerinden ve iki yeğeninden söz ederken, onları ne kadar sevdiği hemen belli oluyor-

du.

Genç adam, "Yakında bir yeğenim daha olacak," demişti. "Çok yakın zamanda üçüncü kez dayı olmayı bekliyorum."

Alex onun bu düşünceden mutluluk duyuyormuş gibi göründüğünü fark etti. Oysa genç adamın çocuklardan hoşlanabileceğini hayal bile edemezdi. Alain yapış yapış parmakların güzel kıyafetlerine sürülmesine ya da tertemiz gömleğine meyve suyu dökülmesine nasıl katlanabilirdi?

Alex birdenbire genç adama Martine ile Tony'den ve onların yaşadıkları acıdan behsetmek için dayanılmaz bir arzu duydu. Ancak bu dürtüsüne karşı koymayı başardı. Alain büyük bir kibarlıkla ona ilgi gösteriyordu, ama belki de arkadaşlarının hayat hikâyelerini dinlemek istemeyebilirdi. Ayrıca Tony ile Martine'in acıları kendilerini ilgilendirirdi... Bunun bir yabancıyla paylaşılması gerekli değildi.

Genç kız çok yorgundu. Üstündeki son çamaşır parçasını da çıkartmadan önce banyonun sıcaklığını kontrol etti. Ardından çamaşırlarını sabunlu suyla dolu lavaboya koydu ve küvetin içine girip sıcak suyun tadını çıkardı.

Yatak odasının kapısının vurulduğunu duyduğunda on dakikadır küvetin içindeydi. İçinden, 'Lanet olsun!' diye geçirerek küvetten çıktı ve çıplaklığını örtecek bir şeyler aradı. Sonunda büyük havlulardan birine sarındı. Gecenin bu saatinde onu kim görmek isteyebilirdi? Telaşla, 'Umarım Martine'e bir şey olmamıştır,' diye düşündü. Havluyu vücuduna sımsıkı dolayarak çıplak ayaklarla kapıya gitti.

"Evet?"

"*C'est moi, Alex.*" Bu sesi tanımaması mümkün değildi. "Sana bir şey getirdim."

"Alain..." Alex rahatlamakla birlikte aynı zamanda da çok şaşırmıştı. Genç adamın karşısına ıslak saçlarla ve makyajsız bir yüzle çıkmak istemiyordu. "Sabaha kadar bekleyemez mi?"

"Kesinlikle bekleyemez." Genç adamın sesi soğuk ve emrediciydi. "Acele et..."

"Tamam." Alex kapıyı aralayarak arkasına saklandı. Havluyu sımsıkı tutuyordu.

Genç adam içeri girerek etrafına bakındı. Alex kapıyı kapatınca arkasına dönüp ona baktı. Genç kızı havluyla sarınmış bir halde görünce çok şaşırmıştı.

"Seni banyodan mı çıkardım, Alex? Gerçekten çok üzgünüm." Oysa gözlerinde hiç de üzgün bir ifade yoktu. "Bunu sana getirdim."

Genç kızın şaşkınlık dolu bakışları karşısında elindeki paketi açarak içinden ipek bir ropdöşambr çıkardı.

"Bunu bana Giselle hediye etmişti. Hiç giymedim. Birden gece yatarken bunu giyebileceğini düşündüm. Soğuk keten çarşaflardan daha sıcak tutar... Özellikle de çift kişilik yatakta tek başına yatan birini."

"Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim." Genç adamın bir an önce gitmesini isteyen Alex ropdöşambrı alarak kapıya doğru yürüdü. Onu kibarca kovmayı düşünüyordu.

"Onu neden şimdi giymiyorsun?" Alain başıyla banyoyu işaret etti. "Kendini daha iyi hissedeceğinden eminim. Ayrıca seninle konuşmak zorunda olduğum başka bir şey var."

Genç adam ondan uzaklaşarak koltuklardan birine oturdu ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Şimdi yine ne vardı? Alex öfkeyle dudaklarını ısırdı. Elbette sabaha kadar bekleyemeyecek kadar önemli bir şey olamazdı. Öte yandan üstünde bir havlu yerine doğru dürüst bir şey bulunması halinde kendisini daha rahat hissedecekti. İçini çekerek banyoya doğru yürüdü ve kapıya vardığında omzunun üstünden arkasına baktı. Alain hâlâ aynı yerde oturuyordu. Son derece yorgun bir hali vardı ve gözleri kapalıydı.

Birkaç dakika sonra genç kız üstünde Yves St. Laurent marka ipek ropdöşambrla banyodan çıktı. Yumuşak ipek çıplak tenine değdikçe kendisini garip hissediyordu.

Kibar bir ifadeyle, "Benimle konuşman gereken başka bir şey olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu. Genç adamın varlığı onda garip bir huzursuzluk yaratıyordu.

"Evet, evet. Gerçekten de öyle." Genç adam sanki ayağa kalkmasına yardım etmesini istiyormuş gibi elini uzattı. Alex hiç düşünmeden elini tutarak yavaşça çekti. "Bugünkü yardımların için sana teşekkür etmeyi unuttum... Ve iyi geceler öpücüğü vermeyi."

Alain aniden dudaklarını genç kızınkilere bastırdı. Alex ona karşı koymaya çalışıyordu ama vücudunun garip bir arzuyla yanmaya başladığının da farkındaydı.

Genç adam dudaklarını genç kızın boynunda dolaştırırken boğuk bir sesle, "Haydi, hayatım," diye mırıldandı. "*Grand Dieu!* Ne kadar güzel kokuyorsun. Benden kaçma, *bien-aimee*. Bunu yapmayı bütün gün istedim! Seni ne kadar çok arzuladığımı Tanrı bilir!"

"Alain... lütfen!" Genç adamın kollarının arasında hapsolan Alex vücudunun arzuyla yandığını fark edip büyük bir korkuya kapılmıştı. Genç adama karşı koyacak gücü yoktu.

Alain onun itirazlarını duyduysa bile aldırış etmedi. Derin bir nefes alarak genç kızı kendisine doğru çekti. Alex şimdi genç adamın kollarının arasındaydı.

Bir şekilde bu olanlara bir son vermeliydi. Alain'in davranışlarında sevgi ya da hoşlanmayı andıracak en küçük bir belirti yoktu. Bütün bunlar yalnızca ilkel bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Alex bu ihtiyacın ne kadar güçlü olduğunu biliyordu ama bunun devam etmesine izin vermesi halinde kendisine olan saygısını yitirmemesi mümkün değildi. Alain çalıştığı saatler için ona ücret ödüyordu ama geceler bunun tamamen dışındaydı ve eğer genç adam bunun aksini düşünüyorsa Alex'i aşağılıyor demekti.

Genç kız kontrolünü kazanmayı başararak elini Alain'in göğsüne dayadı ama bunun bir etkisi olmadı. Karşı koyuşunun genç adamın güçlü arzu dolu vücudunda hiç-

bir etki yaratmamış olması mümkün müydü?

Alain'in eli ropdöşambrın içine süzülüp çıplak teninin üstünde dolaşmaya başladığında genç kız, "Hayır!" diye inledi.

Alain onu okşamayı sürdürürken, "Evet, Alex, evet," diye fısıldadı.

Genç kız bunu hemen durdurmak zorundaydı. Hayatında sevgisiz sekse yer yoktu. Alain onun tamamen teslim olmasının dışında herhangi bir şeyden tatmin olacak bir çocuk değildi. Ve reddedilmeyi kibarlıkla karşılamayacaktı.

Alex genç adamı hızla iterek geri çekilirken, "Hayır!" diye bağırdı. Bu ani hareket sırasında genç adam göğüslerini öpmekle meşgul olduğundan birden canı yanmıştı.

"Alex, ne oldu?" Genç kızın canının yandığını anlayan Alain'in sesinde en küçük bir öfke belirtisi yoktu. "Bir şey mi yaptım?"

"O kadar önemli bir şey değil. Üzgünüm ama gitmek zorundasın."

"Gitmek mi? Ama..." Genç adam esmer başını iki yana salladı. Gözleri merakla kısılmıştı. Sonra yumuşak bir kahkaha attı. Bu gülüşü çok iyi tanıyan Alex tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Bu bir savaş mı? Bütün bunların nedeni bu mu?"

"Elbette değil." Genç kızın sesi hafifçe titriyordu. "Benim istediğim..."

"Geceyi seninle birlikte geçirmeme izin ver, Alex." Genç adamın bu sözleri bir fısıltı halinde çıkmıştı. Kollarını geri çekerek Alex'i serbest bıraktı.

Genç kız hemen ayağa kalkıp üstündeki ropdöşambrı düzeltti. Konuşmaya başladığında sesinin titremesini engellemek için büyük çaba harcamak zorundaydı. "Ben... Üzgünüm, Alain. Hayır, burada kalamazsın." Genç adamın gözlerindeki sıcaklığın yerini buz gibi bir ifadenin almasını seyrederken güçlükle yutkundu. Ümitsizce mücadeleye devam etti. "Eğer yaptığım ya da söy-

lediğim bir şey yüzünden bunu istediğimi düşünmene neden olduysam özür dilerim..."

Alain kısa bir süre hiç kımıldamadan genç kızın yüzüne baktıktan sonra ayağa kalkıp gerindi. Bu haliyle harekete geçmeye hazırlanan bir hayvanı andırıyordu. Genç kız çaresiz bir şekilde geri çekilmiş, sırtını gardroba dayamıştı.

Alain iki adımda onun yanına gelerek omuzlarının üstünden dolaba tutundu. Böylelikle genç kızı hapsetmişti. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki Alex onun ağzının kenarlarındaki ince çizgileri, sol kaşının üstündeki küçük yara izini görebiliyordu.

"Peki, Alex." Genç adamın sesinde garip bir ifade vardı. "Ama ben dalga geçilip sonra bırakılacak toy bir delikanlı değilim; bunu yapan ne kadar güzel olursa olsun."

Alex gözlerini kapatarak kendisini genç adamın bu korkunç suçlamalarından uzak tutmaya çalıştı. Keşke kulaklarını da tıkayabilse ve bütün bunları hiç duymasaydı. "Bütün gece boyunca bana sinyaller verdin. Beni seninle sevişmeye davet ettin... Yemek yiyişin... İçki içişin..."

"Ne?" Genç kız gözlerini şaşkınlıkla açtı. Duyduklarına inanamıyordu. "Bundan daha fazla yanılamazsın," diye fısıldarken yüzü dehşetten bembeyaz kesilmişti.

"Ben öyle düşünüyorum. Seni öptüğümde, sana dokunduğumda... sen de beni en az benim seni arzuladığım kadar istiyordun. Ellerimin ve dudaklarımın dokunuşları karşısında vücudunun her yeri titriyordu."

Alain bütün bunları ona nasıl söyleyebilirdi? Sanki genç kız bir şirketin bilançosuymuş gibi onun vücudunun tepkilerini çözümleme cüretini nerede buluyordu?

Genç adam, "İtiraf et, Alex," diyerek sözlerini sürdürdü. Boğuklaşan sesinde öfkeden en küçük bir iz yoktu. "Benden korkman gereksiz. Ben hiçbir zaman bir bakireyi içgüdülerinin dışında hareket etmeye zorlamadım. Elbette fikrini değiştirmene saygı duyarım ama bana ya-

lan söyleme!"

"Ben..."

"Elbette değilsin. Ben bunu mecazi anlamda söylemiştim."

Genç kız içinden, 'Lanet olsun!' diye geçirdi. Alain onun 'bakire' sözcüğüne itiraz ettiğini sanmıştı. Oysa Alex yalan söylediği yolundaki suçlamaya karşı koymaya hazırlanıyordu.

Genç kız soğuk bir ifadeyle, "Ben, kadınların sana karşı gösterdikleri tepkileri anlama konusunda ne kadar mükemmel olduğunu düşünürsen düşün, insanların zaman zaman yanıldıklarını söyleyecektim. Bu durumda da gördüğünü sandığın sinyalleri tamamen yanlış anladın. Şimdi, eğer gidersen çok sevineceğim. Çok yorgunum ve şu an için tek istediğim şey yatmak... Yalnız başıma... Monsieur du Gard."

"Monsieur du Gard.." Genç adam kollarını geri çekerken kendi ismini tekrarladı. Amber renkli gözlerinde garip bir pırıltı vardı ."Demek oyun bitti, öyle mi, Miss Hammond? Eğer istediğin buysa öyle olsun."

Alain hafifçe eğilerek selam verdikten sonra kapıya doğru yürümeye başladığında genç kız rahatladığını hissetti. Ancak genç adamın eşikte durakladığını görünce nabız atışları tekrar hızlandı.

"Gitmeden önce..."Alain elini arka cebine sokarak beş tane yirmi sterlinlik banknot çıkardı.

Yüz sterlin... Ne için? Herhalde genç adam onun bu akşamki beraberliğine bir bedel koymuyordu, öyle değil mi? Alex bembeyaz bir yüzle paraya bakıyordu.

"Hakarete uğramış gibi bakma, Miss Hammond." Alain genç kızın düşüncelerini okumuştu ve ses tonundan onun bu halinden büyük memnuniyet duyduğu belliydi. "Bu yalnızca at yarışlarında kazandığın para."

"Ya kaybetseydim?"

Genç adam bakışlarını Alex'in vücudunda dolaştırdı. "Daha önce de söylediğim gibi banka zararını karşılardı."

"Banka mı, sen mi?" Genç adamdan para alma düşüncesine katlanamıyordu.

Genç adam XIV. Louis'nin sözlerini kendisine uyarlarken omuz silkti. "*Laa banque... C'est moi!*"

Alain ile banka aynı şeydi, öyle değil mi? Alex onun bu iddiasını yalanlamak istedi ama sonra genç adamın bu sözlerinin sağlam temellere dayandığını düşünerek bundan vazgeçti.

Alain yumuşak bir sesle, "Parayı al, Alex," dedi. "Bunu hakkınla kazandın."

"O halde teşekkür ederim." Alex ne zaman yenilgiye uğradığını bilirdi ve şimdi bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"*Bon! Dors bien, ma chere.*" Genç adam dışarı çıkarak kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

İyi uykular! Bu dileğin gerçekleşmesi pek mümkün değildi. Şu an içinde bulunduğu durum karşısında rahat bir uyku uyuyamayacağından emindi.

Ertesi sabah saat yedide resepsiyondan arayarak uyandırdıklarında, Alex bir müddet yattığı yerde gözlerini tavana dikti ve bir gün öncesinin olaylarını düşündü. Gece duygularını anlatmaya çalışarak geçirdiği on beş dakikadan sonra hemen uykuya dalmış, sabaha kadar deliksiz uyumuştu.

Biçimli bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp karyolanın kenarına oturdu. At yarışlarında çok iyi vakit geçirmiş akşam yemeğinden sonra da Gard'la aralarında bir yakınlaşmanın doğduğunu hissetmişti. Daha sonra kahvelerini içerlerken genç adamdan hoşlanmaya başladığını bile düşünmüştü. Oysa birkaç saat öncesine kadar böyle bir şey ona imkânsız görünüyordu.

Alex düşünceli bir halde ayağa kalkarak banyoya doğru yürüdü. Neyse ki Alain gittikten sonra iç çamaşırlarını yıkamayı akıl etmişti. Parmaklarını çamaşırların danteli üstünde yavaşça dolaştırdı. Eğer banyo yapmadan önce biraz beklemiş olsaydı, genç adamın üstünde böylesine davetkâr bir etki yaratmayacaktı.

Alex banyo yapıp giyinirken sürekli bir önceki günün olaylarını düşünüyordu. Genç adamı gerçekten de cesaretlendirmiş miydi? Elbette bilerek böyle bir şey yapmamıştı. Onun yanındayken kendisini keyifli hissetmişti o kadar. Her şey gözüne daha parlak görünmüştü; gökyüzü, ağaçların ve otların rengi, yarış atlarının görkemi... sanki dünyaya pembe gözlükler arkasından bakıyormuş gibiydi, ama neden?

Küçük bir fırçayla saçlarını fırçalarken aynadaki solgun yüzüne baktı. O anda Alain du Gard'ı sevmenin ve onun tarafından sevilmenin ne kadar güzel bir şey olacağını düşündü. Hayatında ilk kez vücudunun arzularına karşı savaşmak zorunda kalmış ve yaşadığı bu deneyim onu çok şaşırtmıştı.

Elbette böyle bir şeyin mümkün olmayacağını başından beri biliyordu. Alain onun deneyimli bir kadın olduğuna inandığını hiçbir zaman saklamamıştı. Genç kız aynadaki görüntüsüne gülümsedi. Doğal tepkilerine çok güvenmesine rağmen sevişme konusunda hiçbir tecrübesinin olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Eğer Alain karşısında tecrübeli bir kadın bulmayı umduysa tamamen hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Alex kahvaltı masasında *Monsieur le Directeur* ile karşılaşmaktan çekiniyordu. Yüzüne hafif bir makyaj yaparken, 'Acaba nasıl bir ruh halinde olacak?' diye düşündü. Belki de genç adam öfke gibi önemsiz bir şeyin davranışlarını etkilemesine izin vermeyecek kadar güçlü bir kişiliğe sahipti.

Genç kız aptalca davrandığını kabul ediyordu, ama bu ölüm cezasını gerektirecek kadar önemli bir hata değildi. Sonunda bu şartlar altında daha iyi görünemeyeceğine kadar vererek çantasını kapattı ve yemek salonuna indi.

İçeri girdiğinde Alain'in çoktan gelmiş olduğunu gördü. Genç adam onun geldiğini fark edince hemen ayağa kalktı. Pencerelerden giren güneş ışığı kahvaltı için hazırlanmış masaların üstünü aydınlatıyordu. Koyu

renk meşe duvarlar ve kirişler, geçmiş yüzyılın atmosferini yansıtıyor, mutfaktan gelen güzel kokular genç kızın burun deliklerini dolduruyordu. Ancak salonda birkaç adım ilerledikten sonra onu aniden durduran şey bunların hiçbirisi değildi.

Bir anda farkına vardığı gerçeğin etkisiyle bütün vücuduna ağır bir darbe yemiş gibi bir hisse kapıldı. Alain du Gard'ı seviyordu. Bir gökgürültüsü... Fransızlar bunu böyle tanımlamazlar mıydı? İspanyolların da okla vurulmakla ilgili bir cümlesi vardı. Genç kız gözlerini Alain'in yüzüne çevirdi. Bulmacanın parçaları yerli yerine oturmaya başlamışlardı.

Altı hafta boyunca genç adam için çalışmış, onun yeteneklerine hayran kalmış, yine de aralarında oluşan garip gerginliğin, yenmeye çalıştığı sessiz tehdidin her zaman farkına varmıştı. Aşk? Onu çok iyi tanıyan Tony bundan şüphelenmişti. Aşk mı? Bu duygu gelişecek fırsatı bulamamış, çünkü Alain sanki bilerek ondan uzaklaşmıştı... Ama yalnızca Bradford'dan dönünceye kadar. Bu genç adamın davranışlarındaki değişikliğin başlangıcı olmuştu. Bir gün öncesine kadar Alex onun evli olduğunu düşünmüş, bu yüzden de kendi duygularını anlamaya çalışmaktan kaçınmıştı.

Dün gece genç adamın onu cesaret verici davranmakla suçlamasına çok öfkelenmişti... Bu doğru olabilir miydi? Kafası böylesine karışıkken Alain'e yalnızca bir yabancıymış gibi nasıl bakabilirdi... Aşk!

"İyi misin, Alex?" Genç kız Alain'in kendisine doğru yaklaşmasını seyretti. Genç adamın yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Sonunda konuşacak ve kımıldayacak gücü bulan Alex, "Evet, evet iyiyim," diye yalan söyledi. "Ben... Ben yalnızca büroda yapmam gereken bir şeyi hatırladım."

"Bunun bekleyebileceğinden eminim." Alain genç kızı masaya götürürken merakla ona baktı. Alex sandalyesine oturduğunda yemek salonunda kendilerinden baş-

ka hiç kimsenin bulunmayışına sevindi. O sırada genç adamın temiz bir gömlek giymiş olduğunu fark etti. Bu da onun yola çıkarken son derece tedbirli davrandığı anlamına gelirdi ve başarılı bir işadamı için bu son derece önemli bir özellikti.

Genç adam, "Kahvaltı ısmarlamadım, çünkü kahve mi yoksa çay mı isteyeceğini bilemedim," dedi.

"Kahve benim için çok uygun." Alex yanında bekleyen garsona dönmeden önce genç adama hafifçe gülümsedi.

"Yemek için ne istersiniz, madam?" Garson mönüyü uzattı.

Alex mönüyü geri itti. Ancak duygularının farkına varması iştahını açmışa benziyordu. Ayrıca mutfaktan gelen kokuların güzelliği de ağzının sulanmasına yol açıyordu.

"Sosis, kızarmış ekmek ve marmelat. Bir de portakal suyu."

Genç kız sandalyesinde arkasına yaslanarak kendisi için kahve ve kızarmış ekmek siparişi veren Alain'in ciddi yüzünü seyretti.

Garson yanlarından ayrılır ayrılmaz genç adam, "Alex, dün gece hakkında..." diye söze başladı.

Alex de bundan korkuyordu. Bir otopsi. Artık kendisini kontrol altına almasını gerektiren zaman gelmişti.

Genç kız neşeli bir ifadeyle, "Bence ikimiz de bunu unutsak daha iyi olacak. Sence de öyle değil mi?" dedi.

"Eğer dün gece senin âşığın olmak istediğimi düşünmene yol açtıysam, her şeye yeniden başlamamız bence de daha iyi olur."

Tam o sırada garson portakal suyuyla kahve getirince Alex çok memnun oldu. Genç adamın sözlerini düşününce bütün benliğini büyük bir hayal kırıklığı kaplamıştı. Alain fikrini değiştirdiğini, beraberliklerinin iş arkadaşlığından öteye gitmeyeceği konusunda emin olmasını istediğini söyleyecekti. Alex başka ne bekliyordu ki? Genç adam onu bir gecelik eğlence gibi görmüştü ve

Alex at yarışları sırasında ve sonrasındaki aptalca davranışlarının ardında bunun için kendisinden başka hiç kimseyi suçlayamazdı. Garson yanlarından ayrılınca genç kız yüzündeki ifadeyi saklayabilmek için portakal suyundan içmeye başladı. Duyduğu hayal kırıklığını Alain'e göstermeyi asla istemezdi. Yaşadığı bu korkunç deneyim yalnızca kendisini ilgilendirirdi. Gerçek duygularını genç adama belli etmesi halinde durumu daha da güçleşecekti.

"Alex..."Alain genç kızın bardağını masanın üstüne bırakmasını bekledikten sonra uzanarak elini tuttu. "Gerçekte ben bundan fazlasını istiyorum. Benimle evlenmeni istiyorum."

Bölüm Altı

Şaşkınlıktan Alex'in dili tutulmuş gibiydi. Yutkunması ya da konuşması mümkün değildi. Alain şaka yapıyor olmalıydı. Ama bu hiç de komik değildi. Genç kız henüz kendi duygularını anlamanın yarattığı şoku üstünden atmadan Alain'in bunları söylemesi büyük gaddarlıktı ama genç adam onun neler hissettiğini bilmiyordu, öyle değil mi?

Alex sonunda konuşmayı başararak sert bir sesle, "Bu pek komik değil," dedi. Beyni bütün bunlar için bir açıklama bulmaya çalışıyordu. "Kız arkadaşın rolünü oynamam pek başarılı olmadı, öyle değil mi? Üzgünüm ama beni ne kadar zorlarsan zorla karın gibi davranmayı asla kabul etmeyeceğim. Bunu benden istemeni gerektiren iş ne kadar önemli olursa olsun."

"Rol yapmaktan ya da işten bahseden kim, Alex?" Genç adam gözlerini Alex'e dikmişti. "Ben son derece ciddiyim. Bunu düşün. Sana St. Laurent'den bir gelinlik alabilirim. Balayımızı Karayipler'de geçiririz... Bir Lamborgini de beni iflas ettirmez."

Alex duyduklarına inanamayarak başını iki yana sallarken genç adam sözlerini sürdürdü. "Karım olursan iyi bir hayat sürersin, Alex. Paris'teki dairemden başka Korsika'da yazlık villam var. Ayrıca Bois de Boulogne'da bir konak almak üzereyim. Paris'i biliyorsun ve daha önce söylediğin gibi orayı seviyorsun. Madame du Gard olarak son derece sosyal bir yaşam süreceksin. Her taraftan davetler gelecek. Sonra Giselle var. İçini dökebileceği bir yengesi olacağı için çok sevinecek. Senin de ondan hoşlanacağından eminim."

Alex o anda ne söyleyeceğini bilemeyerek, "O sana benziyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Alain gülümsedi. "Benden çok daha güzel ve tatlıdır... Cömert bir kadın ve sadık bir arkadaş."

"Oldukça özel birine benziyor."

"Öyledir... Evet, ne diyorsun?"

O sırada kahvaltı servisi yapılmaya başlayınca genç kız hemen cevap vermekten kurtuldu. Genç adam az önce söylediklerinde gerçekten de ciddiydi. Eğer aklı varsa bu teklifi hemen reddederdi, ama benliğinin bir parçası genç adamın kollarına atılıp onu sevdiğini söylemeyi ve hayatının geri kalan kısmını birlikte geçirmelerini istiyordu. Benliğinin diğer bölümüyse tedbirli davranmasını öneriyordu.

İki insanın birbirlerinden uzak kalmalarının onları birbirlerine daha da yakınlaştırdığı doğru muydu? Acaba Alain Bradford'da bulunduğu sırada bankadaki seviye farklılıklarına rağmen onu sevdiğini mi anlamıştı? Genç adamın duygularında, tıpkı kendisininkilerde olduğu gibi bir patlamanın meydana gelmiş olması mümkün müydü? Belki de Alain onun cesaret verici diye nitelendirdiği davranışlarına kadar olayları akışına bırakmıştı. Sonra da dün gece Alex'in vücudu kendisine ihanet ettiğinde..."

Genç kız, 'Evet, böyle olmalı,' diye düşündü. Alain de bu duruma çok şaşırmıştı ama ne istediğini anlamış, teklifini yapmıştı. Bu arada genç kızın kendisini sevmesi ihtimaline karşılık onu arabalarla, evlerle etkilemeye çalışmıştı.

Alex nefes nefese, "Ama birbirimizi yalnızca birkaç haftadır tanıyoruz," dedi. Düşünceleri kontrolünden çıkmıştı.

"Zamanın bununla ne ilgisi var?" Genç adam şaşırmış görünüyordu. "Evlilik karşılıklı kazanç için hayatlarını birleştirmek isteyen iki insanın arasında yapılan bir anlaşmadır. İstek olunca zaman da uygundur, öyle değil mi?"

Genç kız, "Triple I gibi mi?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Mükemmel bir örnek, *ma chère*. Bu proje büyük başarı kazanacak. Bunda ikimizin de payı var." Genç adamın sesi boğuklaşmıştı. "Birlikte çok iyi çalışıyoruz,

Alex. Sonuçlarını almaya başladık bile. Birçok evlilik dayanıksız temeller üzerine kurulur. Oysa bizimkisi öyle olmayacak. Ayrıca fiziksel açıdan da birbirimize uyumsuz değiliz. Sen ne dersin?"

Genç adam sandaylesinde arkasına yaslanırken, Alex'in kızaran yanakları, dudaklarının vermekten kaçındığı cevabı açık etmişti bile. "Bu sabah en kısa zamanda Paris'e dönmem gerektiğini öğrendim. Seni de karım olarak yanımda götürmek isterim. Aniden sana bu teklifi yapmanın nedeni bu." Genç adam hafifçe gülümsedi. "Henüz teklifimi reddetmeyişinin beni iyimserliğe ittiğini itiraf etmek zorundayım."

"Londra'dan ayrılıyorsun!" Alex bankada onsuz geçecek günleri düşündü ve bunu dayanılmaz buldu. Ancak yine de tedbirli davranmalıydı. "Bu teklifini öylesine... Öylesine inanılmaz buldum ki!" Genellikle beklenmedik olaylar karşısında ne yapacağını bilemezdi ve bu yeteneksizliği şimdiki olayda onun için büyük bir dezavantaj yaratıyordu. Kahvesini yudumlamakta olan Alain ise son derece soğukkanlı görünüyordu.

"Neden? Aynaya bak, *ma chère*. Güzel ve zarifsin. Tatlı bir sesin, keskin bir zekân var. İyi yemeklerden ve şaraptan anlıyorsun... Birçok açıdan seninle aynı dili konuşuyoruz..."

Genç kız öfkeyle, "Ayrıca iyi terbiye görmüş ve hayatında başka bir erkek bulunmayan biriyim, öyle değil mi?" dedi.

"Çok doğru!" Genç adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi ama gözlerinde hâlâ ciddi bir ifade vardı. "Dün gece yanından ayrıldığımda sana zorla ya da senin isteğinle sahip olmam gerektiğini biliyordum... Bunu zorla yapmak adıma yakışmayacağı için..."

Alex tereddüt içinde, "Ya ailenin diğer fertleri?" diye sordu. O anda genç adamın bu çılgın teklifini düşünmeye başladığını fark ederek büyük bir şaşkınlığa kapıldı. "Annenle baban hâlâ hayatta mı? Değil tanımak, ismini bile duymadıkları bir İngiliz gelin götürürsen ne

düşünecekler?"

"Annem bunu asla bilmeyecek. Ben beş yaşımdayken babam ondan boşandı ve o zamandan sonra annemi hiç görmedim." Bu mutsuz hatıraların etkisiyle genç adamın yüzündeki ifade değişti. "Babama gelince..." Bir an için susarak omuz silkti. "Onu on beş yıldır görmedim. On dokuz yaşımdayken kendime meslek olarak bağcılık yerine finansı seçtiğimden beri. Onun fikirleri benim için hiçbir önem taşımıyor."

Genç kız itiraz etmek üzere ağzını açtığında Alain sözlerini sürdürdü. "Kahvaltın soğuyor, Alex. Bir an önce Londra'ya doğru yola çıkmalıyız. Cevabını hemen vermek zorunda değilsin. Halletmen gereken bazı şeyler olduğunu biliyorum. Ancak bunların hiçbirisinin teklifimi ciddi olarak düşünmeni engellemeyecek kadar önemli olmadığını umuyorum."

Alex sesini çıkarmadan dikkatini kahvaltısına vermeye çalıştı ama tabağındakilerle oynamaktan başka bir şey yapamıyordu. Aslında onu Londra'ya bağlayan fazla bir şey yoktu. Lindy son zamanlarda Teksaslı bir çiftçiyle ilişkiye girmişti. Bu yüzden belki de İngiltere'ye dönmezdi. Böylece paylaştıkları daireyi hemen boşaltabilirdi.

Kahvaltısını sessizlik içinde bitirirken kalp atışlarının bu kadar hızlanmasının nedeninin kahvenin içindeki kafein olup olmadığını düşündü. Yoksa buna Alain'in teklifi mi yol açmıştı. Aslında genç adam onu sevdiğini söylememişti ama bir gün önceki davranışlarına yaptığı evlilik teklifi de eklenince Alex'in bu konuda bir şüphesi kalmıyordu. Genç kız o anda kararını vermek üzere olduğunun farkına vararak büyük bir heyecana kapıldı. Bakışlarını kahvesini yudumlarken kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünen Alain'e çevirdi.

Yakışıklı, uzun boylu, kararlı ve gururlu bir erkek. Genç kız dün gece onun okşayışlarının etkisiyle kendinden geçmiş içindeki arzuyu hissederek tüm savunma gücünü kaybetmişti.

Alain'in iş dünyasındaki başarılarını, şöhretini biliyordu. Ancak genç adamın iç dünyasını hiç tanımıyordu. Onun nelere gülüp, nelere ağladığını, ne zaman heyecanlandığını ya da ümitsizliğe kapıldığını bilmiyordu. Katı bir erkek olduğunun bilincindeydi... On dokuz yaşında tek başına Paris'te yaşayabilmesi için öyle olmak zorundaydı. Bunca yıl babasından uzak kaldığına göre herhalde affetmeyen biriydi.

Ancak Alex genç adamı seviyordu. Onun bütün özelliklerini öğrenmek, acı çektiği zamanlarda teselli etmek, yanında olup zaferlerini paylaşmak istiyordu. İçinden bir ses Alain'in kaderi olduğunu söylüyordu. Bu onunla evlenmeyi kabul etmesi için yeterli bir neden değil miydi?

İki kişinin tanışıp birkaç hafta içinde birbirlerine âşık olmaları hiç duyulmamış bir şey değildi. Gerçi soğukkanlı, dengeli Alex Hammond için bu kadar kısa zamanda böylesine önemli bir karara varmak pek alışılmış bir durum sayılmazdı ama aşk da bu değil miydi? Eğer cevabını şimdi veremezse aradan geçecek bir hafta hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Gitmeye hazır mısın?" Genç adam bu sorusuyla onun düşüncelerini böldü.

"Evet, elbette Alain..."

"Evet?" Alain tam masadan kalkarken durakladı.

"Eğer... Eğer istediğinin bu olduğundan gerçekten eminsen o halde evet. Evet, seninle evleneceğim."

Birkaç saniye için gözleri birbirine kenetlendi. Genç adamın gözleri neşeyle parlıyordu.

Alain sonunda yumuşak bir sesle, "Evet, Alex," dedi. "Bundan kesinlikle eminim."

Martine'in parmaklarının baskısı altında şampanya şişesinin mantarı fırlayarak tavana çarptı.

Şampanya köpükler saçarak şişeden dökülürken genç kadın, "*Vite*,Alex!" diye bağırıyordu.

Alex kadehini şişenin altına tutarken, "Martine bütün bunlara gerek yoktu," dedi.

"Neden olmasın?" Martine'in gözleri nemlenmişti. "Bu sabah bana telefon ettiğinde şampanyayı hemen buzluğa koydum. Özel bir olay için, öyle değil mi?" Genç kadın neşeyle gülümsedi. "Alain du Gard ile senin on gün içinde evleneceğinizden daha iyi bir haber olabilir mi?"

Soğuk köpüklü içkiyi yudumlayan Alex şampanyanın bir evliliği değil, doğum olayını kutlamak amacıyla alındığını biliyordu ama bu konuda hiçbir şey söylemeyecek kadar düşünceliydi.

Genç kız, "Bu şarabı içmeden önce bile yeterince sarhoştum," dedi. "Son yirmi dört saatin neye benzediğini tahmin bile edemezsin. Kanada'ya telefon edip annemle ve babamla konuştum. Sonra Lindy'yi ve Hampshire'daki arkadaşlarımı aradım..."

"Kalabalık bir ailede doğmadığın için çok şanslısın." Martine ona sevgi dolu gözlerle baktı. "Yoksa bütün gününü telefon ederek geçirmek zorunda kalırdın."

"Evet, biliyorum." Alex şampanyasından büyük bir yudum aldı. "Sade bir nikâh yapmaya karar verdik... Zaten annemler ve Jamie de gelemeyecekler. Onların düğüne yetişebileceklerini umuyordum. Alain yol masraflarını ödemek istedi ama babam annemin geçirdiği kazayı haber veren bir mektubun postada olduğunu söyledi... Annem bacağını kırmış. Bu yüzden yolculuk yapması imkânsız."

Neyse ki annesinin durumu kötü değildi. Alex'e endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığını söylemişti. Kızının haberini duyunca önce inanmamış, sonra ağlamaya başlamıştı. Dr. Hammond ise bu olaya çok sevinmişti. Jamie de kız kardeşinin bu ani kararına çok memnun olduğunu, artık onun kendisine göre bir erkek bulamayacağını düşünmeye başladığını söylemişti. Mesleğinde son derece başarılı olan Jamie bile Alain'in iş hayatındaki geçmişine hayran kalmıştı.

Martine, "Jamie'nin üç haftalığına Miami'de tıbbi bir

seminerde bulunması çok kötü," dedi.

"Gerçekten de öyle, değil mi?" Alex buruk bir şekilde gülümsedi. "Sanki kader bize ihanet ediyor gibi. Ancak yine de bu haberin çok ani olduğunu itiraf etmeliyim. Ayrıca Alain zaman bulur bulmaz beni Kanada'ya götüreceğine söz verdi."

"Bu çok iyi bir haber." Martine arkadaşının mutluluğunu parlayan gözlerle izliyordu. "Herhalde Alain'in ailesi geliyordur."

"Ne yazık ki hayır." Alex'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Annesiyle irtibatını yıllar önce kaybetmiş. Babası da yolculuk yapamayacak kadar hasta olduğunu söylüyor." Alex, François du Gard'a davetiye yollamaları konusunda ısrar etmiş, ancak yaşlı adam gelemeyeceğini bildirince buna çok üzülmüştü. Alain bu haber üzerine yalnızca omuz silkmişti ama genç kız onun da çok üzüldüğünü hissedebiliyordu. Bir gün, daha uygun bir zamanda genç adamla babası arasındaki yabancılaşmanın ayrıntılarını öğrenecekti ama şu an için bu konuda hiçbir şey sormamaya kararlıydı.

Genç kız aklından geçenleri bir kenara atarak Martine'e gülümsedi. "Hiç olmazsa kız kardeşinin gelmesini umuyordum ama birkaç haftaya kadar bebeği olacak ve havayolları onun uçağa binmesine izin vermiyor. Onunla telefonla konuştum. İkimiz için de çok seviniyora benziyordu. Buraya feribotla gelmeye hazırlandığını söyledi ama kocası Gerard buna izin vermemiş."

Martine kadehini Alex'inkine tokuşturdu. "Şişeyi ikimiz bitirmek zorundayız. Eğer öyle yapmazsak tadı kaçar."

"Neden olmasın?" Alex içkisini yudumlarken bütün gerginliğinin kaybolmaya başladığını hissetti. "En azından bugün işe gitmeme konusunu ayarlamayı başardım ama zavallı Alain bir yandan çalışırken diğer taraftan da nikâh işlemleriyle ilgileniyor."

"Lindy ile oturduğunuz daire konusunda bir şeyler yaptın mı?" Martine içkisini yudumladı. "Eğer senin için

yapabileceğim bir şey varsa..."

"Evet, o işi ayarladım. Düşündüğüm gibi Lindy tanıştığı Teksaslıyla birlikte yaşamaya karar vermiş. Bu yüzden de tayinini istemiş. Onun için daire rahatlıkla kiraya verilebilir. Bu konuda bir komisyoncuyla konuştum bile. Eğer eşyalarımın bir kısmını kısa bir süre için sende bırakabilirsem çok sevineceğim. Paris'e yerleştiğim zaman hepsini aldırtırım."

Martine neşeyle, "Elbette, istediğini bırakabilirsin," dedi. "Benim ülkemden biriyle evlendiğin için çok seviniyorum. Tony ile benim olduğumuz gibi sizin de çok mutlu olmanızı umarım." Birden genç kadının yüzündeki gülümseme kayboldu. "Biliyorsun, mutluluğumuzdaki tek eksik bir bebek, Alex. Hayatlarından memnun olan birçok çocuksuz çift tanıyorum ama yine de hayatımızdaki bu korkunç boşluğu hissediyorum..." Martine'in gözlerine dolan yaşlar yanaklarından aşağıya süzülmeye başlamıştı. "Böyle bir zamanda ağladığım için özür dilerim ama şu anda öylesine sabırsızım ki. O ameliyatı olmayı bekleyemiyorum. Doktor her şeyin düzeleceğinden çok ümitli ve beni en yakın zamanda ameliyat edeceğini söyledi..." Genç kadın gözlerini silmek üzere sustu.

"Sevgili Martine..." Alex kolunu arkadaşına dolayarak onu kucakladı. Genç kadını rahatlatmak istiyordu ama tekrar hayal kırıklığına uğraması ihtimaline karşılık onu fazla ümitlendirmekten korkuyordu. "Her gece dualarımda seninle Tony'yi hatırlayacağıma söz veririm."

Martine ağlamaklı bir sesle, "Seni çok özleyeceğimi biliyorsun," dedi. "Tony'nin de özleyeceğinden eminim. Senin her zaman çok iyi bir dost olduğunu söylüyor."

Alex onun bu sözlerine, "Benim için söyleyebileceği en güzel şey," dedikten sonra saatine baktı. "Tanrım, hemen gitmeliyim, Martine. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Akşam yemeği için kasabada Alain ile buluşacağız."

"Nasıl istersen. Eğer konuşmanız sırasında fırsat bu-

lursan,ona benden bir öpücük ver ve düğününde dans etmeyi dört gözle beklediğimi söyle."

İki saat sonra, hâlâ bütün gün olanların etkisi altında bulunan Alex, Alain'in akşam yemeği için seçtiği zarif lokantada mönüyü genç adama uzattı.

"Benim yerime sen seç."

"Peki." Genç adam mönüyü incelemeye başladı. "Mantar, ördek, patates, ananas ve dondurmaya ne dersin?"

"Harika." Alex yemeklerin gelmesini beklerken arkasına yaslandı. "Sevdiğim yemekleri çok iyi biliyorsun. Şarap içecek miyiz?"

Genç adamın kaşları şaşkınlık dolu bir ifadeyle çatıldı. "Bir Fransız erkeğine bunu sormaya nasıl cesaret edersin? Bir şişe kırmızı şaraba ne dersin?"

"Aslında pek iyi olmaz. Bir arkadaşımla birlikte zaten bir şişe şampanyayı bitirdik."

"O halde yemeğimizi bitirdikten sonra seni evime götürürsem kendini daha iyi hissedeceksin. Beğeneceğini sandığım yeni bir müzik kaseti aldım."

Alex geç adamın garip bir ifadeyle dolu gözlerine bakarken bütün vücudunun hafifçe ürperdiğini hissetti.

"Benimle geleceksin, öyle değil mi, Alex?"

Genç adam bakışlarını onun boynunda, mavi bluzunun ardında kalan yumuşak kıvrımlarında dolaştırdıktan sonra tekrar yüzüne baktı.

Alex karısı olmayı kabul ettiği bu erkeği bütün benliğiyle seviyordu. Oturduğu yerde öne doğru eğilerek, "Çekinmene hiç gerek yok, *cheri*," dedi. "Eğer beni evine sevişmek için götürmek istiyorsan bunu açıkça söyle." O anda genç adamın yüz ifadesinin kendisini ele verdiğini görünce bundan büyük bir zevk duydu.

Alain ani bir hareketle uzanarak genç kızın elini tuttu ve onu kendisine doğru çekti. Yüzleri iyice birbirine yaklaşmıştı.

"Seni evime götürmek ve orada seninle sevişmek istiyorum!" Genç adam bu sözleri bir fısıltı halinde söyle-

mişti ama bu bile Alex'in damarlarındaki kanın akışını hızlandırmaya yetti. "Şimdi ne diyorsun, aşkım?"

Kendisini hemen toparlayan Alex genç adama gülümsedi. "Ben... Umarım burada servis hızlı yapılıyordur."

Alex bir an için genç adamın bütün ağırbaşlılığını unutup orada onu öpeceğini düşündü. Ancak o sırada yanlarına gelen garson aralarındaki sihirli havayı bozmuştu.

Alex kucağındaki peçeteyi katlarken böylesine kalabalık bir yerde küçük düşmekten kurtulduğuna seviniyordu. Kendince koyduğu kurallar böyle bir olayı yaşamasına izin vermeyecek kadar katıydı. Ancak Alain'in evine gittiklerinde, sevdiği ve evleneceği erkekle yalnız kaldıklarında... Hiçbir sınırlama olmayacaktı.

Yemeklerini yerlerken Alain gün boyunca yaptıklarını anlattı.

"Neyse ki Fransız Konsolosluğu'nda bir arkadaşım var. O bana çok yardımcı oldu. Kararlaştırdığımız tarihe kadar gerekli evrakları toparlamam benim için çok kolay. Ayrıca nikâhı istediğimiz gibi öğleden sonra yapmamız için bir problem yok. Böylece bankadaki çalışma düzenini bozmadan Londra şubesindeki arkadaşlarını da davet edebilirsin." Genç adam şarabını yudumlamak için bir müddet sustu. "Nikâhtan sonra sade bir kokteyl vermek için Park Hotel'in davet salonlarından birini ayarladım. Onlara davetli sayısını birkaç gün içinde bildireceğimizi söyledim."

"Bütün bu olanlara bir türlü inanamıyorum!" Alex sarışın başını iki yana salladı. "Eğer geçen hafta birisi senin benim gelecekteki kocam olacağını söyleseydi onun deli olduğuna inanırdım."

"Fikrini mi değiştirdin, Alex?" Genç adamın yüzünde aniden buz gibi bir ifade belirmişti. Alex birden titrediğini hissetti.

Genç kız telaşla, "Hayır, elbette hayır," diye karşılık verdi. "Ben hiçbir zaman verdiğim sözden dönmem."

Alain hafifçe gülümseyerek, "Buna sevindim," dedi ama gözlerindeki ifade değişmemişti. "Evlilik konusundaki düşüncelerim oldukça tutucu sayılır. Bu yüzden törenden önce bu konuda neler hissettiğimi öğrenmen iyi olur."

"Lütfen..." Alex elini uzatarak onu sözlerini sürdürmeye davet etti. Bu arada yüzünde ciddi bir ifade belirmiş, Alain'in son derece içten konuştuğunu anlamanın etkisiyle gerginleşmişti.

"Dini inançlarım fazla güçlü değildir, Alex. Bu yüzden de kilisede değil de nikâh dairesinde evleneceğimiz için çok memnunum. Ancak yine de evliliği bağlayıcı bir anlaşma olarak görürüm... İki insan arasındaki geri dönülmez bir anlaşma."

"Evet, evet, bunu kabul ediyorum." Alex endişeyle genç adamın ciddi ifadeli yüzüne baktı. "Benim samimiyetimden şüphe ettiğini mi söylemek istiyorsun, Alain?"

Bu, Alain'in onu sevdiğini ve ona güvendiğini söylemesi için bir işaretti ama genç adam bunu yapmadı. Onun yerine, "Alex, bütün hikâyeler kadınla erkek kahramanın sonsuza dek mutlu bir hayat sürmeleriyle sona ermez," dedi. "Evlilik tıpkı bir işe benzer. Sağlamlığından emin olmadan onu geliştirmek mümkün değildir. Özellikle bir de çocuklar varsa onların ihtiyaçları her şeyden önce gelmelidir; bu fedakârlık yapmayı gerektirse bile. Bazen evli insanlar gizli ilişkilere girerler. Bu durumda çocuklar ailelerinin bencilliğinin kurbanı olurlar. Ben kendi kızımın ya da oğlumun başına böyle bir şeyin gelmesini asla istemem."

"Ben de öyle." Alex genç adamın söyledikleri karşısında rahatsız olmuştu. Gözlerini birdenbire tamamen yabancı biri haline gelmeyi başarabilen erkeğe dikti. "Ben kolaylıkla baştan çıkartılabilecek bir kadın değilim. Ayrıca şimdiye kadar hiçbir anlaşmayı yarıda bırakmadım." Genç kız çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Aslında benim doğruluğumu ve güvenilirliğimi en iyi bilmesi gereken kişi sensin... Yoksa bilgisayardan henüz

incelemedin mi?" Alex kavga çıkartmak üzere olduğunu anlayarak mutsuzlukla yutkundu. Ancak genç adamın kendisinden şüphelenmesi onu çok üzmüştü. "Eğer karakterim hakkında bu tür şüphelerin varsa belki de planlarımızı gerçekleştirmeden önce bir müddet bekleşek daha iyi olur..."

Genç adam sert bir sesle, "Benim söylediğim şey bu değil," diyerek onun sözünü kesti. "Tanrı aşkına, Alex! Ben her şeyin bir an önce bitmesi için acele ediyorum. Tek istediğim şey yalnızca durumu anlaman. Sana ne teklif ettiğimi biliyorsun. Eğer bunu kabul edersen bu kararın kesindir! Beni bırakmana asla izin vermem!"

"Haklısın, *chèri.*" Genç adamın kederini hisseden Alex kendi acısını unuttu. "Gerçekten de geri kafalısın... Ama ben de öyleyim ve eğer dürüst konuşmam gerekirse seni bırakmama izin vereceğini düşünseydim bu benim için büyük bir hayal kırıklığı olurdu... Öte yandan..."

"Evet?" Genç adamın yüzündeki gerginlik dolu ifade kaybolmuştu. Bunu fark eden Alex onun kafasında oluşmaya başlayan tehlikeli düşünceleri yok edebilmeyi başardığına sevindi.

Genç kız yavaşça omuz silkerek dudaklarını büzdü ve parmaklarını açtı. "Öte yandan, Monsieur du Gard, eğer sen benden kaçmaya çalışırsan seni karyolanın direğine bağlarım!"

Genç adamın gözlerindeki ifade birdenbire iyice yumuşadı. "Sen medyum olmalısın, aşkım. Paris'teki evimiz için dört direkli bir karyola ısmarladığımı nereden bildin?"

Alex genç adamın şaka yaptığını düşünerek rahatladı. Tehlikeli anlar geride kalmıştı. Herhalde Alain az önce kendi çocukluğunu düşünüyordu. Genç kız bu konuda az şey biliyordu, ama onun çocukken çok büyük acılar yaşadığını ve o günlerin üstünde derin izler bıraktığını tahmin edebiliyordu. Zamanla bütün bunları öğrenecekti... Eğer Alain ona anlatırsa ve bu genç adamı rahat-

latırsa. Alex genç adamla birlikte ayni yatakta yattığını, onun başını göğsüne yaslayarak okşadığını gözünün önünde canlandırdı. Alain'i dinleyecek, rahatlatacak, ona güven verecekti.

"Özür dilerim?" Genç kız romantik hayallerine öylesine dalmıştı ki, Alain'in söylediği şeyi duymamıştı. Ancak genç adamın kaşları çatık bir halde ondan bir cevap beklediğinin farkındaydı.

Alain, "Balayı," diye tekrarladı. "Beni karyolaya düşündüğünden çok daha önce bağlamak zorunda kalabileceğini söylüyordum. Şu anda mali piyasalarda büyük bir dalgalanma var. Durum bu vaziyetteyken Karayipler'e gitmeyi göze alamam."

"Alain!" Alex gelecekteki kocasından neler istediğini söylediği sabah genç adamın yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca kahkahalarla gülmeye başladı. "Sence bu senin için o kadar önemli mi?" Onun için yalnızca genç adamla beraber olmanın önem taşıdığını anlamıyor muydu? Alex bu düşüncesini gösterebilmek amacıyla üstüne basa basa, "Kuzey Kutbu'na da gidebilirim!" dedi. Onun kardan ve buzdan hiç hoşlanmadığını bankada çalışan herkes çok iyi bilirdi.

Genç adam çok üzgünmüş gibi bir tavır takınarak, "Üzgünüm, Alex," dedi. "Orası da uçakla buradan saatlerce uzakta. Aslında ben nikâh gecesini Londra'da geçirmeyi, merkez şubeye raporumu verirken Paris'te kalmayı, işlerimi toparladıktan sonra da Korsika'daki yazlık villama gitmeyi düşünmüştüm. Orası St. Lucia değil ama kendine özgü bir çekiciliği vardır."

Önlerindeki tatlı tabakları alınıp kahveleri geldiğinde genç kız hevesli bir şekilde, "Bana orayı anlat," dedi. Alain adadan bahsederken Alex onun gözlerinde özlem dolu bir ifade fark etti.

Bölüm Yedi

"Orayı pek fazla heyecan verici bulmayabilirsin." Alex genç adamı sözlerini sürdürmesi için cesaretlendirmek amacıyla başını salladı. "Napolyon'un çocukluğundan beri hayatın hiç değişmediği küçük bir balıkçı kasabasından bir kilometre kadar uzakta, tepelerin üstünde inşa edilmiş bir ev. Küçük iskelenin ötesinde sekiz yüz metre uzanan bir kumsal var... Deniz turkuaz renklidir ve kıymetli bir mücevher gibi pırıl pırıl parlar." Alain bakışlarını genç kızın yüzüne çevirdi. "Ama orada yalnızca küçük bir köy bakkalıyla bir lokanta var. Gece hayatı, değişik ülkelerin güzel yemekleri, oteller, diskotekler yok."

"Bütün bu anlattıklarına bakılacak olursa, gerçekten olağanüstü bir yer olmalı." Alex genç adamın böyle bir cenneti beğenmeyeceğini düşünmesine çok şaşırmıştı. "Orayı çok seveceğimden eminim; ne kadar ilkel olursa olsun!"

Alain onun öfke dolu ifedesine bakarak kahkahalarla güldü. "Rahatla, *ma colombe*, villa ilkel değil... Yalnızca bulunduğu yer öyle." Genç adamın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Eğlence olmadığı için sıkılmaz mısın?"

Balayında mı? Genç kız bu soruyu sormamak için dilini ısırdı. Alain olgun, kendinden emin ve kontrollü bir erkekti. Elbette günün her saatini sevişerek geçirmeyeceklerdi. Birbirleriyle konuşaçcaklar, oyunlar oynayacaklardı. Alain deneyimli bir erkekti. Genç kızı yönlendirecek onu eğitecekti... Alex de istekli bir öğrenci olacaktı. Birlikte hoşlandıkları şeyleri keşfedeceklerdi... Birden genç kızın yüzü kıpkırmızı kesildi. Alain'in alay dolu bakışlarını üstünde hissedince elinden geldiğince kayıtsız bir ifadeyle, "Yüzebildiğim, güneşlenebildiğim ve yürüyüş yapabildiğim sürece hayır," dedi.

"Ya akşamları... O zaman vaktini nasıl geçirecek-

sin?" Genç adam kaşlarını çattı.

"Şey..." Alex onun kurduğu tuzağa yakalanma niyetinde değildi. Zaten az önce aklından geçenler yüzünden heyecanını yeterince belli etmişti. "Ben... Ben terasta otururum... Villanın terası var, değil mi?" Genç adam başını sallayarak onaylayınca Alex sözlerini sürdürdü. "Ayın doğuşunu seyrederim, ağustosböceklerinin sesini dinlerim ve makilerin eşsiz kokusu arasında içkimi yudumlarım." Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Villadan makilerin kokusu duyuluyor mu?" diye sordu.

"Evet, evet." Genç adam gülümsedi. "Korsika'da uçaktan indiğin anda makilerin kokusunu duyarsın. Diğer Akdeniz adalarında yabani bitkilerden yükselen benzer kokuları bulabilirsin ama bunların hiçbirisi *la Corse* gibi olamaz. Villadan bu kokuyu duymamak mümkün değildir, çünkü arka taraftaki tepeler tamamen makilerle kaplıdır."

Alain için çok önemli şeyleri paylaştıklarını hisseden genç kız yumuşak bir sesle, "Orası senin için çok özel bir yer, öyle değil mi, Alain?" diye sordu.

Alex bir an için genç adamın bu soruya cevap vermeyeceğini sandı. Ancak bir süre sessiz kalan Alain sonunda, "Evet, öyle," diye konuşmaya başladı. "Ben küçük bir çocukken yazın bir bölümünü orada geçirirdik; babam, Giselle ve ben. Orayı sihirli bir dünya gibi görürdüm..." Genç adam boğazını temizledikten sonra hesabı getirmesi için garsona işaret etti. "Gitmeye hazır mısın, *cherie*?"

"Evet." Alex başını salladıktan sonra garsonun ceketini tutmasına izin verdi. Bu arada Alain de kredi kartıyla hesabı ödüyordu.

Alex genç adamın lüks arabasına binerek koltukta iyice arkasına yaslandı. Araba şehrin sokaklarında ilerlerken genç kız sessizlik içinde oturmaktan çok memnundu.

Bankanın Alain için kiraladığı lüks apartman dairesine girip kapıyı kapattıklarında genç adam dönerek onu kollarının arasına aldı ve arzu dolu bir şekilde uzun uzun öptü.

Alex kollarını genç adamın boynuna dolayarak parmaklarını onun gür saçlarının arasında dolaştırmaya başladı. Bu arada genç adam onu sol kolunun üstüne yatırarak elini genç kızın gömleğinin altına sokmuş ve çıplak tenini okşamaya başlamıştı. Alex büyük bir zevk denizinde yüzüyor gibiydi.

Genç adam boğuk bir sesle, "Bekle..." diye homurdandıktan sonra Alex'i biraz uzaklaştırarak ceketini ve kravatını koltuklardan birinin üstüne attı. Sonra tekrar genç kızı kendisine çekerek elini sütyeninin altına soktu. Alex bir anda büyük bir elektriklenme hissetti.

Genç adamın uzun kollu, güzel kesimli gömleği Alex'in zarif ellerini engelleyemiyordu. Gömleğin düğmeleri şaşırtıcı bir kolaylıkla açıldı ve genç kız parmaklarını onun güneş yanığı göğsüne dokundurdu. Ardından elini genç adamın kalbinin üstüne yaslayarak mutlulukla içini çekti. Kararının doğruluğundan asla şüphe etmemişti. Eğer şüphesi olsaydı... Şu anda onun etkisi altında tutan inanılmaz mutluku, birleşmelinin ilahi bir güç tarafından planlandığı konusunda ikna olması için yeterliydi...

Alain'in parmakları Alex'in göğüslerinin üstünde dolaşırken genç kız duyduğu zevkin etkisiyle kendined geçmiş bir haldeydi.

"Alex, *mon cheri*..." Alain genç kızın elini kalbinin üstünden kaldırıp dudaklarına götürdü ve avcunun içini öptükten sonra belinin üstüne koydu. Alex onun ihtiyaçlarını biliyordu ve onda böylesine güçlü arzular uyandırabildiği için büyük bir mutluluk duyuyordu.

Genç adam yüzünü onun boynuna gömerek titredi. Boğuk bir sesle, "Düğün gecemize kadar beni bekletecek misin?" diye sordu. "Eğer niyetin buysa müziği unutmamız ve henüz yapabilecekken buradan gitmen iyi olacak."

Genç adamın kollarının arasına hapsedilmiş bir hal-

de duran Alex hafif bir kahkaha attıktan sonra tatlı bir ifadeyle, "Şimdi gidebileceğimi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Onun bu sözleri üzerine genç adam bir kahkaha attı. O sırada telefon çalmaya başlamıştı.

Alain öfkeyle, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bırak çalsın!"

"Hayır." Alain'e göre biraz daha kontrollü olan Alex genç adamı hafifçe itti. "Telefona cevap vermek zorundasın. Arayan her kimse ondan çabuk kurtul."

Alain homurdanarak genç kızı bıraktı ve öfkeli adımlarla telefona gitti. Alex titreyen ellerle bluzunu eteğinin içine sokarken yanlış numara olması için dua etti. Ancak genç adam hemen geri dönmeyince dualarının boşa gittiğini anladı.

Alain odaya döndüğünde yüzü bembeyazdı. Gözlerinde öfkeli bir ifade vardı. Onun bu halini gören Alex o gece sevişemeyeceklerini anladı.

Genç adam, "Zürih!" diye bağırdı. "Hemen Zürih'e gitmek zorundayım. Alex, dinle..." Alain genç kızın oturduğu koltuğun yanında dizlerinin üstüne çömeldi. "Bu işten kurtulabilmek için elimden geleni yaptım ama Paris'te bir karışıklık olmuş ve bankanın genel müdürü Dubois, Zürih'teki şubede bunu çözebilecek tek kişinin ben olduğumda ısrar ediyor. Akşam altıdan beri beni bulmaya çalışıyorlarmış." Genç adam bezgin bir şekilde nefesini verdi. "Şu anda Gatwick'de beni bekleyen bir uçak varmış."

Genç adam titriyordu ama Alex bunun öfkeden mi yoksa bastırılmış arzularından mı kaynaklandığını anlayamadı. Kendi duyguları da mantıklı bir ayırım yapamayacak kadar karmaşıktı. ""*Dieu*! Senden beni bağışlamanı nasıl isteyebilirim?" Genç adamın çenesi kasıldı. Yanaklarının üstündeki kaslar oynuyordu.

"Çok kolay." Duyduğu hayal kırıklığını gizlemeyi başaran Alex kendisini kayıtsız bir ifadeyle konuşmaya zorladı. "Eğer böylesine önemli bir erkekle evlenecek-

sem en kısa zamanda onun yaşam tarzına ayak uydursam iyi olur."

Bu sözler üzerine Alain uzanarak onu öptü. Geri çekildiğinde genç kız sesinin titremesini engellemeye çalışarak, "Ne zaman geri geleceksin, sevgilim?" diye sordu.

Genç adam ciddi bir ifadeyle, "Nikâhımız için tam zamanında geleceğimden emin olabilirsin," dedi. "Hiçbir şey ve hiç kimse bunu engelleyemez... Ayrıca her gece nasıl olduğunu öğrenmek ve gelişmeleri konuşmak için sana telefon edeceğim... Alex?" Genç adamın sesi kendinden böylesine emin bir erkek için son derece tereddüt doluydu. "Fikrini değiştirmeyeceksin, öyle değil mi?"

"Hayır... Elbette hayır." Aradığını bulması yirmi dört yılın almıştı. Bu yüzden genç adamı elinden kaçırmaya niyeti yoktu. Kendisi de en az Alain kadar öfkeliydi ama yine de ondan çok daha fazla kontrollüydü. Genç kız neşeli bir ifadeyle gülümseyerek, "Yatak odası neresi?" diye sordu. "Eşyalarını toplamana yardım edeceğim."

Alex kendisini evine götürecek taksiyi beklerken genç adam Gatwick'e doğru yola çıktı. Alain'in verdiği yedek anahtarı çantasına koyarken Alex düşüncelere dalmıştı. Böylesi daha mı iyiydi? Yoksa sevişmeye fırsat bulmuş olsalardı bu ayrılık çok daha az mı acı verecekti? Genç kız uzun süre sonra eğer o telefon bir saat geç kalmış olsaydı, gelecek haftaların tamamen farklı olacağını anlayacaktı.

On gün sonra kapının zili çalınca Alex heyecanla kapıyı açmaya gitti. Martine gülümseyerek eşikte duruyordu.

"Alex... Harika görünüyorsun!" Genç kadın onun üstündeki şampanya renkli ipek elbiseyi ve ceketi süzdü. Alex bunları düğün için almıştı. Elbise kolsuz ve dik yakalıydı. Eteği lale şeklinde dizlerine kadar iniyordu.

Genç kız bu elbiseye verdiği para için suçluluk duyuyor, ama bunu dikmek için yeterince zamanı olmadığını düşünerek kendisini teselli ediyordu. Ayrıca bu elbise nikâh dışında da giyilebileceği için ödediği para boşa gitmiş sayılmazdı.

Bir telefon görüşmeleri esnasında Alain ona hiçbir masraftan kaçınmamasını, döndüğünde faturaları ödeyeceğini söylemişti. Oysa Alex bu elbisenin parasını onun ödemesine izin vermeyecekti. Kendisinin bile anlayamadığı bir sebeple aldıklarının bedelini kendisi ödemek istiyordu. Belki de bu bağımsızlığının son gösterisiydi. İş hayatından ayrılıp ev kadını olmaya nasıl alışacağını bilemiyordu. Keşke Alain ile geleceği tartışmak için daha fazla zamanları olsaydı. Aslında genç adamın onun çalışmasına izin vermeyeceğinden de emindi...

Martine onun düşüncelerini yarıda keserek, "Tony arabayı park ediyor," dedi. "Umarım damat bey İngiltere'ye dönmüştür."

"Yeni döndü. Dün gece geldi ve bu sabah bana telefon ederek nikâh dairesinde tek başıma kalmayacağımdan emin olmamı söyledi."

Martine alaycı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Erkekler!" Sonra genç kızın gergin yüzüne baktı. "Ben sinirlerini yatıştırmak için sana kahve yaparken neden gidip oturmuyorsun?"

"Teşekkürler. Çok iyi olur." Alex koltuklardan birine oturuncaya kadar ne kadar gergin olduğunun farkında değildi. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktu. Günler nikâh töreninin ve ondan sonra verilecek kırk altı kişilik yemeğin hazırlıklarıyla geçmiş, bu arada da çok yorulmuştu. En azından gerginliğinin bütün bunlardan kaynaklandığına inanıyordu. Alain sözünü tutarak düzenli bir şekilde telefon etmiş, durumu kolaylaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Genç adamın Londra şubesindeki geçici sekreteri de son derece sıcakkanlı bir dost olduğunu ispatlamıştı. Alex, Martine'in uzattığı kahve fincanını alırken içini çekti. Artık endişelenmek için çok

geçti. Yarım saat sonra Madame Alain du Gard olacaktı. Birden bu düşüncenin etkisiyle titredi.

"Tony bir an önce yola çıkmamız gerektiğini söylüyor." Martine merakla arkadaşına baktı. "Üşüyor musun, yoksa sinirlerin mi gergin, Alex? Yoksa... Fikrini mi değiştirdin? Biliyorsun, imzayı atana kadar çok geç sayılmaz."

"Ne? Şey..." Alex kollarını göğüslerinin üstünde kenetledi. "Neler söylüyorsun?" Kendisini bir kahkaha atmaya zorladı. "Sanırım bekârlığımın son dakikalarında bazı şeyler düşünüyordum."

"Ama pişmanlık duymuyorsun, öyle değil mi?"

"Elbette hayır!" Bu kez genç kızın sesi daha kararlıydı. Elbette pişmanlık duymuyordu. Alain'i uzun süreden beri tanıyor olmayabilirdi ama onu seviyordu. Şu son birkaç gün boyunca hissettiği yalnızlığın ve boşluğun genç adamın sesini duyduğunda bütün vücudunun heyecanla titremesinin başka bir açıklaması olamazdı. Ayrıca Alain de onu seviyordu. Yoksa ona neden evlenme teklif etsindi? Alex'de genç adamın istediği her şey vardı, öyle değil mi? Öte yandan birbirleri hakkında yeterince bilgileri vardı ve gerisini de ömürlerinin kalan kısmında öğrenebilirlerdi. Yalnızca Alex törenden önce genç adamla birlikte olabilmeyi istemişti...

"O halde hemen yola çıkabiliriz... Elbette Alain'i bekletmek istemiyorsan." Kırmızı mantosu ve ona uygun şapkasıyla son derece çekici görünen Martine arkadaşına gülümsedi. "Sanırım kadınların bekletmesi geleneksel bir davranış, öyle değil mi?"

"Hayır, bunu yapmam mümkün değil!" Alex şaşkınlık içinde ayağa fırladı.

"Alain'in kızacağını ya da korkacağını düşündüğün için mi?" Alex'in yüzündeki ifadeyi gören Martine'in koyu renk gözleri neşeyle parladı.

"Çünkü bu gaddarlık olur." Alex masaya doğru yürüyerek geniş kenarlı hasır bir şapka aldı ve başının üstüne hafifçe yan yatırarak yerleştirdi. "Nasıl oldu?"

Martine, "Tıpkı bir tablo gibi," diye karşılık verdi. "Damat seni gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi sabırsızlıkla bekliyorum." Genç kadın Alex'e kıyafetine uygun eldivenleriyle çantasını uzattı. "Sana iyi şanslar dilerim, hayatım." Martine genç kızı kucakladıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladı. "İşte düğün başlıyor!"

Birkaç saat sonra içtiği şampanyanın ve duyduğu mutluluğun etkisiyle yanakları kıpkırmızı olan Alex, kocasının kollarının arasında dans ediyordu. Nedense törenin aksamadan sürdüğünü, kendisiyle Alain'in doğru zamanda doğru cevapları verdiklerini biliyordu. Konuklar da tam zamanında gelmişlerdi ve hayatlarından çok memnundular.

Resmi bir konuşma yapılmamıştı. Alain karısı ve kendi adına konukları karşılamış, onları yemeğe ve içkiye davet etmişti. Alex aylardır görmediği arkadaşlarıyla karşılaşmış, Simone ve Zoe ile şakalaşmış, Dudley ve Liz ile bir kez daha bir araya gelmenin mutluluğunu yaşamış, daha önce hiç görmediği insanlarla tanışmıştı. Şimdi genç adamın kollarının arasındayken bütün benliğini tehlikeli bir coşkunun sarmaya başladığını hissediyordu.

Alex genç adamı daha iyi görebilmek için başını hafifçe geriye iterek, "Sanırım sabaha kadra dans edebilirim," dedi. Sarı saçları ipek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Alain onun bu sözleri üzerine, "Oysa ben de bu danstan sonra bırakmayı düşünüyordum," diye mırıldandı. Dudakları genç kızın kulağının hemen yanındaydı.

"Hemen mi?" Alex genç adamın bundan sonra olacakları sabırsızlıkla beklediğini düşünerek alaycı bir ifadeyle somurttu. "Yıllardır dans etmedim ve şu anda çok eğleniyorum. Ayrıca eğer Simone'u kollarının arasına alırsan onun mutluluktan öleceğini biliyorum."

"*D'accord, mon ange.*" Genç adam ona gülümsedi, ancak gözlerinde uyarı dolu bir ifade vardı. "Kıskanç bir kadınla uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşünmek ne güzel. İstediğin bu olduğuna göre Simone'u eğlendireceğim." Alain ceketinin kolunu geriye iterek saatine baktı. "Yalnızca bir yarım saat daha. Ondan sonra sanırım konuklarımız görevimizi yerine getirmemizi düşünürler ve bizi kendi yolumuza uğurlarlar."

Müzik susunca onu üzeri hâlâ yiyeceklerle dolu olan masaya götürdü Alain. Genç kız kanapelerden birin ısırırken, genç adamın Simone'un bir grup misafirle birlikte sohbet ettiği yere doğru ilerleyişini seyretti. Her adımında gurur ve otorite olan bir erkek. O anda genç kız garip bir huzursuzluk duydu.

Madame du Gard... Bakışlarını parmağındaki geniş altın yüzüğe çevirdi. Bu yüzüğü Alain'in yokluğu sırasında tek başına seçmek zorunda kalmıştı. Genç kız birden düşüncelere daldı. Keşke ailesiyle Jamie de burada olabilselerdi. Onlar yanında olmayınca kendisini rüyada gibi hissediyor, aniden uyanıp yakışıklı prensinin yalnızca kendi hayal ürünü olduğunu görmekten korkuyordu.

Aniden garip bir kederle dolan genç kız gözlerinde yaşların belirdiğini hissetti. Acaba düşünmeden mi hareket etmişti? Alain'in Fransa'daki hayatı hakkında ne biliyordu? Onun yaşam tarzına ayak uydurabilecek miydi? Ya bir hata yaparsa ne olacaktı? Genç kız yetişktin, bağımsız ve kendi kararlarını tek başına verebilen biriydi ama keşke ailesi de yanında olsaydı...

Aklından geçenlerin etkisiyle büyük bir şaşkınlığa kapılan Alex çantasını karıştırarak bir mendil çıkardı ve makyajını bozmamaya çalışarak gözyaşlarını sildi. İçinden, 'Tanrım, lütfen bu halimi kimse görmesin!' diye geçiriyordu.

"Alex! Ne oldu?" Tony yumuşak bir sesle onunla konuşurken kolunu rahatlatıcı bir şekilde genç kıza doladı.

"Tony... Tanrıya şükür, sensin!" Genç kız mendilini

tekrar gözlerine dokundurdu. "Hiç kimse beni bu halde görmemeli. Yoksa Alain'in sert bir koca olduğunu düşünecekler." Bir yandan da kendisini gülümsemeye zorluyordu.

"Öyle olmadığından emin misin?" Genç adamın sesi aniden ciddileşmişti. "Çünkü..."

"Çünkü... Hiçbir şey, Tony!" Ancak Alex genç adamın korumasından memnundu. "Sadece birkaç dakika için buradan dışarı çıkmak istiyorum. Bu ara oldukça yoruldum ve annemle babamı düşünmeye başlayıp onların da yanımda olabilmelerini diledim... Ve şimdi sanırım gözyaşlarımı engelleyemeyeceğim. Lütfen Alain bunu bilmesin!"

"Eğer hepsi bu kadarsa..." Genç adam bir süre düşünceli bir ifadeyle ona baktıktan sonra kararını verdi. "Bu duvarın öbür yanında küçük bir bar var. Tuvaleti ararken yanlışlıkla keşfettim. Ayrıca orada ayna da var. Böylece makyajını tazelemek için bütün salonu geçmek zorunda kalmazsın. Bu taraftan." Genç adam koluna girerek onu yarı gizli bir kapıdan geçirdi.

"Bu daha iyi." Alex tahta bölmeler arasına yerleştirilmiş kadife kaplı sıralardan birine oturdu. Birkaç saniye gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdikten sonra Tony'ye özür dilercesine gülümsedi. "Bana neler olduğunu anlayamıyorum. Aslında bu kadar duygusal biri değilimdir. Biliyorsun."

"Ama sen genellikle iki hafta içinde âşık olup evlenmeye kalkışmazsın. Tanrı aşkına, Alex! Kendine çok fazla yüklendin. Bütün bu olanlardan sonra bir tepki göstermeni beklemek çok doğal."

"Sanırım öyle." Genç kız şimdi kendisini çok daha iyi hissediyordu. "Her neyse, artık kendimi iyi hissediyorum. Şimdi hemen makyajımı tazeleyeceğim. Ondan sonra da salondakiler bizi aramaya başlamadan geri döneriz. " Alex yüzünü yan taraftaki aynaya çevirerek gözlerinin alt kısmındaki akmış rimelleri dikkatle silmeye başladı. O arada Tony de sevgi dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Martine hastanedeyken benimle birlikte geçirdiğin günleri asla unutmayacağım."

"Ben de öyle." Alex dostça bir ifadeyle genç adamın eline dokundu. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı

"Seni doğru dürüst uyutmadım."

"Evet, gerçekten de uyutmadın. Ama buna değiyordu." Martine hastanede kaldığı sürece kocası için endişe duymamasını sağlamak amacıyla sabaha kadar uyumadan oturabilirdi. Ayrıca Tony'yi teselli etmek o kadar da zor değildi.

Alex genç adamın yüzüne bakınca onun her zamankinden daha kontrollü olduğunu fark etti. Keşke Tony, Martine'in ameliyatı hakkında bu kadar emin olmasaydı. Beklenmedik bir hayal kırıklığı onun yeni yeni kazanmaya başladığı kendine güvenini tamamen yıkabilirdi. Ayırca böylesine trajik bir durumda Martine daha fazla desteğe ihtiyaç duyacaktı.

"Tony..." Genç kız aralarındaki sessizliği bozdu. "Bebek konusunun tamamen garantili olmadığını biliyorsun, öyle değil mi?"

Genç adamın başını salladığını görünce rahatladı. "Tahlil sonuçları kesin değildi ama ihtimaller kesinlikle hamilelik lehindedir, öyle değil mi? Her neyse, kararlaştırdığımız gibi bu konuda elimizden geleni yapmaya karar vermekle en doğru yolu seçtiğimizi biliyorum. Eğer bebek olursa bu hayat için iyi bir başlangıç teşkil edecek... Eğer olmazsa..." Genç adam omuzlarını silkti. "Olmazsa bu o kadar büyük problem değil."

"Evet, haklısın. Bu bebeği benim de ne kadar istediğimi biliyorsun."

Tony minnettar bir ifadeyle genç kızın koluna dokundu. "Şu son birkaç hafta ikimiz için de cehemnem gibiydi ama bu sabah..." Genç adam cümlesinin ortasında susarak cebinden bir kart çıkardı ve masanın üstüne koydu. Alex şaşkınlık içinde bunun bir hastane giriş kartı olduğunu gördü. Demek sonunda Martine için bir ya-

tak bulunmuştu.

"Martine bunu biliyor mu?" Arkadaşı bu konudan hiç bahsetmediği için Alex çok şaşırmıştı. Kaşlarını çatarak Tony'ye baktı.

"Hayır, bilmiyor." Genç adam başını iki yana salladı. "Senin düğünün sona erinceye kadar bu haberi ondan saklamaya karar verdim. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin..."

Evet, Alex, Martine'i çok iyi tanıyordu. Genç kadın aşırı duygusaldı ve kocasını sonsuz bir aşkla seviyor, onun çocuğunu taşıyabilmek için ümitsiz bir arzu duyuyordu. Tony haklıydı. Bu haber beklentilerini ve korkularını rahatça konuşabilecekleri bir ortamda kendi evlerinin mahremiyetinde açıklanmalıydı. Tony'nin sır saklama konusundaki becerisini anlayan Alex ona daha fazla saygı duymaya başlamıştı.

"Sen harika birisin, Mr. Gibson. Seni çok özleyeceğim." Tony'ye karşı duyduğu hayranlık yüzünden belli oluyordu.

Genç adam üzüntüsünü saklamak için hiçbir çaba göstermeden, "Ben de seni... Hem de çok, Alex," dedi. "Sana ihtiyaç duyduğum her zaman yanımdaydın. Bundan sonra Fransa'da yaşayacağın gerçeğine asla alışamam."

"Sana mektup yazarım. Düzenli olarak yazarım. Senden de mektup beklerim."

"Ya bebek olursa?" Genç adamın gelecek için bütün ümitleri bu soruda gizliydi. Alex onun kolunu sıktı.

"O zaman vaftiz töreninde bir araya geliriz. Söz veririm."

"Daha başka ne isteyebilirim?" Tony dikkatle genç kızı süzdü. "Her zamanki gibi çok güzelsin, Alex. Geri dönüp kalabalıkla yüz yüze gelmeye hazır mısın?"

"Tamamen hazırım. Yardımların için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil, Alex." Genç adam onun kapıya doğru yürüyebilmesi için ayağa kalkarak yol verdi. "Yardıma ihtiyacın olduğu her zaman ve her yerde Martine ile ben yanında olacağız. Yalnızca istemen yeterli."

"Yardıma ihtiyacım olmamasını umarım, ama yine de teşekkürler, Tony."

Alex genç adamın kendisine sarılmasına ve kalabalık salona götürmesine izin verdi. Birlikte ortada dans eden çiftlere katıldılar.

Bundan sonra genç kızı Alain koruyacaktı. Genç adamın ismi ona sosyal mevki ve saygı sağlayacaktı. Alain'in aşkı onu kuşatacak, hayatına sihirli bir güzellik verecekti. Onun varlığı Alex'i bütün kötülüklerden koruyacaktı. İşte aşk buydu ve bu gece birleştiklerinde genç kız tamamen güçlü biri olacaktı. Bu düşünce onu öylesine mutlu etti ki birlikte dans ettiği erkeğe gülümsedi. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Henüz gitmeye hazır değil misin?" Birkaç danstan sonra Alain onun kolundan sımsıkı yakaldı. Sesindeki hoşnutsuzluk dolu ifade genç kızın şaşırmasına yol açmıştı.

Bileğindeki saate suçluluk dolu bir ifadeyle bakan Alex saatin ona geldiğini fark etti. Genç adamla son konuşmalarının üstünden hemen hemen bir saat geçmişti.

"Özür dilerim, sevgilim." Genç kız sevgi dolu bir şekilde Alain'e gülümsedi. "Bu kadar geç olduğunun farkında değilim. Evet, elbette hazırım."

"İyi!" Genç adam onun gülümsemesine karşılık vermeyince Alex suçluluk duygusundan kurtulamadı. Herhalde Alain onunla yalnız kalmamak için dans etmeyi sürdürdüğünü düşünmüyordu. Ancak genç adamın yüzünde onun bu ümidini haklı çıkartacak en küçük bir ifade yoktu. Yine de eğer gururu kırıldıysa, baş başa kaldıklarında Alex onu yatıştırabilirdi. Genç kız dudaklarındaki baştan çıkartıcı gülümsemeyi göstermemek için başını hafifçe öne eğdi.

Eve doğru giderlerken arabada genç adamın yanında sessizlik içinde oturan Alex gözlerini kapayarak onunla

birlikte olmanın tadını çıkarmaya çalıştı.

"Londra'dan ayrılmadan önce yapmam gereken bazı şeyler var." Otelden ayrıldıklarından beri genç adam ilk kez konuşmuştu. Alex'i apartmanın ön kapısından içeri sokarken, "Bu yüzden eğer seni ihmal ediyor gibi görünürsem beni bağışla," diye ekledi. Alain bu sözlerinin ardından genç kızın yanından uzaklaşarak büyük bir dosya çantası çıkardı ve çalışma masasının üstüne koydu. "Evi tanıyorsun. Onun için ben çalışırken kendini eğlendirecek bir şeyler bulabileceğinden eminim."

"Elbette bulabilirim." Alex duyduğu hayal kırıklığını saklamaya çalışıyordu. Evden içeri girdikleri anda genç adamın onu kollarının arasına alacağını ve ihtirasla sevişmeye başlayacaklarını düşünmekle ne kadar bencillik etmişti. Ayrıca Alain'in otelden ayrılmak için gösterdiği acelenin tamamen kendisiyle ilgili olduğuna inanması da büyük aptallıktı. Genç kız yavaşça, "Zürih'te zamanın kötü mü geçti?" diye sordu.

Alain kısaca, "Karmaşıktı," diye karşılık verdikten sonra çantadan birkaç dosya çıkartarak bir tanesini seçti ve dikkatle onu incelemeye başladı.

Genç adamın konuşmak istemediği çok açıktı. Alex hafifçe içini çekti. Onu işiyle baş başa bırakması en doğru hareket olacaktı. Alain çalışmaya ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk bitirdi. Genç adamın şu an sevişmeyi düşünmediği belliydi.

Alex tatlı bir sesle, "Bu durumda ben de yatmaya hazırlansam iyi olacak," dedi. "Seninle sonra görüşürüz."

"İyi." Bu genç kızın konuştuğunu fark ettiğini göstermesinin kibar bir yoluydu.

Alex içinden, 'Pekâlâ,' diye geçirdi. Genç kız bu fırsatı kullanacak, uzun uzun hazırlık yapacaktı. Hatta kendisinin efendisini bekleyen bir cariye olduğunu düşünerek fantaziler bile yaratabilirdi. Alain'in esmer başına son bir kez baktıktan sona sessizce odadan çıktı . O an parmaklarını genç adamın gür saçlarının arasında dolaştırmamak, ensesine küçük bir öpücük kondurmamak

için kendisini zor tutmuştu.

Alain'in söylediği gibi evin içi ona yabancı değildi. Genç adam ona yedek anahtarı bıraktığı için Alex onun yokluğu sırasında nikâh töreniyle ilgili hazırlıklar için sık sık buraya uğramış, hatta içinde Paris ve Korsika'da gerekli olacak eşyaların bulunduğu valizini de evde bırakmıştı.

Alex sıcak bir banyo yaptıktan sonra bütün vücuduna parfümlü bir losyon sürdü. Bu arada sürekli genç adamın aklını işe veremeyeceğini ve yanına geleceğini ummuştu. Ancak bu beklentisi gerçekleşmedi. Banyoda işi bittikten sonra Martine'in hediye ettiği ipek geceliği giydi. Paris'teki Galeries Lafayette'den getirtilen bu gecelik genç kızın vücudunun bütün kıvrımlarını iyice ortaya çıkarmıştı.

Alex tekrar genç adamın yanına gitmemek için kendisini zorlayarak çift kişilik yatağa uzandı. Banque de Jarcennes'ın, erkek yöneticilerinin büyük bir yatağın rahatlığını arayabileceklerini düşünmesi ne tesadüftü. Ya da belki yurt dışından gelen yöneticilerin tek başına uyumak istemeyeceklerini düşünmüşlerdi. Aslında bunun gerçeğe daha uygun olduğunu kabul etmesi gerekirdi.

Yatağın yanındaki komodinin üstünde dergiler vardı ama Alex onları okuyamayacak kadar yorgundu. Uzun günün acısı yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Alex damat yanına gelmeden önce biraz uyuyup dinlenmeye karar vererek esnedi.

Bölüm Sekiz

Genç kız bir süre sonra uyandığında otomatik bir hareketle elini yan tarafa uzattı ve yatakta hâlâ yalnız olduğunu anladı. Başını yana çevirerek yatağın ucundaki saate baktı. Saat iki olmuştu. Alain hâlâ çalışıyor olamazdı. Yorganı üstünden atarak bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve kapıya doğru yürümeden önce parmaklarını saçlarının arasında dolaştırarak kendisine çekidüzen verdi. Büyük bir olasılıkla genç adam kâğıtların üstünde uyuyakalmıştı. Şu son on gün Alain için oldukça yorucu geçmişti. Çünkü sorumluluk taşıyan bir işin yükünü omuzlarında taşımıştı.

"Alain?" Odanın ışığı gözlerini alınca genç kız kirpiklerini kırpıştırdı. Alain koltuklardan birinde oturuyordu. Bir elinde birkaç sayfa kâğıt vardı. "Hâlâ çalışıyor musun?"

Alain ona hemen cevap vermedi, ancak Alex onun kendisini baştan aşağı süzdüğünü fark etti. Genç kız vücudunun bütün hatlarını gözler önüne seren saten geceliğiyle kapıya yaslanmıştı.

"Bu bir öncelik meselesi, *ma chère.*" Genç adam bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Alex'in göz kapakları hâlâ uykuyla ağırlaşmış bir haldeydi. Sarı saçları, arasında bir sevgilinin parmakları dolaşmışçasına dağılmıştı. Yumuşak dudakları pembeydi. "Sana istediğin elbiseleri, İtalyan spor arabayı ve Karayip tatillerini işimin sağlayacağını hatırlamak zorundasın."

Genç kız onun bu sözlerine, "Benimle alay etme," diye karşılık verdi. Artık gözleri ışığa alıştığı için Alain'in yüzünün ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. "Yatağa gel, Alain. İşin kalan kısmı bekleyemez mi?"

"İstediğin şey bu mu?" Genç adamın altın renkli gözleri onu arzusunu tekrarlamaya davet ediyordu. Hâlâ uyku sersemi olan Alex genç adamın hayranlık uyandırıcı çekiciliğinin ardında gizli bir tehlike bulunduğunu düşündü.

"Bundan şüphen mi var?" Alex genç adama doğru ilerlerken vücudu yumuşak ipeğin dokunuşlarıyla ürperiyordu. O sırada aklına Alain'in kucağında olduğu daha önceki dakikalar geldi. O zaman genç kız tedbirli davranmak zorunda kalmış, kendisini kontrol altında tutmaya çalışmıştı... Oysa şimdi Alain ile evliydi ve arzularını baskı altına alması için hiçbir neden yoktu.

Genç adamın yanına gelince Alain onu koltuğa çekti. Bu kez elleri kararlılıkla hareket ediyordu. İpek geceliği genç kızın omuzlarından aşağı kaydırarak çıplak göğüslerini ortaya çıkardı. Alex genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldığında onu saran arzu dolu titremeyi hissedebiliyordu.

Genç adam ellerini onun çıplak teninin üstünde dolaştırırken yüzünde gergin bir ifade vardı. Alex onun kendi kendisiyle mücadele ettiğini hissederek genç adamı rahatlatmak için okşayışlarına karşılık vermeye başladı. Ellerini onun gömleğinin altına sokmuş, yavaşça hareket ettiriyordu.

Alain birdenbire bu temastan hoşlanmamış gibi onun ellerini itti. Alex buna çok şaşırmıştı. Sonra genç adamın okşayışları daha hızlandı ve ipek geceliği iyice aşağıya kadar sıyırdı. Alex onun ellerini vücudunun üstünde hissetmenin verdiği zevkle bütün diğer düşünceleri unutmuştu. Şu anda tattığı mutluluktan başka hiçbir şeyi düşünebilecek durumda değildi.

"Alain..." Genç kız başını kocasının omzuna yaslamış, bütün benliği onun kokusuyla ve okşayışlarıyla dolmuştu. Alain'in hiçbir karşılık beklemeden her şeyi vermeye hazır olduğunun farkındaydı. Genç adam başını öne eğip onun göğüslerini öpmeye başladığında Alex zevkle inledi. Artık kendisini tamamen genç adamın ellerine bırakmıştı. Onun okşayışlarının, dudaklarının temasının verdiği büyük mutluluğun etkisiyle dudakları aralanmış, nefes alışı sıklaşmıştı.

Artık daha fazla bekleyecek hali kalmamıştı. Bakış-

larını genç adamın yarı kapalı gözlerine dikerken için-den bir an önce son adımı atması için yalvarıyordu. Şu anda tek istediği şey kendisini bekleyen olağanüstü güzellikteki dünyaya girebilmekti.

O sırada genç adam onu bıraktı. Alex'i kenara kaydırarak koltuktan kalktı ve genç kızın karşısında dikilerek ona baktı. Alex birden genç adamın onun isteklerini karşılamaya niyetli olmadığını anladı. Alain bu gece genç kızı gerçek karısı yapmaya istekli değildi. Onu arzuyla doldurmuş, tahrik etmiş sonra da ortada bırakmıştı.

Sert bir sesle, "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi. "Ancak çok eğlenceli olmasına rağmen sanırım bu küçük molaya bir son vermemizin zamanı geldi. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız. Ayrıca raporumu da tamamlamak zorundayım."

Genç kız içinden, 'Tanrı aşkına!' diye geçirdi. 'Bütün bunları hak etmek için ne yaptım?' Aniden vücudunun çıplaklığından utanarak geceliğini telaşla yukarıya doğru çekti.

"Üzgünüm. Konsantrasyonunu bozmak istemezdim." Alex elinden geldiğince vakur bir hareketle ayağa kalktı. Genç adamın aniden geri çekilmesinin üstünde yarattığı etkiyi göstermek istemiyordu. Belki de bu öğrenmek zorunda olduğu başka bir dersti... İş her şeyden önce gelirdi. Sevişmek sevgiyi ifade etmenin tek yolu değildi ama Alain'in davranışında insanı aşağılayan bir şey vardı. Bunu açıklamak zordu ama genç kız aşırı duygusal davranmadığından emindi... Yoksa duygusallık mı ediyordu?

"Sevgili Alex, bildiğinden emin olduğum gibi, senin kadar güzel bir kadın ateşli bir erkeği baştan çıkarmaya mahkumdur. Böyle bir şeyle başa çıkmanın sırrıysaa bu durumun tehlikelerini fark etmek ve etkilerini kontrol altına almaktır. *Tu as compris?"*

Hayır, genç kız anlamıyordu. Ayrıca Alain'in dudaklarında beliren garip gülümsemeyi de anlayamıyordu.

Alex, "Epsom'dan sonra yaptığın gibi mi?" diye so-

unca genç adamın alaycı bakışlarıyla karşılaştı.

"Evet." Genç adam başını salladı. "Hiçbir medeni erkek tecavüzden hoşlanmaz. Ayrıca medeni bir erkeğin kendisini bir kadının sömürüsünden her zaman koruması gerektiğine inanırım. Bir erkeğin aklı kafasında olmalıdır, belinin altında değil. O yüzden, *ma chére* Alex, evliliğimizin tadını çıkarmayı daha ileri bir tarihe bırakacağız; ikimizin de kendimizi o anın zevkine adayabileceğimiz kadar vaktimizin olduğunu zamana."

"Haklı olduğundan eminim." Genç kız her nasılsa kontrolünü toparlamayı başarmıştı. Yarın her şey yoluna girecekti. Bugün son derece yoğun ve gergin geçmişti. Aslında bir an önce sevişmeleri o kadar da önemli değildi. Bir keresinde düğün gecesinin ve alkolün verdiği heyecandan sonra birçok çiftin doğru dürüst sevişemediklerini okumamış mıydı? Birdenbire genç adamın geri çekilmesinin nedenini anladığını düşündü Alex. Ne kadar da bencilce davranmıştı... Kendisinin aksine Alain birkaç saat bile uyumamıştı. Bu yüzden başarısızlığa uğramaktan korkmuş olmalıydı. Böyle bir durumda genç kız ona sevgi ve anlayışla yaklaşabilirdi ama Alain gibi gururlu bir erkek için bunun nasıl korkunç bir şey olacağını da tahmin edebiliyordu.

Genç kız ayağa kalkıp kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra eşikte duraklayarak arkasına baktı. Alain onu seyrediyordu. Yarı kapalı gözlerindeki ifadeyi okumak mümkün değildi. Genç kız içgüdüsel bir hareketle tekrar onun yanına gitti ve kollarını kocasına dolayarak sıcak bir şekilde öptü. Dudaklarını geri çektiğinde boğuk bir sesle, "*Je t'adore*," diye fısıldadı.

Genç kız bu sözlerinden sonra hızla uzaklaşmayı düşünmüştü ama Alain ondan daha hızlıydı. Aniden genç kızı yakalayarak kucağına çekti ve büyük bir arzuyla öperek onu nefessiz bıraktı. Alex buna hiç şaşırmamıştı. Dizlerinin büküldüğünü hissederken genç adamın kollarının güçlü korumasından memnundu.

Az sonra genç adam onu serbest bırakıp, "Yatağına

git, Alex," dediğinde isteksizce odasına doğru yürüdü. O arada genç adamın tekrar koltuğuna oturup işinin başına döndüğünün farkındaydı. Alex yatağına girdiğinde dudakları hâlâ az önceki öpüşmelerinin etkisiyle sıcaktı. Vücudu Alain'in uyandırıp sonra tatmin etmekten kaçındığı ya da korktuğu arzularla savaşıyordu.

Alex yatak odasının balkonunda durmuş Bois de Boulone'un sınırlarını oluşturan ağaçlara bakarken sabah güneşi ışıklarını cömertçe serpiştiriyordu. Eğer Alain ile ilişkileri düzgün bir şekilde ilerleseydi, Alex genç adamın Rue de Passy'nin hemen yanındaki sessiz bir meydanda yer alan dairesinde mutlulukla yaşayabilirdi. Aslında ilişkileri hemen hemen hiç ilerlemiyordu demek daha doğruydu.

Nikâhın ertesi günü uyandığında yanındaki yerin soğuk ve bozulmamış olduğunu görünce büyük bir şaşkınlığa kapılmıştı. Birden garip bir korku duyarak hızla odadan dışarı çıkmış, mutfakta yeni pişmiş kahvenin kokusunu duyup, traşını olmuş ve giyinmiş kocasını görünce rahatlamıştı.

Alain genç kızın sorusuna yanıt olarak koltukta uyuyakaldığını ve sabahın ilk ışıklarıyla uyandığını söylemişti. Bu yeni evli bir erkek için alışılmış bir şey değildi ama bu şartlar altında anlayışla karşılanabilirdi. Kendisini bekleyen yeni hayatı düşünmenin verdiği heyecanın etkisiyle, Alex bu konuda başka bir şey sormadı.

Ama dün gece... O çok farklı bir şeydi. Alex yüzünü güneşe doğru çevirerek sıcaklığından huzur bulmaya çalıştı. Bir gün önce Paris'e gelmişlerdi. Genç kız Charles du Gaulle Havaalanı'na ayak bastıkları anda eskisi gibi neşeyle dolmuş, Paris'teki yeni hayatı için mutluluk ve iyimserlik duymaya başlamıştı.

Gün oldukça hareketli geçmişti. Alex, Alain'in orta yaşlı kâhyası Madame Latache ile tanışmış, genç adamın evindeki mobilyalara hayran kalmıştı. Alain'in bir konferans için bankaya çağrılması beklenmedik bir şey-

di, ama genç adam telefon edip akşam yemeğine glemeyeceğini haber verince Alex büyük bir hayalkırıklığına uğradı.

Televizyondaki programlar ilgisini çekmediği için akşamı müzik dinleyerek geçirdi. Saat on bir olduğunda genç adam hâlâ ortalarda görünmeyince yatağa girdi ve saatlerce karanlıkta yatarak kocasının dönüşünü bekledi.

Sonunda uykuya dalmıştı. Yatak odasının kapısının önündeki ayak sesleriyle uyandığında saatin kaç olduğundan haberi yoktu. Alex genç adamın içeri girmesini boşuna beklemiş, evliliğinin ikinci gecesini de tek başına geçirmek zorunda olduğunu anladığında korkunç bir yalnızlık duygusuna kapılmıştı.

Alain'in kendisiyle sevişmekten kaçınmasına üzülmüyordu. Aslında genç adamın üstündeki yoğun iş baskısı yüzünden ona acıyordu ama yine de kocasının sorunlarını kendisiyle paylaşmasını ummuştu. Genç adamı kollarının arasında tutup onu sakinleştirmekten büyük bir mutluluk duyacaktı. Ancak Alain bu imkânı vermemişti. Şimdi genç adamın kendisini gerçek bir hayat arkadaşı olarak görmediğini anlayabiliyordu.

"Evet?" Odanının kapısı vurulunca genç kız başını arkaya çevirdi.

"Demek kalktın ve giyindin. İyi!" Alain içeri girdi. Üstünde bej rengi bir pantolonla koyu kahve ipek bir gömlek vardı. Alex onu karşısında görünce kalbi çılgın gibi hızla çarpmaya başlamıştı. "Kahvaltıdan sonra iç dekorasyonun nasıl gittiğini görmek için Sans Souci'ye gitmeyi düşünüyorum."

"Sans Souci mi? Ne romantik!" Alex mutlulukla gülümsedi. "Sanırım yeni aldığın evden bahsediyorsun, öyle değil mi?"

"Evet." Genç adam başını sallladı. "Ancak isim için bir şey söylemeyeceğim. Bu benim fikrim değildi." Sesi sanki romantizmle ilgili her şeye karşıymışcasına sertti. "Umarım dün gece eve döndüğümde seni rahatsız etmemişimdir."

Alain'in ses tonundaki gariplik karşısında Alex bu sorunun göründüğü kadar içten olmadığını anladı. Omuzlarını hafifçe silkerek, "Hiç rahatsız etmedin," dedi. "Başım yastığa değer değmez uykuya dalmışım. Yatağın çok rahat olduğunu itiraf etmeliyim."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Beklenmedik evliliğim nedeniyle beni tebrik etmek isteyenler yüzünden umduğumdan daha geç kaldım. Bu şartlar altında geceyi öbür yatak odasında geçirmemin daha doğru olacağını düşündüm."

Genç adam sanki onun bu karara karşı koymasını beklermişçesine kaşlarını çattı ama Alex onun bu oyununa gelmedi. İçinden bir ses dikkatli olmasını söylemişti.

Genç kız soğuk bir ifadeyle, "Doğru olduğuna inandığın şeyi yapmalısın, Alain," dedi. "Bir an önce yola çıkmak istediğine göre belki de kahvaltımızı hemen yapmak daha iyi olur. Kahvaltıda ne istediğini bana söylemelisin." Madamme Latache işe saat on otuzda başlıyordu. Alex'i en azından bu açıdan tatmin edebileceğinden emindi.

"Kahveyle kızarmış ekmek benim için yeterli." Alain geri çekilerek genç kızın geçmesine izin verdi. Alex üstüne beyaz bir bluz, kırmızı bir etek ve aynı renk bir hırka giymişti. Oldukça güzel görünüdğünün farkındaydı ama Alain ona bir öpücük bile vermemişti. Sanki aralarında soğuk bir rüzgâr esiyor gibiydi ve genç kız bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Keşke birlikte daha çok vakit geçirebilselerdi... Aşk güçlü bir ateşti; önüne çıkan her şeyi yok ederdi. İnsanların karakterlerinin bir parçasını oluşturan korkuları görmemezlikten gelmek çok kolaydı ve Alain kişiliğini bir yabancıya gösterebilecek türde bir erkek değildi... Bir yabancı! Alex neler düşünüyordu? Onun karısıydı artık bir yabancı değil. Ancak genç kız kocasını çok sevdiği için onun taşıdığı sorumlulukları daha da arttırmaya niyeti yoktu. Korsika'nın daha rahat atmosferine girdiklerinde her şeyin düzeleceğini düşünerek kendisini sakinleştirmeye çalıştı ve içini çekti.

Koridora çıktıklarında içgüdüsel bir hareketle topuklarının üstünde döndü ve parmaklarını genç adamın yanaklarının üstünde dolaştırarak ayak uçlarında yükselip onu dudaklarından hafifçe öptü. Bu davetkâr olmayan yumuşak bir öpüştü.

"Sanırım birbirimize 'Günaydın' demedik," diye fısıldadı. Daha ileri gitmeye niyeti yoktu ama genç adam onu kollarından sımsıkı yakaladı.

"Benim için ne büyük ihmalkârlık, *ma femme*!" Alain genç kızın öpüşüne karşılık verince, Alex bir anda büyük acıyla doldu. Genç adamın onu mecburiyet yüzünden öptüğünü hissetmişti. Sanki Alain onun kendisi için artık hiçbir önem taşımadığını göstermeye çalışıyordu.

Genç adamın vücudunun ağırlığıyla dengesini yitiren Alex ellerini onun göğsüne yaslayarak kendisini toparladı. Alain'in dudaklarının basıncı altında bütün korkularını unutmuş, vücudu alev alev yanmaya başlamıştı. O sırada genç adam ellerini aşağıya doğru kaydırarak kalçalarını okşayınca Alex arzuyla inledi.

Alain genç kızın kulağına, "Sevişmek mi istiyorsun, *ma chére*?" diye fısıldadıktan sonra onu kendisinden biraz uzaklaştırdı. Şimdi Alex genç adamın gözlerinin içine bakabiliyordu. Birden kocasının gözlerindeki neşe dolu ifadenin ardında garip bir acının gizlendiğini fark etti. "Sabırsızlığın beni gururlandırıyor, tatlı Alex ama üzülme. Zaman uygun olduğunda yatağını paylaşacağım. Ayrıca bunun için acelemiz yok, öyle değil mi? Önümüzde bütün bir hayat uzanmıyor mu?"

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Alain?" Alex korkusuzca genç adamın gözlerinin içine baktı. Okşayışlarına gösterdiği tepkiyi anlamamazlıktan gelmesi genç kızı şaşırtmıştı.

"Olması mı gerek?" Genç adam ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Dürüst konuşmam gerekirse, bu sabah biraz

solgun göründüğünü düşündüm, Alex. Umarım hasta değilsindir."

Acaba genç kızın hayal gücü ona oyun mu oynuyordu? Alain'in masum ifadeli yüzü öyle olduğunu söylüyordu. Ancak şimdiye kadar başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Yoksa Alain'i pembe gözlüklerin ardından görüyordu da şimdi kendi evinden uzaklaşıp düğün gününün heyecanı kaybolunca bu gözlükler kırılmış mıydı? Karşısındaki erkek âşık olduğu o canlı, duygulu erkekten öylesine uzaktı ki... Genç kızın sağlığına gösterdiği ilgi bile yapmacıktı.

Alex boğuk bir sesle, "Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi. Şu anda durumu daha da kötüleştirmek istemiyordu. Alain'in davranışları sevdiği kadınla yalnız olan yeni evli bir erkek için son derece garipti ama yine de genç kız onunla yalnızca vücudu için evlendiği izlenimi yaratma niyetinde değildi. Eğer Alain, Korsika'ya gidinceye kadar sevişmelerini geciktirmek istiyorsa bu sorun değildi. Alex yatakta bir küçük öpücük ve sarılmayla da tatmin olabileceğini düşündü ama herhalde genç adamın beraber olma kavramında böylesine küçük zevklere yer yoktu.

Sans Souci genç kızın beklediğinden çok daha güzeldi. Alex böyle beyaz duvarlı, geniş pencereli bir evde oturacağını hayalinden bile geçirmemişti.

Evin geniş antresine girdiklerinde genç kız dekoratörlerin çalışmalarının ürününü gördü. Tavanlar ve duvarlar yeni sürülmüş boyanın etkisiyle parlıyorlardı. Alain'in peşinden ilerledikçe gördükleri karşısında daha da etkileniyordu. Dekoratörler evin içinde harikalar yaratmışlardı. Bir de mobilyalarla halılar yerleştirilip perdeler takıldığında...

Alex, "Duvarların rengini sen mi seçtin?" diye sordu. Genç adamın kişiliğinin bu yeni yönüne şaşırmıştı.

"Korkarım hayır." Genç adam gülümedi. "Her şeyle birinci sınıf bir dekorasyon firması ilgileniyor. Son sözü söyleyebilmem konusunda çok ısrar ettim ama çoğu zaman Claudine ile birlikte çalıştılar."

Bu söz öylesine kayıtsız bir ifadeyle söylenmişti ki Alex bir an için önemini kavrayamadı. Aklı başına geldiğinde Alain üst kata çıkmaya başlamıştı bile.

"Claudine mi?" Alex ona yetişti. Bu ismin yarattığı etkiyle kalbi deli gibi çarpıyordu. "Claudine Dubois'yi mi kastediyorsun? Bankanın yönetim Kurulu Başkanı'nın kızı mı?"

"Çok doğru." Genç adamın ses tonunda onu endişelendirecek bir şey yoktu ama yine de Alex garip bir korkuya kapıldı.

Alex içinde beliren şüpheyi aydınlatabilmek için dikkatle, "Becerilerini senin yardımına vermesi ne büyük incelik," dedi.

"Pek sayılmaz." Alain'in sesi son derece sakin ve kayıtsızdı. "Çünkü o burada benim karım olarak yaşamayı düşünüyordu." Çiçekli duvar kâğıtlarına bakarken gözlerinde düşünceli bir ifade belirmişti. "Bu kâğıtları kabul ettiğimde sanırım çok müsamahakârdım. Daha sade bir şey benim zevkime daha uyardı. Sen ne dersin?"

"Aynı fikirdeyim." Alex sakin olabilmek için büyük bir çaba harcıyordu. "Claudine fikrini ne zaman değiştirdi? Eğer bu çok kişisel bir soruysa cevap vermeyebilirsin."

"Paris'teki herkes durumu bildiğine göre pek de kişisel sayılmaz." Alain bu sözlerinin ardından yürüyerek pencerelerin boyalarını incelemeye başladı. "Nişanlandığımız iki gün önce onun yirminci yaş gününde açıklanacaktı. Ancak iş için İngiltere'de bulunduğum sıralarda moda dünyasında yeni yeni tanınmaya başlayan genç bir İtalyanla tanışmış ve ona âşık olmuş. Bradford'dayken Giselle telefon edip durumu bana haber verdi. Luigi Contradini'nin yeni şöhreti ve Claudine'in serveti yüzünden bu haber Paris'teki pazar gazetelerinin dedikodu sayfalarında yer almış."

Söylediği her kelimesiyle Alex'in hayallerini yıkan genç adamın yüzünde en küçük bir ifade yoktu. Duy-

dukları karşısında Alex'in kanı donmuştu, sinirleri iyice gerilmişti ama itibarını korumak zorunda olduğunu biliyordu. Gelecekteki mutluluğu tamamen buna bağlıydı. Yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı ve genç adamın sırtına baktı.

"İki gün önce mi?" Sesi hafifçe titriyordu. Ancak hemen kendisini toparlayarak kontrolü ele aldı. "Bu bizim evlendiğimiz gün."

"Bana uygun göründü." Alain omuz silkerek ona doğru döndü. "Bu ev satın alınmış, dekoratörler çalışmaya başlamıştı... ayrıca aptal yerine konmayı kolay kolay kabullenemezdim. Bu yüzden en doğru çözüm gecikmeden onun yerine bir başkasını bulmaktı. " Genç adam bakışlarını Alex'in üstünde dolaştırdı. Gözlerinde gördüklerinden memnun bir ifade vardı. "Senin bu konum için çok uygun ve istekli oluşun yüzünden kendimi çok şanslı buluyorum. İnan bana, hayatım, sana olan borcumun büyüklüğünü göz ardı etmiyorum."

"Ama onu seviyordun!" Artık her şey anlamını yitirmişti. Genç kız bütün benliğini saran büyük acı yüzünden nefes almakta zorluk çekiyordu. Kendisini toplamaya çalışarak ,"Claudine'i seviyordun," diye tekrarladı.

"Bu çok duygusal bir kavram, "Öyle değil mi?" Alain alaycı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "O benim için ideal bir eşti. Varlıklı, sosyal çevrede kabul edilmiş, genç ve sağlıklı biriydi. Bana çocuklar verebilir, çekiciliğiyle yaşıtlarımın beni kıskanmasını sağlayabilirdi."

"Devralmayı düşündüğün şirketmiş gibi bahsediyorsun ondan." Alex duyduklarına bir türlü inanamıyordu. Genç adam ona şaka yapıyor olmalıydı ama yüzündeki ifadede bu ümidini güçlendirecek hiçbir şey yoktu. Alain tekrar arkasına döndüğünde dudaklarını ısırdı. Duyduğu dehşetin yüzünden okunduğunun farkında bile değildi.

"Yani kendi özel işlerime bir şirketin bilançosuna olduğundan daha az dikkat etmem gerektiğini mi söylüyorsun? Bu biraz garip olmaz mı, Alex... Özellikle de

senin kişisel bilançon böylesine etkileyiciyken?"

"Ben düşündüm ki..." Alex sözlerini tamamlayamadı. İlişkileri hakkındaki bütün düşünceleri paramparça olmuştu. Alain'in kendisine âşık olduğunu sanmıştı. Oysa şimdi hayatındaki boşluğu doldurmak için onun ikinci iyi seçim olduğunu söylüyordu genç adam."

"Sana âşık olduğumu mu düşündün?" Alain genç kızın düşüncelerini okurken ilk kez içtenlikle gülümsedi. "Epson'a gittikten sonra kontrolümü biraz kaybettiğimi itiraf ediyorum. Bunu yalnızca Claudine'in düşüncesizliğinin ve bencilliğinin verdiği rahatsızlıkla, Paris'ten uzak geçirdiğim altı haftanın yarattığı gerilime bağlayabilirim."

Acaba genç adam cinsel gerilimden mi bahsediyordu? Belki de Alain, Claudine ile birlikte olamadığı zamanlarda bu ihtiyacını başka kadınlarla gideriyordu. Belki de şimdi geri döndüğüne göre o eski arkadaşlıklarını yenilemişti. Bu onun dün gece eve çok geç gelişini ve Alex'in fiziksel çekiciliğine karşı gösterdiği kayıtsızlığı açıklayabilirdi.

Alex birden geçmiş günleri hatırlamaya başladı. Bradford'dan döndükten sonra Alain'in davranışlarındaki değişiklik, onu Epson'a davet etmeden önce ısrarla sorguya çekmesi... Alex o zaman bunun nedenini anlayamamıştı. Oysa genç adam planlarını yapmıştı bile.

Bu Alain'in prestijini kurtarması için düşünülmüş bir yoldu ama bunun için neden Alex'i seçmişti? Ne yazık ki cevap çok açıktı. Alex genç adamın hemen elinin altındaydı. Yoksa genç kızın çekiciliğinden etkilenmiş değildi. Alain istediğini elde edebilmek için ne kadar da güzel oyun oynamıştı.

Alex, "Ya o gece beni baştan çıkarmana izin verseydim?" diye sorarken hâlâ mantıklı bir şekilde konuşmayı başarabilmesine şaşıyordu. "Sanırım o zaman gelecekteki eşin için yaptığın sınavdan kalmış olacaktım."

"Ama buna izin vermedin, öyle değil mi? Sen yalnızca hakkındaki düşüncelerimi doğruladın. Niteliklerini

sonuna kadar kullanan, geleceğini düşünen güzel bir kadın. Daha başka ne isteyebilirdim?"

"Çıkarcı olduğumu mu söylüyorsun?" Genç kız kendisini çok zorlamasına rağmen sesinin titremesini engelleyememişti.

"Bu çok sevimsiz bir kelime, *ma chére*." Alain onun soğukkanlılığını kaybetmesi yüzünden eğlenmiş görünüyordu. "Ben bunu 'iyi bir iş kafası' niye nitelemeyi tercih ederim. Bu özellik beni aşırı duygusallıktan çok daha fazla etkiler. Modellerin sergilenişinden birkaç hafta sonra tanınmış desinatörlerin kıyafetlerini giyen bir kadın yüksek tabakadan değilse."

"Kıyafetlerim orijinal değildi!" Alain'in kendisini açgözlü biri olarak görmesi karşısında dehşete kapılan genç kız, şimdi kendisine bir yabancı olan erkeğin yüzüne bakakalmıştı.

"Elbette değildi ama kaliteli taklitler ucuza çıkmaz. Ayrıca senin iyi bir hayat sürmeyi arzuladığın bütün bankada biliniyordu... Karayipler'de tatiller, İtalyan spor arabalar... Öyle değil mi?" Genç adam soru sorarcasına kaşlarını çattı ama Alex'in cevabını beklemedi. "Karşılıklı ihtiyaçlar üstüne kurulu bir evlilik duygusal istekler için yapılan evliliklerden çok daha başarılı olurlar. Senin de aynı şekilde düşündüğünden eminim. Yoksa teklifimi neden kabul edesin?"

"Evet, elbette." Genç kızın verebileceği tek cevap buydu. Alain'in hayran kaldığı elbiselerini kendisinin diktiğini, bankada söylediklerinin herkesçe anlaşılabilecek bir şaka olduğunu açıklayarak daha fazla küçük düşmeye niyeti yoktu. Hele kalbini ona kaptırdığın asla söylemeyecekti. "Yalnız ihtiyaçlarımızın karşılıklı oluşunu anlayamadığım için beni bağışlamalısın. Senin de söylediğin gibi benim parasal güvenliğe ihtiyacım var ama senin bu tür bir sorunun yok. Gazetelerde çıkan birkaç yazı yüzünden kendini tehdit altında hissettiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Genç adam konuşmaya başladığında sesi son derece

sertti. "Ben insanların gözü önünde aptal yerine konmayı hoş karşılayamam. Ayrıca artık çocuklarımı taşıyacak bir karımın olmasının zamanının geldiğini düşündüm. İhtiyaçlarımı kusursuzca sağlayabileceğim bir kadın gerekliydi."

"Sanırım bu sözlerin gururumu okşamalı..." Alex neredeyse ağlamak üzereydi ama inandığı bütün her şeyi yıkan bu erkeğe gözyaşlarını göstermeye niyeti yoktu. Genç adam onun bütün hayallerini paramparça etmiş, gelecekle ilgili beklentilerinin yok olmasına yol açmıştı.

"Bir iş anlaşmasında gurur okşanmasına yer yoktur." Sanki genç adam onun düşüncelerini okuyordu. "Bu avantajların karşılıklı değiş tokuş edilmesi. Benim Claudine'in yerini alacak birine ihtiyacım vardı; hem de en kısa zamanda... Ve sen de bunun için bütün özelliklere sahiptin. Sen bana sadık bir eşin avantajlarını verdin, ben de sana pahalı zevklerini karşılayabileceğin bir banka hesabı. Hatırladığım kadarıyla bu anlaşmada aşka yer yoktu."

Alex içinden, 'Ama ben seni seviyorum!' diye geçirdi. Bunu bağıra bağıra söylemek isterdi, ama kelimeler boğazında takılıp kaldı. Alain'in sözlerinin kendisini ne kadar derinden yaraladığını, duygusal bir aptal olduğunu göstermeye asla niyeti yoktu. Bu yüzden kendisini zorlayarak kayıtsız bir sesle, "Ben bir erkeğin cüzdanının kalınlığının onun en önemli özelliklerinden biri olduğunu düşünmüşümdür her zaman," dedi.

"*Bien.*" Genç adam kapıya doğru yürüdü. "Evin diğer kısımlarını da görelim mi?"

"Bir şey daha var." Alex genç adamın peşinden yürüdü. Alain yavaş yavaş eski canlılığını kazanmaya başlamıştı. "Bütün mobilyaları ve perdeleri Claudine mi seçti?"

"Evet. Buna itirazın var mı?" Genç adam kaşlarını çatmıştı.

"Onları henüz görmediğim için bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim. Ancak burası artık Claudine'in değil

benim evim olduğuna göre sanırım eşyaları beğenip beğenmemeye hakkım var, öyle değil mi?"

Bu sözler üzerine Alain'in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Claudine çok zevkli biridir. Onun için hepsini beğeneceğinden eminim."

"Ama bunu eşyaları görünceye kadar bilemem, öyle değil mi?" Alex duyduğu öfkenin etkisiyle ısrar ediyordu.

Bir an için gözleri düşmanca bir ifadeyle birleştikten sonra, genç adam kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Eğer bu senin için bu kadar önemliyse dekoratörlere sana eşyaların resimlerini göstermelerini söylerim. Bu seni tatmin eder mi?"

"Başlangıç olarak evet." Genç kız kendisini gülümsemeye zorladı. "Yapılmasını istediğim değişiklikleri sana en kısa zamanda bildireceğim."

"Alex..." Alain ona doğru dönünce genç kız bir an için genç adamın yüzünde acı dolu bir ifade gördüğünü sandı. Ancak bunun üstüne gidemeyecek kadar perişan bir durumdaydı. Şu anda tek istediği evlendiği bu erkekten kaçmak, düşüncelerini en ince noktalarına kadar okuyabilen altın renkli gözlerden uzakta başına gelenleri anlayabilmekti.

"Evet?" Alex çenesini dikleştirerek genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Hiçbir şey... Yalnız karar vermekte gecikme. Korsika'dan döner dönmez en kısa zamanda buraya yerleşmeyi düşünüyorum."

"Paris'ten hemen ayrılmak mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?" Genç adam düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "İşlerimi ayarlamam için sadece iki gün yeterli. Ayrıca eğer bunu daha fazla geciktirirsem iş arkadaşlarım benim ihmalkâr bir koca olduğumu düşünecekler."

"Elbette bu da işine gelmez." Alain'in arkadaşlarının düşüncelerine kendisininkilerden daha fazla değer vermesi genç kızı son derece öfkelendirmişti.

"*D'accord.* Güvenilirlik ve işe bağlılık bir bankacının en önemli özelliklerinden biridir. Ayrıca senin Fransa'nın el değmemiş bölgelerini görme konusunda gösterdiğin heves planlarım için güçlü bir uyarıcı görevi görüyor." Genç adam kolundaki saate baktı. "Şimdi daha fazla gecikmeden evi gezmeyi bitirelim. Place Vendôme'da bir kuyumcuda randevumuz var. Nikâh yüzüğünün üstündeki boşluğu doldurmamız lazım."

"Bana yüzük mü alacaksın? Bu gerekli mi?" Alex nankörlük ettiğini düşündü, ama kafası öylesine karışıktı ki düşünmeden konuşmuştu.

"Bu iyi niyetimin bir ifadesi. Buna vereceğin karşılığı sana bırakıyorum."

Bölüm Dokuz

Alex nasıl bir karşılık verebilirdi? Garip bir çaresizlik duygusuna kapılarak genç adamın yüzüne baktı. Bu rüyalarında hiç bilmedikleri, hiç okumadıkları bir oyunu oynamak zorunda kaldıklarını gören oyuncuların kâbuslarının bir benzeri olmalıydı. Birkaç dakika içinde Alain bütün ümitlerini yıkmış, onu büyük bir boşluğa düşürmüştü. Genç kız nasıl böyle yanılmış olabilirdi? Sanki şimdiye kadar hiçbir erkek arkadaşı olmamış gibi acemice davranmıştı. Alain'i sevdiğini anladığı andan itibaren hayatının bambaşka olacağına inanmıştı. Şimdi bunun büyük bir aptallık olduğunu biliyordu.

Bir saat sonra Paris'in kalabalık sokaklarında ilerleyen arabada sessizce genç adamın yanında otururken bakışlarını parmağındaki elmas ve zümrütlerle süslü yüzüğe çevirdi. Bunun genç adama ne kadara mal olduğunu bilmiyordu.

Nedense Alain'e karşı hissettiklerinde en küçük bir değişiklik bile olmamıştı. Genç adamın söyledikleri yüzünden çok kırılmasına rağmen sevgisi aynı şiddetle sürüyordu. Ancak bu durum gelecekteki günleri göğüslemesini kolaylaştırmayacaktı.

Arabanın camından geniş caddeleri seyrederken kısa süre önce öğrendiklerini düşünmeye başladı. Alain, Claudine'i hâlâ seviyordu. Genç adam ne kadar inkâr ederse etsin kendisiyle Claudine'den intikam almak için evlenmişti. Bu şekilde davrandığına göre sevdiği kadın tarafından terk edilmek onu derinden yaralamış olmalıydı.

Eğer Alain'in Claudine ile beraberliği sadece bir iş anlaşması niteliği taşısaydı, genç adam böyle bir olayın sosyal hayatındaki etkilerini kolaylıkla silebilirdi. Alex genç adamı bunu başaracağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Eğer beklese eline çok iyi fırsatlar geçebilecekken hemen Alex ile evlendiğine göre, Claudine'in gidişinin kendisini hiç etkilemediğini göstermeye çalışmıştı.

Alex genç adamın aldığı yüzüğü kabul etmemek isterdi, ama bu itirazının hiçbir yararı olmayacaktı. Tıpkı kendisi gibi yüzük de göstermelikti. Alain genç kızın kişiliği hakkında düşündüklerine rağmen onun yatağını paylaşacağını, onu hamile bırakarak çocuklarını doğurmasını sağlayacağını söylemişti...

Şimdi birçok şey açıklığa kavuşuyordu; Bradford'dan dönüşünde davranışlarının garipliği, genç kızın alınganlığıyla ustaca oynayışı... Ama belki de Alain onu kandırmak istememişti. Belki de onu sevmediğini genç kızın bildiğini sanıyordu. Zaten böyle bir şeyi hiç söylememişti, öyle değil mi?

Alex böyle bir şeye inandığı için aptallık etmişti. Bu yüzden kabahat yalnızca kendisindeydi. Duygusal açıdan tam bir çocuk gibi davranmıştı. Eğer genç adam Zürih'e çağrılmasaydı, eğer sakin bir ortamda her şeyi konuşabilecek kadar bol zamanları olsaydı...

Öylesine çok 'eğer' vardı ki...

Genç kız parmağında parlayan yüzüğü çevirdi. Duyduğu huzursuzluğu gösteren tek hareketti bu. Ya telefonun kendilerini engellediği o akşam sevişmiş olsalardı? Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Arzuyla dolu bir erkeğin çekici bir kadınla sevişmekte hiçbir güçlük çekmeyeceğini herkes biliyordu. Claudine'i kaybedip, ihanete uğramanın acısıyla evlenmeye karar verdiği kadına dönmesinde şaşılacak hiçbir şey yoktu.

Bunun aşkla hiçbir ilgisi olamazdı. Şimdi genç adamın aynı yatağı paylaşmakta gösterdiği isteksizliğin nedenini gayet iyi anlıyordu. Paris'e dönüp, Claudine'in hatıralarıyla dolu havayı soludukça genç adamın Alex'e irkilmeden bakması bile mümkün değildi.

Peki gelecek ne olacaktı? Genç kız aşksız bir evliliğin içine hapsolmuştu, ama zaman ondan yanaydı. Alain'e para canlısı olmadığını, yalnızca onun mutluluğunu istediğini söylemesinin hiçbir yararı yoktu. Ancak gelecek haftalar, aylar, hatta yıllarda genç adamın sevgisini kazanmayı başarabilirdi. Alain genç kızı daha iyi tanı-

dıkça ondan hoşlanabilirdi. Ondan sonra ne olacağını kim bilebilirdi? Güven, bağlılık, huzur... Bütün bunlar evlilikte önemli rol oynarlardı. Biraz şansı varsa, Alex genç adam için vazgeçilmez biri olabilirdi.

Genç kız kendilerini bağımsız olarak tanımlayan kadınların onu gurursuzlukla suçlayacaklarını biliyordu, ancak o duruma daha farklı bir açıdan bakıyordu. Gururunun kendisiyle hayattan beklediği şeyin arasına girmesine neden izin verecekti ki? Her şeye rağmen Alain du Gard'ı istiyordu ve şu anda kendi yerini alacak kimse yokken onun sevgisini kazanmak için savaşmaya hazırdı.

"Dışarda yemek ister misin, Alex?"

Alain'in bu sorusu genç kızın düşüncelerini böldü. İkisi için yemek hazırlayabilirdi, ama diğer mutlu insanlarla bir arada olmak iyi bir terapi yerine geçebilirdi. Alex genç adamın bu teklifini kabul ederken, 'Umarım bunu açgözlülüğüme ya da ev işlerindeki beceriksizliğime bağlamaz,' diye düşündü.

Genç kız içtenlikle, "Ben Montmartre'a gidip oradaki pastanede krep yemek isterim," dedi. "Yoksa bu sence turistlere özgü bir davranış mı olur?"

"Hiç de değil. Eğer istersen arabayı merdivenlerin dibinde bırakıp yukarıya kadar yürürüz... İster misin?"

"Evet, evet." Alex neşeyle genç adama doğru döndü. Onun da kendisi gibi rüzgârı yüzünde hissetmek, güneşin tadını çıkarmak istemesine çok şaşırmıştı.

Yarım saat sonra nefes nefese kalmış olan Alex mutluluk içinde Place du Tertre'ı seyrediyordu. Ağaçların altında ressamlar ve resim sehpaları vardı.

"Hayır... Lütfen..." Birdenbire ressamlardan birinin, önüne geçip resmini yapmaya başladığını görünce yüzünü kapatmak için harekette bulundu. "Resmime para verme niyetinde değilim."

"Monsieur sizin için alır." Genç ressam açık gri kâğıdın üstüne çizmeye başladı... "Harika bir günün hatırası!"

Alex bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Keşke genç ressam bu sözlerinin ne kadar uygunsuz olduğunu bilseydi!

"Lütfen! Resminizi yapmak istiyorum!"

Alex kararlı adımlarla ressamın yanından yürüdü, ancak Alain'in söylediklerini duyunca büyük bir şaşkınlığa kapıldı. "Neden olmasın? Resmini yaptırabilirsin. Hiç olmazsa diğer ressamlar elindeki resmi görünce seni tekrar rahatsız etmezler."

Bunun üzerine Alex hareketsiz durarak resminin yapılmasını bekledi. Ressamın hızına ve yeteneğine hayran kalmıştı. Birkaç dakika içinde portre bitmişti bile. Ressam eserini ona uzattı.

Genç kız içinden, 'Tanrım!' diye geçirdi. Gerçekten de böyle mi görünüyordu? Şu anda güzel bir kadının yüzüne bakıyordu; gerçek olamayacak kadar güzel. Ancak yüreği yaralı bir kadının yüzüydü bu. Kalbi ve ruhu gözlerinin derinliklerinden okunan bir kadındı. Genç ressam birkaç kalem darbesiyle onun bütün duygularını ortaya çıkarmıştı. Alain ressama parasını uzatırken Alex güçlükle yutkundu.

Alain resmi genç kızın elinden alıp onun koluna girerken, "Bunu yapmamalıydın," dedi. "Bunun bir turist tuzağı olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Belki." Genç adam onun iddialarından rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Öte yandan bu oldukça iyi bir resim. Van Gogh ile Renoir'ın da bu şekilde başladıklarını unutma. Şu anda çocuklarımız için bir baş yapıt almış olabiliriz. Bunu bir yatırım olarak düşün. Ben öyle yapacağım."

Alain haklıydı. Claudine'in Sans Souci için seçtiği mobilyaları beğenmemesi mümkün değildi. Ertesi sabah dekorasyonu yapan şirketin yöneticisi Geneviève Lafitte ile birlikte planlara bakarken, küçük bir evi dekore etmenin çok başka bir şey olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Sans Souci çok farklıydı. Çok büyük bir ev oldu-

ğundan tamamen değişik gereksinimleri vardı ve bunlar hayal gücü ve yeteneklerin yardımıyla karşılanmıştı.

Alex yanındaki genç kadına, "Harika bir iş başarmışsınız," dedi. "Yalnızca yatak odası için bazı endişelerim var."

"Farbalalar yüzünden mi?" Geneviève Lafitte gözlerini kırpıştırdı. "Çok romantik bir ortam... Tam bir yatak odası, öyle değil mi?" İki kadın bakışlarını farbalalı yatak örtüsünde, perdelerde, etrafları dantellerle süslü gece lambalarında, çiçekli duvar kâğıtlarında ve büyük beyaz halıda dolaştırdı. "Monsieur du Gard'ın bütün bunları istemediğini itiraf etmeliyim, ama yanındaki genç bayan öylesine ısrarlıydı ki sonunda seçimi onun yapmasını kabul etti." Genç kadın merak dolu gözlerle Alex'e baktı. "Eğer Monsieur du Gard'ın tercih ettiklerini görmek isterseniz..."

"Lütfen!" Geneviève kataloğun arka tarafındaki resimleri gösterirken Alex hayranlıkla seyretti. Şimdi aynı odayı Nil yeşili duvar kâğıtlarıyla kaplı bir halde görüyordu. Pencerelerde açık mavi ve yeşil çiçekli perdeler vardı.

Hatırladığı kadarıyla pencere evin güney-doğusuna bakıyordu ve genç kız arkalarından güneş vuran perdeleri gözünün önünde canlandırabiliyordu. Bu onda derin bir huzur duygusu uyandırdı. Yatak örtüsüyle halı açık kahverengiydi. Bu haliyle oda çok daha güzeldi.

"Benim de istediğim bu!" Alex karar vermekte hiç güçlük çekmedi. "Bu saatten sonra bu değişikliği yapmak bir servete mal olur mu?"

"Elbette hayır." Geneviève gülümsedi. "Monsieur du Gard çok değerli bir müşterimizdir. İşi onu tatmin ederek sonuçlandırmaktan başka bir şey istemiyoruz. Gece lambaları için düşündüğünüz bir şey var mı?"

O anda Alex'in yüzü neşeyle aydınlandı. "Evet. Gece lambalarını düğün hediyesi olarak ailemin gönderdiği parayla ben satın alacağım."

Az sonra Geneviève'i uğurlarken yeni evinin planla-

rını görme konusundaki ısrarının çok az değişiklikle sonuçlanmış olmasından rahatlamıştı. Ayrıca bu değişiklik için Alain'in onayını almak zorunda değildi, çünkü onun zevkini de öğrenmişti.

Oturma odasına dönerek koltuklardan birine kıvrıldı ve Alain'in plaklarını karıştırmaya başladı. Ayrı odalarda geçirilen bir başka geceden sonra genç adam ertesi gün Korsika'ya gitmek üzere yola çıkmadan önce bankaya uğraması gerektiğini söylemişti. Öğle yemeğinden sonra Alex eşyalarını toplamaya başlamıştı. Şimdi de biraz müzik dinleyerek sakinleşmeye çalışacaktı.

Sırtını yastıklara dayayarak müzik setini açtı. O sırada kapının zilinin çaldığını ve Madame Latache'nin beklenmedik konuğu içeriye davet edişini duydu.

Genç kız birden büyük bir telaşa kapıldı. Üstünde her zaman giydiği bluciniyle pamuklu bir bluz vardı. Ya gelen Alain'in nüfuzlu arkadaşlarından biriyse? Hemen ayağa fırlayan Alex yatak odasına kaçmayı düşündü, ama o sırada Madame Latache kapıyı açarak içeri girdi.

"Madame Valais sevgilerini yolluyor ve bugün evde olup olmadığınızı soruyor?"

Giselle! Görümcesinin telefondaki sıcak konuşmasını hatırlayan Alex onun gelişine çok sevinmişti. "Evet, elbette evdeyim."

Genç kız odanın kapısına koşarak ardına kadar açtı. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. "Ne güzel bir sürpriz! Lütfen içeri gel."

Hamileliğine rağmen hâlâ çok güzel olan genç kadın sıcak bir ifadeyle gülümseyerek içeri girdi. Üstünde mavi renkte sade bir elbise vardı. Elbisesinin büyük beyaz yakaları güzel yüzünü aydınlatıyordu. Etekleri kalçasından aşağı pliliydi. Bu haliyle otuz iki yaşından çok daha genç gösteriyordu. Alain'den biraz daha kısa boyluydu, ama kahverengi gözleriyle gür, siyah saçları tıpkı genç adamınkilere benziyordu.

Giselle, "Hava öylesine güzeldi ki Bois'da biraz yürüyüşe çıkmaya karar verdim," dedi. "Korkarım bütün

bu fazla ağırlığın insanın bacaklarının şişmesine yol açtığını unuttum." Genç kadın Alex'in gösterdiği koltuğa oturduktan sonra ayak bileklerini inceledi.

Alex, "Ama bu durumda yürümen uygun mu?" diye sordu.

"Çocuklar doğduktan sonra insanın hayatını tamamiyle kontrolleri altına alırlar. Onun için daha doğmadan buna izin vermeyeceğim." Genç kadın bu sözlerinden sonra elini karnının üstünde dolaştırdı. "Ama kendimi çok yorgun hissettim ve buraya da çok yakın olduğum için..." Bir an için durakladı. "Seni rahatsız etmek istemem, ama belki telefon edip bir taksi çağırabilirim."

"Lütfen..." Alex içgüdüsel bir hareketle genç kadının koluna dokundu. "Hiç olmazsa biraz kal. Seninle tanışmayı o kadar çok istiyordum ki. Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim? Çay, kahve, portakal suyu?"

"Beni gördüğüne sevindiğine gerçekten inanıyorum." Giselle bakışlarını Alex'in yüzünde dolaştırırken gülümsedi. "Portakal suyu çok iyi olur."

Genç kadın Alex'in dışarı çıkıp Madame Latache'ye portakal suyu getirmesini söylemesini beklerken sessizlik içinde oturdu. Genç kız geri dönünce de sözlerini sürdürdü. "Bugün seni görmeyi umduğumu itiraf etmeliyim. Buraya davetsiz geldiğimi öğrenince Gerard ile Alain'in bana kızacağından eminim." Giselle omuzlarını silkti. "Kocam seni rahatsız ettiğimi düşünecek, ağabeyimse..." Genç kadın bir an için durakladı. "Alain'i tanıyorsun. Bazen çok resmi olabilir. Bunun bir nedeni son derece önemli, sorumluluk dolu bir işte çalışması. Ancak sanırım bu daha çok babamın onu yetiştiriş tarzından kaynaklanıyor. İkimizin öncelikle resmen tanıştırılmamızı tercih edeceğinden eminim." Giselle'in gözleri muzipçe parladı. "Onu biraz olsun değiştireceğini umuyorum. Bunca yıldan sonra Alain'in âşık olduğunu öğrenince ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Bunun sevgili ağabeyimi değiştireceğinden eminim."

Alex genç kadının bu sözleri üzerine güçlükle yut-

kundu. "Çok naziksin ama rol yapmaya gerek yok. Claudine hakkında her şeyi biliyorum. Alain hepsini anlattı." Genç kız içinden, 'Ama çok geç kaldı,' diye geçirdi.

"Claudine mi?" Giselle'in yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirmişti. "Evet. Sanırım Claudine gazetelerin baş sayfalarına geçen bir skandal yarattığı için, seni gerçeği bilmeyen insanların dedikodularından korumak amacıyla olanlardan bahsetmek zorundaydı."

"Gerçek mi?" Alex kaşlarını çattı. "Alain ona âşıktı. Onunla evlenecekti. Bundan başka gerçek var mı?"

"Seni buna inandırmış olamaz!" Giselle dehşet içindeydi. "Alain diğer konularda son derece zeki olmasına rağmen gönül meselelerinde tam anlamıyla kördür. Claudine'i elbette sevmiyordu. O çok genç ve şımarıktı. İstediği zaman çok çekici olabilen inatçı bir çocuktu. Alain onu himaye etmekten hoşlanıyordu, ama eğer evlenselerdi Claudine onu iki hafta içinde çıldırtırdı. Bunu Alain'e defalarca söyledim."

Alex kibarca, "Ama seni dinlemedi," diye hatırlatırken bütün kalbiyle genç kadının anlattıklarının gerçek olmasını diliyordu.

Giselle, "Alain inatçılık ediyordu," diye karşılık verdi. "Sanırım bir an önce evlenmek istiyordu ve hiç âşık olmamıştı. Bu arada Claudine'in babası onun ideal bir damat olacağını düşünüyordu. Claudine de bu düşünceye karşı koymayınca Alain elindeki fırsatı kullanmaya karar verdi. Kız yeterince güzeldi ve iyi yetiştirilmişti. Ayrıca..."

Alex düşünmeden, "Ve hayatında da başka bir erkek yoktu," diye atıldı ve o anda Giselle'in yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi görünce birden kıpkırmızı kesildi.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Genç kadının dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Elbette haklısın. Hayatım üzerine bahse girerim ki onlar birbirleriyle hiç sevişmediler. Ağabeyimin onun gençliğine saygısı vardı. Ancak Luigi Contradini'nin aynı şekilde davrandığını hiç sanmıyorum. Bizim Claudine çok genç olabilir

ağabeyimin başka düşünceleri vardı. Bankacılık konusunda eğitim görmek için Paris'e geldiğinde on dokuz yaşındaydı. Sanırım bunu daha önceden yapardı ama geçimini sağlamak için paraya ihtiyacı vardı. *Mon Dieu*, o kadar çok çalıştı ki, Alex. Bağımsızlığını kazanabilmek için her türlü işi yaptı. Rakamlara karşı büyük bir yeteneği vardı. Ayrıca çok daha kararlıydı; daha doğrusu sabit fikirli."

Alex, "Evet, onun meslek hayatının ayrıntılarını biliyorum," diye atıldı. Ancak genç adamın üniversiteyi ailesinin desteğiyle bitirdiğini sanmıştı. "Baban onun başarılarına nasıl bir tepki gösterdi?"

Giselle üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Korkarım o zamana kadar babam onunla bütün ilişkisini kesmişti. Birbirlerine karşı üstünlük sağlamaya çalışan iki aslan gibiydiler. Aslında babam Alain'e bir daha evine ayak basmamasını emretmişti. Ancak gerçekte..." Genç kadın gülümsedi. "Babam onun başarılarından büyük gurur duyuyordu. Bu yüzündeki tatminkâr ifadeden belli oluyordu. Ama bunu hiçbir zaman açık açık söylemedi. Asıl üzücü olan, babam Alain'e hâlâ çok düşkündür."

"Ya Alain? O babasından nefret ediyor, öyle değil mi?" Kendi ailesine derin bir sevgiyle bağlı olan Alex gözlerine dolan yaşların akmasını engellemekte güçlük çekiyordu.

Giselle başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Her şeye rağmen ağabeyimin babama hâlâ sevgi ve saygı duyduğundan eminim. Ancak tekrar reddedilmekten korktuğu için bunu göstermekten çekiniyor. Aslında onları bir araya getirmek için bir planım var ama bunu gerçekleştirebilmek için yardımına ihtiyacım olacak."

Alex başını salladı. "Alain'in isteklerinin dışında bir şey yapamam ama eğer yararlı olacağını düşünüyorsan yanında olacağım. Yalnız çok fazla umuda kapılma."

Giselle neşeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim, Alex. O halde sana bir sır vereyim. Babamı, Alain'e karşı duyguları ne olursa olsun, onun konumunda bir centilmenin senin aileye girişini kutlamamasının büyük bir nezaketsizlik olacağına inandırdım. Ayrıca du Gard ismini taşıyacakların senin çocukların olacağını söyledim."

Genç kadın bir an için duraksadıktan sonra sözlerine devam etti. "Bunun işe yaraması biraz zaman aldı ama sonunda Paris'e gelip senin şerefine evimde vermeyi planladığım küçük partiye katılmayı ve seninle tanışmayı kabul etti. Bu parti balayınızdan sonra olacak. Senden istediğim Alain'i bu karşılama için hazırlaman ve onun da seninle birlikte gelmesini sağlaman."

"Bunu yapabileceğimden pek emin değilim..." Alex bütün iyi niyetine rağmen kocasını istemediği bir şeyi yapmaya ikna edebileceğini sanmıyordu.

"Kendini küçümsüyorsun, *ma bellee soeur*. Eğer başaracağından emin olmasaydım bunu senden istemezdim. Ancak ağabeyime duyduğun sevgi o kadar açık ki, onun güneş vurduğunda eriyen karlar gibi eriyeceğinden eminim. Gerçeği söylemem gerekirse, üçüncü çocuğum vaftiz edilirken bütün ailemin çevremde olmasını istiyorum." Genç kadın çekici bir şekilde gülümsedi. "Onların arasındaki köprüyü kurabilecek tek insan sensin, Alex. İnan bana, bunu çok iyi biliyorum."

"Bunun doğru olduğuna inanmak isterdim." Alex sevgi dolu gözlerle genç kadına baktıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Hemen gitmen gerekmiyor, öyle değil mi? Istakozla salatadan oluşan hafif bir öğle yemeği yemeyi planlıyordum. Sen de benimle birlikte yer misin?"

"Çok sevinirim." Giselle'in memnuniyeti yüzünden okunuyordu. "Yalnız eve telefon edip Gerard için not bırakmalıyım. Eğer bürodan evi arayıp da benim habersiz bir şekilde ortadan kaybolduğumu öğrenirse telaşlanır."

Misafiri telefonla konuşurken Alex, 'Hiç olmazsa Giselle'in mutlu bir evliliği var,' diye düşündü. Öğle yemeği için Madame Latache'ye talimat vermeye giderken Giselle'in varlığının etkisiyle neşesi yerine gelmişti. Alain onun kız kardeşinden hoşlanacağını bilmişti. As-

lında görümcesine karşı hissettikleri bundan daha da derindi. Belki de bu sayede gelecek yıllara katlanması daha kolaylaşacaktı.

Yemek sırasında Giselle genç kıza aile tarihini anlatmayı sürdürdü. Avignon'daki çocukluk yıllarından, babasının engellemelerine rağmen ağabeyiyle olan iyi ilişkilerinden bahsetti. Annesi hakkında konuşurken yüzündeki canlılık biraz kaybolmuştu.

"Elbette onu hatırlamıyorum. Babam annemden boşandığında ben yalnızca üç yaşındaydım. Biraz büyüdüğüm zaman bazı köylülerden onu anlatmalarını istedim. Anladığım kadarıyla annem yarı İtalyan, hayat dolu, sevimli bir kadınmış. Babamsa sessiz, tutucu ve tamamen işine bağlı biri. Her zamanki hikâyelerden biri işte. Sanırım annem babamın gösterebileceğinden daha fazla ilgi bekliyordu..." Genç kadın omuz silkti. "Evliliklerinin sona erdiği yaz babam bağda çalışmaları için fazladan birkaç işçi daha tutmuştu ve onlardan biri de şu genç İtalyanmış. Bir gün babam onları bir arada yakalamış ve annemi evden kovmuş."

Giselle susarak derin bir nefes aldı. "Annemin kendisini affetmesi için babama yalvarıp yalvarmadığını bilmiyorum... Bizi yanında götürmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum... Herkes onun çocuklarına çok düşkün bir anne olduğunu söylüyor... Her neyse, babam bunu asla kabul etmezdi... İşte, korkarım hepsi bu kadar. Annem gittikten sonra babam başka hiçbir kadına bakmadı. Anladığım kadarıyla babam onu çok seviyordu ama istediği ilgiyi gösteremiyordu. Annemin kendisine ihanet ettiğini öğrenince de kalbi kırıldı. Bu yüzden onun davranışlarını hoşgörüyle karşılıyorum."

Giselle, Alex'in gözlerinde düşünceli bir ifade olduğunu fark etti. "Yalnız şu son birkaç ayda onun davranışlarında bir yumuşama olduğunu sezdim. Babam gibi biri için hem karısını hem de oğlunu kaybetmek korkunç bir şey olmalı. Annem için yapılacak bir şey yok... Ama Alain..." Genç kadın bir an duraksadıktan sonra sözlerini

sürdürdü. "Alain hayatta aradığı aşkı bulduğu için artık güçlendi. Şimdi ikimizin ailenin iki erkeği arasında çok uzun zamandan beri olmayan köprüyü kurabileceğimize inanıyorum."

Alex yumuşak bir ifadeyle, "Kendi ikna etme gücümden senin kadar emin olabilmeyi isterdim," dedi. Kendine duyduğu güvensizliği saklamayı başaramamıştı.

"Cesaret, *ma chere*! Alain etrafına ördüğü duvarı yıkmana fırsat tanımadı ama inan bana Alex, ağabeyim en az senin veya benim kadar duygulu bir insandır."

Akşamüstü Giselle bir taksiye binerek gittiğinde Alex kendini çok daha mutlu hissediyordu. Genç adamın Claudine için hissettikleri konusunda fikrini değiştirmemişti ama artık Alain'in evliliklerinin başarıya ulaşmasını isteyeceğinden emindi.

Zamanla Claudine'i kaybetmenin verdiği acı hafifleyecekti. İlerde huzura ihtiyaç duyduğu anda Alex onun yanı da olacaktı. Genç kızın istediği şey bu değildi ama kocasını sevdiği için bunu yapmaya kararlıydı. Başka türlüsünü düşünemezdi.

Bölüm On

Alain kıyıda yürüyerek ona doğru geldi. Genç adamı seyreden Alex elbiselerinin aslında geniş omuzlarını, bacaklarının güçlü kaslarını, vücudunun güzelliğini gizlediğini fark etti.

Alain sörf yaparken genç kız onu seyrediyordu. Yelkeni sımsıkı kavrayan vücudu gerilmiş, güneşin etkisiyle pırıl pırıl parlıyordu. Denizi hızla yararak ilerlerken su damlacıkları bütün vücudunu kaplıyordu.

Şimdi genç adam kumsalda ona doğru yürümüş, birkaç metre ötesinde durmuştu. Güneş ışığının etkisiyle gözlerini kısmış Alex'e gülümseyerek bakıyordu. Güneş yanığı teni tuzlu deniz suyu nedeniyle parlıyordu. Alex bakışlarını hayranlıkla genç adamın üstünde dolaştırırken onun bir korsan, ya da film yıldızı olabileceğini düşündü. Alain bir bankacıdan başka her şey olabilirdi. Genç kız onun yalnızca iki gün güneş altında kalarak bronzlaşmasına hayret ediyordu. Ancak Alain'in teni zaten kendisininkinden daha koyu renkti. Onun için bu duruma şaşmaması gerekirdi. Ayrıca genç adamın annesi de yarı İtalyan'dı...

"Yalnızca bakıyor musun, yoksa almaya niyetli misin?" Genç adamın bu sorusu karşısında Alex birden çok şaşırdı. Alain'in gözlerinde alaycı bir parıltı belirmişti.

Alex nefesinin kesildiğini hissetti. Bütün vücudu aniden gerilmişti. İki günden beri Korsika'daydılar; aynı güzel villayı paylaşan, ayrı odalarda yatan, birlikte yemek yiyip havadan sudan konuşan bir kadınla bir erkek.

İkisi de Claudine'den hiç bahsetmemişlerdi. Alex kalbi acıyla sızlamasına rağmen mümkün olduğunca normal davranmaya çalışıyordu. Alain ile yakınlık kurmaya kalkışmasının hiçbir yararının olmayacağını hissediyordu. Sonunda kararını vermişti. Olduğu gibi davranacak, kocasının zamanla kendisinden hoşlanmaya başlamasını bekleyip bunun için dua edecekti. Gerçi aşk

çok farklı bir şeydi, ama karşılıklı hoşlanma ve sevgiden doğan bir çok aşk örneği vardı.

Genç kız kendisini neşeli olmaya zorlayarak, "Bu soruyu genellikle kadınlar sormaz mı?" dedi. Dudakları aniden kupkuru kesilmişti.

"Ben her zaman almayı tercih ederim." Alain yumuşak bir hareketle genç kızın yanına oturdu. "Bunu şimdiye kadar anlamamış olmana şaşırıyorum, sevgili Alex."

Üstünde yalnızca mayo bulunan genç adamı bu kadar yakınında hissetmek Alex'in bütün sinir sistemini altüst etmişti. Genç kız onun sözlerindeki meydan okumayı sezmişti, ama bunu düşünecek zamanı olmadı. Alain uzanarak ıslak parmaklarını dikkatle onun kızarmış yanaklarının üstüne koydu ve genç kızı arkaüstü yatırdı. Şimdi Alex şemsiyenin gölgesinde boylu boyunca yatıyordu.

Birden genç adam onun üstüne uzandı. Güneşin etkisiyle iyice ısınmış olan Alex onun ıslak vücudunun temasıyla garip bir zevk duydu. O sırada dudakları birleşti.

Alain'in vücudundan süzülen su damlacıkları Alex'in göğüslerinin arasına düştü. Genç adam elini onun karnının üstünde dolaştırmaya başlamıştı.

"Sen kazandın, sevgilim." Genç adamın sesi iyice boğuklaşmıştı. "Şimdi seni istiyorum, Alex. Bana her şeyini vermeni, benden hiçbir şeyi gizlememeni istiyorum. Bunu yaptığına pişman olmayacaksın. Benimle evlenme sebeplerin ne olursa olsun rol yapmayı becerebilirsin, öyle değil mi? Bunu ikimiz için de kolaylaştır. Ben de yaptıklarından pişmanlık duymamanı sağlayayım..."

Onun yüzünde gördüğü ifadeden korkuya kapılan Alex kaçmaya çalıştı. Genç adamın kendisi hakkında neler düşündüğünü anlayabiliyordu. Birdenbire büyük bir panik duygusuyla doldu. Alain ondan elbiselerin, mücevherlerin, evlerin, yani genç kızın kendisiyle evlenmesinin nedeni olarak gördüğü her şeyin bedelini vü-

cuduyla ödemesini istiyordu.

Alain'nin kendisinden rol yapmasını istemesi genç kızı altüst etmişti. Keşke her şey bu kaar basit olsaydı. Ayrıca genç adam onun olduğundan daha tecrübeli davranmasını bekliyora benziyordu. Alex'in cinsel konularda fazla bilgisi olmaması bir yana, pratiği hiç yoktu. Sevgi dolu bir ilişkide içgüdüler yeterli olurdu, ama bu durumda içgüdülerin Alain gibi bir erkeği tatmin etmeye yetip yetmeyeceğinden şüphesi vardı. Genç adam şimdiden gözlerini kapamış, onun Claudine olduğunu hayal etmeye başlamıştı bile. Alex kendisini genç adamın öfkesini bastırmak için kullanılan bir alet gibi hissediyordu.

"Ne oldu *cherie*?" Genç adam pırıl pırıl parlayan gözleriyle ona bakıyordu.

Alex ne söyleceğini bilmiyordu. İçinde bulunduğu güç durum karşısında sanki dili tutulmuştu. Çaresizlikle genç adamın yüzüne bakıyor, onun gözlerinin kenarındaki çizgileri, siyah kirpiklerinin ucundaki tuzları görüyordu.

Alain kaynağını anlamamakla birlikte genç kızın korkusunu hissetti. "Canını yakmayacağım, Alex! Benimle evlenme sebeplerin ne olursa olsun canını yakmayacağım kutsal bildiğim her şey adına yemin ederim..." Alain titreyen parmaklarla genç kızın alnına düşmüş bir tutam saçı geriye itti. "Seni hiçbir şekilde incitmeyeceğim... Benimle birlikte villaya gel... Şimdi!" Genç kızı bileğinden sımsıkı yakaladı.

Alex genç adamın kibar davranacağı yolundaki sözleri için minnet duymalıydı ve duyuyordu da. Ancak bu sevgi dolu bir sözcüğün yerini asla alamazdı. Genç kız bütün benliğini büyük bir kederin kapladığını hissetti. Alain'i seviyormuş gibi davranmak zorundaydı, ama genç adamın aynı şekilde davranmaya niyeti yoktu. Sanki sokakta karşılaşmışlar gibi tek isteği yatağını paylaşmaktı... Ne yazık ki genç adamı sevdiği için onun teklifini kabul etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Alex sesi titreyerek, "Eğer istediğin buysa peki," dedi. O anda genç adamın rahatlayarak derin bir nefes aldığını fark etti. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı umarım."

"Uğratmayacaksın!" Genç adam ayağa kalkarak onu da kaldırdı. Sesi bütün benliğini kaplayan ihtirasın etkisiyle boğuklaşmıştı. "Buna izin vermeyeceğim."

Genç adamın bu son sözleri üzerine Alex garip bir korkuya kapıldı. Kendisini hiç bilmediği zevklere ve tehlikelere hazırlaması gerektiğini hissediyordu.

Alain genç kızın elini tutarak villaya uzanan yolda ilerlemeye başladı. Alex'i de peşinden çekiyordu. Eve birkaç metre kaldığında adımları koşarcasına hızlanmıştı.

Bütün benliğini kaplayan garip duyguların etkisiyle Alex sendeledi. Neredeyse düşecekti. Alain bir kahkaha atarak onu hızla kucağına aldı ve yüzünü onun rüzgârdan uçuşan sarı saçlarının arasına gömerek basamakları hızla çıkmaya başladı. Alex onun birdenbire hayat dolduğunu hissetti. Bu haliyle tıpkı bir tanrıya benziyordu.

Yatak odasına girdiklerinde Alain onu yatağın üzerine bıraktı. Ellerini kalçasına dayamıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Kapalı pancurların arasından süzülen güneş ışığı beyaz duvarlarda parlak çizgiler oluşturuyordu.

"Alain..." Alex genç adamın ismini fısıldarken garip bir mutluluk duyuyordu. Kendi iyiliği için şimdiye kadar hiçbir erkekle sevişmediğini Alain'e söylemek zorundaydı, ancak nedense bunu ifade edecek kelimeleri bir türlü bulamıyordu.

"Evet, *ma petite*?" Genç adam bu soruyu sorarken bakışlarını Alex'in vücudunda dolaştırıyordu. Sonra yatağa uzanarak genç kızın mayosunun askısını indirdi. Şimdi Alex'in göğüsleri tüm güzelliğiyle gözlerinin önündeydi.

Alain eğilerek dudaklarını genç kızın teninde dolaştırmaya başlayınca Alex büyük bir arzuyla dolarak içini

çekti.

Vücudunun her zerresi genç adamın okşayışlarına, öpüşlerine karşılık veriyordu. Damarlarındaki kanın akışı hızlanmış, kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Şimdiye kadar böylesine büyük bir mutluluk yaşadığını hatırlamıyordu, ama aynı zamanda da korkuyordu.

Dudaklarını genç adamın deniz suyundan tuzlanmış yüzünde dolaştırırken, "Lütfen," diye mırıldandı. "Bana yumuşak davran."

Bu bilgisizlikten kaynaklanan bir yalvarmaydı, ancak Alain ona bakınca genç kız onun ne düşündüğünü anladı. Alex'in tecrübesi yüzünden bunları söylediğini düşünüyordu.

"Ne istediğini söyle bana." Bu sözler genç adamın dudaklarından güçlükle dökülmüştü. Alain parmaklarını genç kızın vücudunda dolaştırarak mayosunu tamamen çıkardı. Genç adam kontrollü bir şekilde onunla oynuyordu. Alex ise hâlâ korkuyordu, ama şimdi bunun sebebi farklıydı. Genç adamın bir kez daha onunla sevişmekten vazgeçip geri çekilmesinden korkuyordu.

Ancak Alain'in söyledikleri korkunçtu. O arzu dolu, yumuşak erkek gitmiş, yerine kendisine yalnızca sağlayacağı maddi olanaklar yüzünden tahammül edildiğine inanan sert biri gelmişti.

Alain ona sahip olacaktı, çünkü fiziksel arzularından başka bir şey düşünmüyordu. Ancak duygusal açıdan beyni hâlâ genç kızı reddediyordu. Alex onun için hâlâ para canlısı, sevmediği halde sırf zengin olduğu için kendisiyle evlenen bir kadındı. Ona sahip olurken böylece diğer sadakatsiz kadınlardan da intikam alacaktı... Annesinden ve Claudine'den. Bu Alex'in katlanamayacağı kadar korkunç bir şeydi.

Genç kız birden paniğe kapılarak kendisini Alain'den kurtarmaya çalışırken, "Hayır..." diye inledi. "Bu şekilde olmaz..."

"Söyle bana Alex. Bana ne istediğini söyle. Eğer ödül iyiyse her şeyi çok çabuk öğrendiğimi göreceksin."

Alain genç kızı vahşi bir arzuyla öperek susturdu.

"*Viens, mon ange.*" Şimdi genç adamın sesi baştan çıkartıcı bir tondaydı, ama kontrolünü kaybetmek üzere olduğu da belliydi. "Sana iyi vakit geçirtmek için bunca zaman bekledim. Şimdi bana soğuk davranma." Alain'in sesi birden sertleşti. "Tanrı aşkına Alex... Beni sana zorla sahip olmaya itme. Sen bana hiçbir şey veremez misin?"

Genç kız bu şekilde yapamazdı. Asılsız şeylerle suçlanıp Alain'in arzu dolu vücuduna karşı direnirken genç adamın istediklerini vermesi mümkün değildi.

Alex sonunda ümitsizlikle, "Anlamıyorsun," dedi. Duyduğu acı yüzünden kontrolünü kaybetmek üzereydi. Neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Hayır, anlıyorum." Genç adamın ellerinin dokunuşu şimdi tıpkı sesi gibi yumuşaktı. "Hem de sandığından çok daha iyi anlıyorum. Ancak biz birbirimizi karşılaştığımız o ilk günden beri istiyoruz. Onu unut, Alex! O sana layık bir erkek değildi. Hiçbir zaman da olamaz."

Kimi unutacaktı? Aklı iyice karışan Alex genç adamın kararlı vücudundan kurtulabilmek için son bir çabada bulundu, ama Alain kendi arzu dolu dünyasında kaybolmuş, elleri ve dudaklarıyla onu teslim olmaya zorluyordu. Genç kızın acılar içinde olduğunun farkında değildi.

Ancak Alain yumuşak, erotik sözler mırıldanmaya başladığında Alex bunların büyüsüne kapılmak üzere olduğunu hissetti. Bu sözler genç adamın ona duyduğu ihtiyacı gösteriyordu.

"Alain, *mon amour, mon bien-aime...*" Alex ellerini genç adamın çıplak vücudunun üstünde dolaştırmaya başladı. Alain de ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Genç kızın hıçkırıkları zevk dolu inlemelere dönüşmüştü.

Sonra Alex bir çığlık attı. Bu güneşin iyice ısıttığı öğleden sonrasının sessizliğini yırtan tiz bir çığlıktı. Ancak bunun nedeni acı değildi çünkü canı çok az yanmış-

tı. Bu çığlığın sebebi genç adamın sonunda ona sahip olmasıydı. Alex de bütün benliğiyle ona karşılık vermiş, genç adamın artık kontrolünü tamamen kaybettiğini hissederek büyük bir zevk duymuştu. Alain'in yüzü garip bir şekilde soluktu. Gözleri kapalıydı. Sonunda yüzünü Alex'in omzuna gömdüğünde genç kadın onu mutlu ettiğini anlayarak zaferle doldu.

Alex'in duyduğu zevk dünyayı yerinden oyatacak kadar büyük değildi, ama Alain'i hayal kırıklığına uğratmadığı için tatmin olmuştu. Ellerini genç adamın saçlarının arasında dolaştırırken gözlerini kapadı ve gülümsedi.

Genç kadın gösterdiği fiziksel çabanın ve sabah güneşinin etkisiyle yorgun düştüğünden uykuya dalmış olmalıydı, çünkü gözlerini açtığında Alain ortalarda görünmüyordu. Genç adam dışarı çıkmadan önce onun üstünü pamuklu çarşafla örtmüştü.

Genç kadın içini çekerek bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Herhalde Alain aşağı inip öğle yemeği için buzdolabında hazır olan deniz ürünleri salatasını yiyordu. Alex'inse hiç iştahı yoktu. Ayrıca kocasıyla tekrar yüz yüze gelmeye de hazır değildi. Artık tam anlamıyla karı koca oldukları gerçeğine alışabilmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca bundan sonra neler olacağını da bilmiyordu.

Alex yataktan kalkarak banyoya gitti ve duşun altına girerek uzun süre orada kaldı. Sonra büyük bir havluya sarınarak kurulandı. Serinlemiş, kendine gelmişti. Bu arada Alain'in odaya gelip kendisini aramayacağını umuyordu... Aslında böyle bir şey yapmayacağından da emindi.

Şu anda tek ihtiyaç duyduğu zamandı ve bunu nerede bulacağını biiyordu. Villanın arka tarafındaki tepede bir kulenin harabelerini görmüştü. Onu yön bulmak için bir işaret olarak kullanıp, düşünceleriyle baş başa makilerin arasında yürüyecekti.

Genç kadın hemen pembe renkli kolsuz bir bluz ve

şampanya renkli bir şort giyerek ayağına da espadrillerini geçirdi. Yüzüne koruyucu bir krem sürdükten sonra villadaki sessiz atmosferden kaçmaya hazırdı. Alain'in yemek salonunda olduğunu düşündüğü için arka kapıdan çıkacak, böylece ona görünmeyecekti. Bir daha karşılaştıklarında Alex düşüncelerini toplamış, bundan sonra nasıl davranacağına karar vermiş olacaktı.

O zaman genç adamla yüz yüze gelmesi çok daha kolay olacaktı. Çünkü şu anda kalbi sızlıyor, vücudu kısa bir süre önce yaşadığı mutluluğun etkilerini taşıyordu.

Alex içini çekerek arka kapıya gitti ve genç adama görünmeden dışarı çıktı. Ufukta görünen kuleye doğru yürümeye başladı. Havada makilerin güzel kokuları duyuluyordu. Ağustosböceklerinin seslerinden başka hiçbir gürültü yoktu.

Bir süre sonra genç kadının yürüdüğü patika sona erdi, ama Alex otların arasından dikkatle ilerlemeyi sürdürdü. Bu oldukça zorlu bir yürüyüştü ve giydiği espadriller bunun için uygun değildi. Ancak şimdi bunu düşünecek hali yoktu. Aklını meşgul eden çok daha önemli şeyler vardı.

Alain onu sevmiyor olabilirdi, ama vücuduyla onu mutlu etmişti. Alex de her şeye rağmen bütün benliğiyle genç adama karşılık vermiş, vücutlarının birleştiği o son anda kocasına sevgiyle sarılmıştı. Acaba Alain bütün bunlardan sonra onun duygularını anlamış olabilir miydi?

Genç adam, "Benimle evlenme sebeplerin ne olursa olsun," demişti. Bu gaddar sözler, söylenişinin üstünden saatler geçmiş olmasına rağmen genç kadını hâlâ acıya boğuyordu. Sonunda kulenin gölgesine ulaşan Alex yere oturdu. Alain onu arzulamıştı. Kendisiyse genç adamı hem arzuluyor, hem de seviyordu. Henüz birkaç günlük evliydiler ve bu günler yanlış anlamalarla geçmişti... Ama şimdi yeni bir başlangıç olmalıydı. Genç kadın bunu sağlamaya kararlıydı.

Alex sessizlik içinde oturarak gözlerini pırıl pırıl parlayan denize dikti. Güneş yavaş yavaş aşağıya inerken zamanın farkında değildi. Duyduğu acının azalmaya başladığını hissediyordu. Henüz Alain'e onu sevdiğini açıklamak için çok erkendi, ama genç adama Claudine'i unutturmak, evliliklerini en azından uyumlu bir beraberlik haline getirmek için elinden geleni yapacaktı.

Geri dönmek üzere yola çıktığında hava kararmaya başlamıştı. Aşağıya iniş tırmanmaktan çok daha kısa sürmeliydi, ama bir saat kadar yürüdükten sonra kaybolduğunu anlayarak büyük bir dehşete kapıldı.

Etrafı dikenlerle çevriliydi. Oturabileceği ya da dinlenebileceği hiçbir yer yoktu. İçinde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalışarak yürümeye devam etti. Omzuna kadar yükselen dikenler kollarına batıyor, çıplak tenini yırtıyordu. Alex içinden kısa süre sonra bir patikaya ulaşacağını geçiriyor, bunun aksini düşünmek bile istemiyordu.

İlerdeki ışığı görünceye kadar yardım istemek üzere bağırmayı aklından geçirmemişti. Oldukça sık bir çalılığın arasından geçtikten sonra uzakta hareket eden ışığı fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu bir çoban olmalıydı, ama şu anda bir haydutla karşılaşmaya bile razıydı. O anda cesaretinin sınırına gelmiş olduğunu anladı.

Genç kadın, "*Au secours*!" diye bağırdı. "Yardım edin, lütfen bana yardım edin!"

Genç kadının korku dolu sesi gecenin karanlığında çınladığında ışığın hareketi durdu. Sonra bir mucize oldu. Alain'in endişeden sertleşmiş sesi genç kadının kulaklarına geldi. "Alex! Tanrı aşkına, neredesin?"

Alex, "Buradayım!" diye bağırdı, ama bu kelimenin çok anlamsız olduğunun farkındaydı. Öte yandan bulunduğu yeri ifade edebilecek kelimeleri bulamıyordu.

"Tamam. Olduğun yerde kal, seni bulacağım. Fenerin ışığını takip et ve bana ne tarafa gelmem gerektiğini söyle." Genç adamın sakin sesi Alex'in korkularını alıp

götürmüştü. Az sonra fenerin ışığı onun bulunduğu tarafa doğru hareket etmeye başladı.

"Alain..." Genç adam yanına geldiğinde Alex ağlamak üzereydi. Üstündekiler dikenler yüzünden yırtılmış, kollarıyla bacakları çizilmişti. Soluk soluğaydı. "Alain, kaybolduğumu sandım." Alain onu kucağına alınca Alex genç adama sımsıkı sarıldı. Artık güvendeydi.

"Evet." Genç adamın sesi öfke doluydu. Alex'i tutan ellerinde en küçük bir yumuşaklık yoktu. "Ben de öyle sandım. Seni eve götürdüğümde bu konuyu konuşacağız."

Alex içinden, 'Ev,' diye geçirdi. Ne kadar güzel bir kelime. Genç adamın kollarının arasında olmak, onun kalp atışlarını hissetmek harika bir duyguydu. Yüzünü Alain'in boynuna gömerek onun teninin kokusunu içine çekti. Sorumsuzluğu yüzünden genç adam tarafından azarlanmaya hazırlanıyordu. Bu yüzden kendisini çok kötü hissediyordu, çünkü gelecekteki ilişkilerine bu şekilde başlamayı ummamıştı.

Alain onu kucağında taşımayı sürdürerek eve girdi ve basamakları çıkarak saatler önce yaptığı gibi onu yatağın üstüne bıraktı. Alex bir fısıltı halinde teşekkür ederken genç adamın gözlerinde yalnızca arzu ve endişe dolu bir ifade vardı.

Genç adam banyoya girerek bir tas sıcak suyla pamuk getirdi. Dikkatle yatağın kenarına oturup Alex'in bacaklarındaki yaraları silmeye başladı.

Alain dikkatini tamamen yaptığı işe verirken ciddi bir sesle, "Korkarım bu çiziklerin izi birkaç hafta kalacak," dedi. "*Mon Dieu*, Alex!" Aniden öfkelenmişti. "Yaptığın şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Birçok insan makilerin arasında kayboldu ve yardım onlara ulaşamadan öldü."

Alex dudaklarını ısırdı. "Yaptığım şey aptallıktı. korkarım düşüncesizce hareket ettim. Çok üzgünüm, Alain."

"Üzgün!" Genç adam buruk bir kahkaha attı. "Olan-

lardan sonra benden kaçmak istediğin için seni suçlamıyorum. Bunu hak etmiştim... Ama benden intikam almak için ölmeye kalkışman..." Gözlerini genç kadından kaçırırken titriyordu.

"Senden kaçtığımı mı sanıyorsun? Ama bunu neden yapayım?"

Genç adam uzun süre bu soruya cevap vermeden Alex'in yaralarını temizlemeye devam etti. Sonra içini çekerek havluyu bir kenara bıraktı ve bakışlarını ona çevirdi.

"Sana yaptıklarımdan sonra benimle kalmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun? Sana karşı öylesine kaba davrandıktan ve duygularını anlamamazlıktan geldikten sonra?"

Alex dikenler yüzünden zehirlenmiş olmalıydı, çünkü genç adamın söylediklerinden en küçük bir anlam çıkartamıyordu. Derin bir nefes alarak aklını başına toplamaya çalıştı. Eğer dikkatli olmazsa duygularını açığa vuracak, genç adama sımsıkı sarılacaktı. Boğazına kadar yükselen hıçkırığı bastırarak konuşmaya başladığında sesinin neşeli çıkması için elinden geleni yapıyordu.

"Bu kadar kısa süre içinde eşyalarımı toplayıp İngiltere'ye dönersem çok aptal görüneceğimi düşündüm. Sence de öyle değil mi?" Genç kadın Alain'in sorusuna soruyla karşılık vererek güvenlik içinde olacağını ummuştu. "Ayrıca Giselle ne düşünürdü?" Genç adama kız kardeşinin ziyaretinden bahsetmiş, ancak onun hakkında konuştuklarını söylememişti.

"Herhalde gerçeği!" Genç adamın yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "İnanılmaz bir çılgınlık, kibir ve canavarlıkla seni kendimden uzaklaştırdığımı."

"Alain!" Büyük bir şaşkınlığa kapılan genç kadın doğrularak yatakta oturdu. "Sen bir canavar değilsin! Kibirli, dik kafalı, inatçı olabilirsin, ama bir canavar değilsin." Parmaklarını genç adamın saçlarının arasında dolaştırırken bu dokunuşun etkisiyle onun bütün vücudunun gerildiğini hissetti.

"Yanında hiç ilaç getirdin mi?" Genç adam birden ondan uzaklaşarak ayağa kalktı. Sesi sertleşmişti. O anda Alex büyük bir hayal kırıklığına kapıldığını hissetti.

"Evet, banyodaki ecza dolabının içinde." Alex genç adamın banyo kapısının ardında kayboluşunu seyrederken ilişkilerinin şekil değiştirmeye başladığını sezemeyecek kadar hassas bir haldeydi.

Alain makilerin verebileceği zararı ondan daha iyi bildiği için son derece tedbirli giyinmişti. Siyah pantolonuyla aynı renkteki uzun kollu gömleği onu dikenlerin etkisinden korumuş olmalıydı ama tek yaralanan Alex değildi. Genç adamın ellerinin üstündeki çizikleri, çenesindeki derin yarayı fark etmişti. Demek ki Alex'i ararken dikkati bir yana bırakıp çok hızlı hareket etmişti.

Alain elinde bir merhemle banyodan çıkarak yatağın yanına geldi. Genç kadının bacaklarına merhem sürerken yüzünde son derece düşünceli bir ifade vardı. Alex genç adamın kollarının arasındayken onun kendisi için duyduğu korkuyu hissetmişti. Şimdi Alain dikkatle kesiklerin üstünü merhemlerken bunu çok daha iyi fark edebiliyordu. Bu genç adama duyduğu aşkla aynı şey değildi ama hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

"İşte!" Genç adam işini bitirmişti. "Sanırım iyi bir akşam yemeği ve uykudan sonra yaşayabileceksin." Bir an için tereddüt ettikten sonra sözlerini sürdürdü. "Yarın kendini daha iyi hissettiğinde konuşmamız lazım."

Alex yarına kadar bekleyemezdi. Bütün içgüdüleri eğer ilişkilerini düzeltmek istiyorsa bunu şimdi, bu gece yapmasını söylüyordu.

Alex yaptıklarından pişmanmış gibi görünmeye çalışarak, "Üzgünüm, Alain..." dedi. "Ama sanırım sırtımda da bazı çizikler var... Bluzumu çıkartmama yardım eder misin?" Sesi titriyordu ama genç adam şüpheci bir ifadeyle ona bakarken yüzündeki masumiyet dolu bakışı korumayı başardı.

"Elbette." Alain genç kadının bluzunu yavaşça çıkardı. "Bir şeyin yok. Sırtında birkaç çizik var ama fazla

derin değiller."

"Bir tane daha vardı!" Alex genç adamın sesinin aniden boğuklaştığını sezmişti ama Alain ona sokulmaktan kaçınıyordu. Genç kadın birden sutyeninin kancasını açarak göğsünün altını incelemeye başladı. "İşte, bak! Derin bir çizik var."

Alex yalan söylemiyordu. Göğsünün altında hafifçe morarmaya başlayan bir kızarıklık vardı.

"Üzgünüm ama hiç merhem kalmadı." Alain sert bir sesle konuşmuştu. Alex'in yanından uzaklaşmak üzere bir hamle yaptığında genç kadın elini uzatarak onu tuttu. Artık kaybedecek neyi vardı ki?

"Ben küçük bir çocukken annem iyileşmem için beni öperdi. Bu her zaman işe yarardı." Gözlerini iyice açmış genç adamın yüzüne bakıyor, onun cevabını bekliyordu.

Alain sert bir sesle, "Hayır!" diye bağırdı. "Sana yalvarıyorum, Alex... Beni bu şekilde cezalandırma!"

Genç adamın sözlerinden cesaretlenen Alex, "Bu bir ceza değil," diye karşı koydu. Alain'in kendisinin zor tuttuğunu biliyordu. Uzanarak genç adamın yüzündeki yaranın üstünü yavaşça öptü. Sonra dudaklarını onun yanaklarında dolaştırmaya başladı. Artık gururu bir yana bırakmıştı. Şu anda Alain'e duyduğu sevgiden başka hiçbir şey önemli değildi..

Dudaklarının altında genç adamın teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Alain'in şakakları atmaya başlamış, damarlarındaki kanın akışı iyice hızlanmıştı. Aşkın dili çok güçlüydü. Alex bu dili konuşmayı çok iyi bilmiyor olabilirdi. Ayrıca ilk denemesi de son derece kötüydü ama bunun hiçbir önemi yoktu. Eğer iyi bir öğretmeni olursa her şeyi kolaylıkla öğrenebilirdi.

"Şimdi çok daha iyi, öyle değil mi?" Alex baştan çıkartıcı bir ifadeyle gülümserken genç adamın gözbebeklerinin karardığını görebiliyordu.

Alain boğuk bir sesle, "Ne istiyorsun, Alex?" diye sordu.

"İsteyerek verilmedikçe hiçbir şey istemiyorum."

Genç kadının sesi titriyordu. Bu beklediği kadar kolay olmayacaktı. Alain'i baştan çıkartmak için elinden geleni yapacaktı ama sevgi için ona yalvaramazdı. Birdenbire gözlerine utanç yaşları doldu. Bluzuna doğru uzanırken başarısızlığı yüzünden utanıyordu.

"Alex... Sevgilim..." Güçlü kollar genç kadını sımsıkı sardı. "Tanrı aşkına, lütfen ağlama! Gururumun son kırıntılarını saklamak istiyorsam bunu kabul edemeyeceğimi anlamıyor musun?" Alain bu sözleri söylerken zorlanıyordu. Onun da kafasının karışık olduğu her halinden belli oluyordu. "Seni zaten yeterince incittim. Ayrıca makilerin arasında yaşadıkların yüzünden her tarafın acıyor." Alain genç kadını kollarının arasında tıpkı bir çocuğu sakinleştirir gibi yavaşça sallıyordu. Ancak vücudu kollarının arasındaki bu yumuşak hatlı vücudun sıcaklığına tepki göstermeye başlamış, bütün benliğini büyük bir arzu kaplamıştı. Zaten Alex'in de istediği bundan başka bir şey değildi.

Genç kadın, "O halde beni iyileştir," diye fısıldadı. "Sev beni, Alain."

"Bunu yapamam!"

Giselle onun acılarını asla göstermediğini söylemişti ama şimdi genç adamın bütün yüz hatları çektiği acının etkisiyle gerilmişti. "Sen gerçeği öğrenene kadar bunu yapamam... O zaman da sen beni yanında istemezsin."

Bölüm On Bir

Alex benliğini saran acıyı bastırmaya çalıştı. Bu hassas tenini yırtan dikenlerin verdiği acıdan çok daha büyüktü.

"Eğer söylemek istediğin buysa, hâlâ Claudine'i sevdiğini biliyorum." Belki de Alain şimdi onun ikinci en iyi kadın rolünü oynamaya bu kadar hevesli oluşu yüzünden genç kadını küçümseyecek, ya da onun bu tutumunu para hırsına bağlayacaktı.

"Claudine mi?" Genç adam onun söyledikleri karşısında son derece şaşırmış görünüyordu. Gözleri hayretle açılmıştı. "Hayır, bu doğru değil. Ben Claudine'i hiçbir zaman sevmedim. Gerçek duygularımı senden saklamış olabilirim ama Claudine hakkında hiçbir zaman yalan söylemedim. Zaman ve olaylar bizi bir araya getirdi. Benden hoşlanıyora benziyordu. Sonra ikimizden bahsedilmeye başlandı. İsimlerimiz hep beraber anılıyordu. Bir gün Dubois beni bir kenara çekip onun yirminci yaş gününde nişanlandığımızı açıklamamı önerdiğinde Claudine buna çok istekli görünüyordu. Ben de o an için bunun çok mantıklı bir şey olduğunu düşündüm."

"Mantıklı mı?" Alex kendisini rüya görüyormuş gibi hissediyordu. Alain'in tavırlarından onun gerçeği söylediği belliydi ama gene de genç kadın çok şaşırmıştı.

Alain omuz silkti. "O sırada otuz yaşındaydım ve ilk kez evliliği düşünmeye başlamıştım. Sanırım bunun nedeni Giselle'in örnek evliliğiydi. Babamın evliliğinin kötü olmasının benim bir kadınla mutlu bir hayat kuramayacağım anlamına gelmeyeceğini düşündüm. Claudine bunun için ideal görünüyordu. Genç, sevimli ve iyi bir ailede yetişmiş bir kızdı. Ondan hoşlanıyordum ve babasının teklifini kabul ettiğine göre sanırım o da bana karşı kayıtsız değildi." Genç adam bir an durakladıktan sonra düşünceli bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü. "Görüyorsun, şehirde geçirdiğim günden sonra kendime ait bir aileye ve eve dönmek istiyordum. Çocuklarımın olmasını, onlara benim mahrum kaldığım bütün sevgiyi göstermeyi istiyordum..."

Alex, "Anlıyorum," diye fısıldadı. Genç adamın dürüstlüğünden çok etkilenmişti. Uzanarak Alain'in elini tuttu. Genç adamın karşılık verip vermemesi hiç önemli değildi.

"Bu zengin insanların dünyasındaki en mükemmel anlaşmalı evlilikti..." Alain genç kadının elini sımsıkı tutunca Alex rahatladı. "Ancak bu evliliğin bir eksiği vardı... Aşk!"

"Ve sonra Claudine sana hiçbir şey söylemeden kaçıp gitti... Onun için bir ev satın aldığını bilmesine rağmen..." Alex söze karışmaktan kendisini alamamıştı.

"Hayır!" Alain'in gözlerinde alaycı bir pırıltı belirmişti. Genç kadın bunun nedenini anlayamıyordu. "Hayır! Olayların sırasını değiştiriyorsun. Sonra ben sana rastladım... Genç, sarışın, güzel ve benim kim ya da ne olduğumu bilmeyen Alex Hammond'a. Bu karşılaşma hayatımı tamamiyle altüst etti. Hayatımda ilk kez kafamda bazı şüpheler belirdi. Eğer Claudine ile evleneceksem seninle birlikte çalışırken yaşadığım karmaşık duygulara yer yoktu. Senin hakkında çok az şey biliyordum... Daha fazlasını öğrenmeye hakkım bulunmuyordu. Hakkında tek bildiğim şey senin şirin, güzel, sürekli pahalı giyinen biri olduğundu. Bütün iş arkadaşların seni seviyorlardı... Ve sen yanıma yaklaştığında nabzım deli gibi atmaya başlıyordu."

Alex çıldırmak üzereydi. Gözlerini kapayarak sırtını yastıklara dayadı. Alain'in söyledikleri gerçek olamazdı. Ancak gene de hoşuna gidiyordu. Bütün bunların hayal gücünün kendisine oynadığı bir oyun olduğundan emindi ama bunun sona ermesini de istemiyordu.

"Bradford'a gittiğim zaman sana ümitsizce âşık olmuştum bile ama bunu kendime itiraf etmeye hazır değildim. Çünkü Claudine'e verdiğim sözü tutmak zorunda olduğuma inanıyordum. Birkaç gün sonra Giselle tele-

fon ederek Claudine'in sevgilisiyle kaçtığını haber verdi. Buna çok kırılmış ve öfkelenmiştim." Genç adamın sesi iyice boğuklaşmıştı. Alex'in elini avcunun içine aldı. "Önce annem, sonra da Claudine beni terk ediyordu... Bir erkek olarak benim neyim vardı? Kadınlar neden beni terk ediyorlardı? Bunun sebebini bir türlü anlayamıyordum. Bu yüzden de büyük bir öfkeye kapılmıştım. Durumu kabullenmek istemiyordum... Ancak sonra çektiğim bu büyük acının Claudine ile ilgili olmadığını anladım. Bu gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayalin yıkılmasından kaynaklanıyordu; hayatımı beni seven, çocuklarımın anası olan bir kadınla paylaşma hayalimin."

"Alain..." Genç adam kendisine acınmasını istemezdi. Bu yüzden Alex gözlerine dolan göz yaşlarını göstermemek için büyük çaba harcıyordu. Bu uzun süre unutamayacağı bir rüyaydı...

"Sonra o karanlıkta gözlerimin önünde bir görüntü belirdi... Sen. Birden büyük bir heyecana kapıldım. Claudine'e karşı duyduğum bütün sorumluluklardan kurtulduğum için senin hakkında hissettiklerimin gücünü fark ettim. *Un coup de foudre*! İlk görüşte aşk! Açıkgöz bir banker olarak bu duyguyla alay etmem gerekirdi. Ancak bunu yapamadım."

Ağzı heyecandan kupkuru olan Alex kendisini doğrulmaya zorladı. Neşesini kontrol altında tutmaya çalışırken kendisine bu hikâyenin mutlu bir sonu olamayacağını hatırlatıyordu. Ancak Alain bir zamanlar onu sevmişti. Genç kadın bu konuda yanılmamıştı.

Alain alçak sesle konuşmaya devam etti. Yüzünde kederli bir ifade vardı. "Londra'ya dönünce hemen sana telefon ettim ama bütün gece bir cevap alamayınca korkunç acı çektim. Acaba sevgilinle mi beraberdin? Nasıl bir rakibim vardı? Hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama öğrendiklerim hiç de hoşuma gitmemişti. Görünüşe bakılırsa Tony adında bir sevgilin vardı. Hafta sonlarını onunla birlikte geçiriyordun. Ancak onun sana istediğin

her şeyi veremediğini söylemiştin. Bu da bana biraz şans tanıyordu; küçük bir şans." Genç adam yüzünü buruşturdu. "Ayrıca lehime bir durum daha vardı; aramızdaki kimyasal elektriklenme... Bunu senin de hissettiğinden emindim."

Alex sersemlemiş bir halde başını sallayarak onayladı. Evet, bunu hissetmişti ama ne anlama geldiğini anlayamamıştı... Son zamana kadar. Ancak Alain bunun farkındaydı. Zaman ve bilinmeyen rakiplere karşı savaşarak istediğini elde etmeye karar vermişti.

"Demek çekiciliğinle, bonkörlüğünle ve şok taktiklerinle beni elde etmeye çalıştın, öyle mi?" Genç kadın olanları hatırlayarak gülümsedi.

Alain, "İncelik yapacak zamanım yoktu," diye itiraf etti. "Her an Paris'e dönmem istenebilirdi ve bu da işimi bin kez güçleştirirdi. Bu yüzden elimde bulunan bütün imkânları kullandım. Buna iş konusunda şantaj da dahil. Evet, sen bana karşı koydun ama bu birbirine çekilen iki mıknatısın karşı koyuşu kadardı. O anda senin de bana karşı tepki gösterdiğini, aramızda güçlü bir cinsel çekim olduğunu anladım. Sonunda kararımı verdim... Başlangıçta elde ettiklerimle yetinecek, sonra bunun üstünde çalışacaktım."

Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Lanet olsun! Mevki ve parasal bakımdan bir kadına verebilecek çok şeyim vardı... Geçmişinde bulunan sırlar umurumda değildi. Çünkü bundan böyle senin geleceğin ben olacaktım. Kendi kendimi karım olduktan sonra beni sevmeni sağlayabileceğime inandırdım..." Alain güçlükle yutkundu. "Sonra seni kollarımın arasında tutup, gösterdiğin tepkiyi hissettiğimde bunu senden istememin zamanının geldiğini anladım..."

Genç kadın kederli bir ifadeyle, "Ben seni seviyordum," dedi. O halde yanlış olan neydi ? Geçmişte olanları düşününce bunu anladığını düşündü. Alain'in ona karşı hissettikleri sevgi değil, garip bir tutkuydu. Eğer genç adam böylesine acıklı bir çocukluk yaşamamış ol-

saydı ve birlikte daha fazla zaman geçirselerdi Alain'in onu hayalinde yarattığı kızın yerine koyduğunu anlayabilirdi. Alex'in rakibi Claudine'den çok daha güçlüydü. Genç kadın etten ve kandan oluşan hiç kimsenin benzeyemeyeceği bir hayalin yerine konmaya çalışılmıştı.

Alex hâlâ duygularını kontrol altında tutmaya kararlı olarak boğazına kadar yükselen hıçkırığı bastırmaya çalıştı. Genç adam ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi ve gözlerini gecenin karanlığına dikti. Alex şimdi en çok acı verecek anın geldiğini biliyordu. Genç adam konuşmaya başladığında yumruklarını sıkarak tırnaklarını avuçlarına batırdı.

"Evet, şimdi beni sevdiğini anlıyorum... Ve ben bütün bunları bir kenara attım çünkü ümitlerimin ve özlemlerimin birkaç kısa anda yok olmasına izin verdim..." Birden aralarında derin bir sessizlik meydana geldi. Sonra Alain tekrar konuşmaya başladığında sözleri birer kurşun gibi genç kadının beyninde patlıyordu.

"Senin Tony Gibson'ın çocuğuna hamile olduğuna inandım. Düğün günümüzde senin benimle bu gizli ilişkinin sonuçlarından kaçmak için evlendiğinden emindim. Böylece en yakın arkadaşına kocasıyla seviştiğini açıklamana, kürtaj konusunu düşünmene, sevdiğin erkeğin çocuğunu öldürmene gerek kalmayacaktı... Ben sana istediğin her şeyi verecektim: bir koca, çocuğun için bir baba, bir yuva ve saygınlık!"

Alex genç adamın söyledikleri karşısında büyük bir şaşkınlığa kapılmıştı. Kulaklarına inanamıyordu. Alain hâlâ pencerenin önünde kımıldamadan duruyordu. Sırtı genç kadına dönüktü.

Aralarındaki sessizlik uzarken Alex birden bir kahkaha attı. Bu isterik bir kahkahaydı. Kendisini kontrol altında tutmak için çok çalışmış, ancak başarılı olamamıştı.

"Kes şunu!" Alain yanına gelerek onu kollarından sımsıkı kavradı. Yüzü bembeyazdı. "Bana gülme, Alex. Senin bir sevgilinin olmasına katlanabilirdim. Beni öylesine sarhoş etmiştin ki en yakın arkadaşının kocasıyla sevişmeni bile kabullenebilirdim. Hatta bunu bağışlayabilirdim bile ama hayatımda ilk kez arzuların nasıl kontrol altından çıktığını anlamaya başlıyordum. Onların evliliklerini bozmaya kalkışmadığın için sana hayranlık bile duyabilirdim... Benim bağışlayamadığım şey bütün bunlardan hiç bahsetmeden benimle evlenmeyi kabul etmen oldu. Çocuğu benimmiş gibi göstermeye niyetli olduğunu, ümitsiz bir durumdan kurtulabilmek için beni kullandığını düşündüm... Ve kendimi çarmıha gerilmiş gibi hissetmeye başladım."

Genç adamın yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Yüzünün bütün kasları gerilmişti. O anda Alex'in kahkahaları boğazında takılıp kaldı. Hâlâ sorulması gereken sorular vardı ama birçok şey açıklığa kavuşmuştu... Alain sevişmelerini geciktirerek onu yaptıklarını itiraf etmeye zorlamak istemişti. Acaba genç adam bu davranışlarını ne kadar sürdürmeyi düşünmüştü? Herhalde bir ya da iki ay. Yani Alex'in hamileliği belli olup sessizliğini bozmak zorunda kalıncaya kadar. Ancak bu düşüncesini uygulamayı başaramamıştı... Genç kadını öylesine çok arzulamıştı ki...

O anda Alex'in aklına bir şey geldi. "Buna hâlâ inanmıyorsun, öyle değil mi?"

"Sen bakireydin." Genç adam bu sözleri güçlükle söylemişti. Alex onun vücudunun gerginliğini, kalp atışlarının hızlanışını, kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. "Ve bunu anlamak beni büyük bir utanca boğdu. Bu sabah sana neler yaptığımı Tanrı bilir. Günahlarımın büyüklüğünü anlayıp aklım başıma geldiğinde sen yanımda uyuyakalmıştın bile... Benim sıcak, güzel, masum Alex'im... Vücudunu kocan olarak seçtiğin canavara karşılığında hiçbir şey istemeden vermiştin."

Alain bir müddet susarak düşünceye daldı. Olanların onu çok etkilediği belliydi. Para canlısı bir kadın olduğuna inandığı Alex'in bakire olduğunu anlayınca büyük bir yanılgıya düştüğünü fark etmiş, bu nedenle de suçlu-

luk duygusuna kapılmıştı. Genç adam ellerini saçlarının arasında dolaştırdıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Senin uyuduğunu görünce sessizce yataktan kalktım. Duş alıp giyindikten sonra düşüncelerimi bir düzene koyabilmek, sana kendimi affettirebilmek için planlar yapmak üzere aşağıya indim. Bir süre sonra sana bakmaya geldiğimde ortadan kaybolmuştun." Genç adamın sesi boğuklaştı. "Seni kaybetmeyi bekliyordum... Bunu hak etmiştim ama bu şekilde değil... Bir suçlu gibi makilerin arasında kaybolmanı istemiyordum. Üstelik suçu işleyen kişi bendim." Alain başını genç kadının omzuna yasladı. Alex yanağını onun saçlarına sürüyor, elleriyle sırtını okşuyordu. Bu bir sevgiliden çok bir annenin davranışına benziyordu.

Bir süre sonra genç kadın yumuşak bir sesle, "Ama gerçekten de anlamıyorum," dedi. "Bu şekilde düşünmen için bazı nedenler olmalı. Tony ile benim aramda hiçbir zaman arkadaşlıktan öte bir ilişki olmadı. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırdık. O benim için bir ağabey gibiydi. Aramızda bir ilişki olduğunu düşünebileceğin asla aklıma gelmemişti. Özellikle de düğünümüzde onunla Martine'i mutlu bir çift olarak sana tanıştırdıktan sonra." Genç kadının mavi gözleri kederle açıldı. "O zaman onlara çok dostça davranmıştın..."

Alain genç kadının kollarının arasında kımıldandı. "Çünkü o zaman onun aynı erkek olduğunu düşünmemiştim. Bu seyrek rastlanan bir isim değildi ve eski sevgilini düğününe davet edeceğin de aklıma gelmemişti. Ayrıca o ve Martine son derece mutlu görünüyorlardı..." Genç adam içini çekti. "Eski ilişkilerin yüzünden seni kıskanmadığımı söylemek isterdim ama bu doğru olmazdı. Kendimin de tamamiyle temiz olduğumu iddia edemezdim... Birçok genç erkek gibi geçmişte benim de ilişkilerim oldu ama bütün bunların benim için en küçük bir anlamı yoktu. Son zamanlardaysa hayatıma hiçbir kadın girmemişti, özellikle de Claudine. Ancak istemememe karşılık sana da aynı hakkı tanımak zorundaydım.

Rakibimin ismini ya da yüzünü bilmek istemiyordum. Hem de hiçbir zaman. Bir daha onun hakkında sana hiçbir şey sormayacağıma dair kararımı vermiştim. Her şeyi olduğu gibi kabullenecek, sana hiçbir şey sormayacaktım."

Hâlâ büyük bir şaşkınlık içinde olan Alex genç adama daha sıkı sarıldı. Duyduklarından bir anlam çıkarmakta güçlük çekiyordu. "O halde fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

Alex bu sorusu üzerine genç adamın aldığı derin nefesi duymaktan çok hissetmişti. "Düğün gecesi verdiğimiz yemekte bir şey seni altüst etti. Salonun öbür tarafından sana bakınca ağladığını gördüm. O sırada Tony Gibson yanına gelerek kolunu sana doladı ve seni götürdü. Doğal olarak ben de peşinizden geldim. Senin hastalanmandan korkuyordum..."

Alex, "O gün ailem yanımda olmadığı için ağlıyordum," diye itiraf ettikten sonra olanları hatırlamaya çalıştı. O ve Tony salonun arka tarafındaki küçük bara gidip orada oturmuşlar, dostluklarından bahsetmişlerdi... Sonra Martine'in ameliyatından ve bir çocuk sahibi olması ihtimalinden söz etmişlerdi. Sonra en doğru kararı verdiklerini, bir çocuğun yuvaya ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi... Hatta Alex vaftiz sırasında Tony'nin yanında olacağını bile söylemişti... Kelimeleri tam olarak hatırlamıyordu ama bunlara benzer şeyler konuşmuşlardı.

Alain acı dolu bir ifadeyle, "Konuştuklarınızı duydum," diye itiraf etti. "En azından bir kısmını. Bundan yalnızca bir tek anlam çıkartılabileceğini düşündüm." Genç adam güçlükle yutkundu. "Kendimi perişan hissettim. Hayatındaki erkeğin Tony Gibson olduğunu ve senin ona hâlâ ilgi duyduğunu öğrenmek beni son derece etkilemişti. Bütün bunların yanı sıra bir de bebekten bahsedince..." Alain sözlerini tamamlayamadı. Yüzünde o günkü acıyı tekrar yaşıyormuş gibi bir ifade vardı. Kaşları çatılmış, gözleri gölgelenmişti.

"Hatırlıyorum." Alex parmaklarını genç adamın sır-

tında dolaştırmayı sürdürerek onun gerilmiş kaslarını yumuşatmaya çalıştı. Bir yandan da kendisini saran dehşet duygusunu bastırmak için büyük çaba harcıyordu. "Elbette her kelimeyi değil ama genel olarak ne konuştuğumuzu hatırlıyorum."

Alex genç adama arkadaşlarının yaşadıkları kötü olayları, Martine'in çektiği acıları ve kendisinin bu hikâyedeki payını anlattı. Sözlerinin sonuna geldiğinde titremeye başlamıştı.

Son birkaç gün son derece kötüydü ama eğer Alain'in yerinde başka bir erkek bulunsaydı bundan çok daha beter olabilirdi. Böylesine korkunç şeylere inanan bir erkek onu dövebilir, hatta öldürebilirdi. Artık Alain'in sevgisinden şüphelenmesine gerek yoktu. Düşündüğü bütün yanlış şeylere rağmen genç adamın kontrolünü kaybetmemesi sevgisini ispatlamaya yeterliydi. Alain daha en başından beri ona önem vermiş, onu sevmişti...

Genç adam kollarının arasında kımıldanınca Alex onun gitmesine izin verdi. "Seni seviyorum, Alex; her zaman sevdim. Montmartre'da yapılan portrene ne kadar sık baktığımı bir bilseydin... O resme her bakışımda şüpheler içinde kıvranıyordum çünkü hakkında düşündüklerimle o ressamın senin yüzünde gördüğü özellikler öylesine farklı şeylerdi ki. Beni bir yanlış anlamanın kurbanı yapan özellikler... Sana güvenmem gerekirdi. Şimdi bütün o korkunç şeyleri nasıl düşündüğümü anlayamıyorum. Senin öylesine içten pazarlıklı biri olabileceğine nasıl inandım? Kendime o kadar kızıyorum ki senden af dileyecek cesareti bile bulamıyorum."

"Ancak bütün inandıklarına rağmen seninle yalnızca bana verebileceğin şeyler için evlenmiştim." Genç adamın yaptığı suçlamalar aklına gelince bu kelimeler Alex'in dudaklarından döküldü.

Alain üzgün bir ifadeyle, "Hayır, bütün söylediklerime rağmen buna hiçbir zaman inanmadım," dedi. "Ancak bir başka erkeğin çocuğunu taşıdığını anladığımda, ya da anladığımı sandığımda kendimi korumak zorundaydım. Kendimi senin büyüne nasıl kaptırdığımı, beni nasıl aptal yerine koyduğunu anlamana izin veremezdim. Böyle bir şey beni iyice yaralardı. Bu yüzden daha başından beri evliliğimizin ikimiz için de bir iş anlaşması olduğunu biliyormuşum gibi davrandım. Böylece kendimi koruyabileceğimi sanıyordum." Genç adam derin bir nefes aldı. "Gururumu koruyabilmek için geçmişteki her şeyi sana karşı kullandım. O anda bütün dünyam yıkılıyordu ama bunu sana göstermeye niyetim yoktu. Gerçek duygularımı anlarsan benimle alay etmenden korkuyordum. Bu yüzden bütün gücümü topladım ve sana elimden geldiğince eziyet etmeye çalıştım. Bu şekilde senden intikamımı aldığımı düşünüyordum."

Alex merak içinde, "Ama beni doğrudan suçlamaya hazır değildin, öyle mi?" diye sordu. "Alain... Aklından geçenleri bana neden daha başlangıçta söylemedin? Böylelikle her şey daha o zamandan ortaya çıkardı ve bütün bu gereksiz acıları çekmek zorunda kalmazdık."

Ancak genç kadın bunları söylerken Alain'in başını iki yana salladığını görünce böyle bir yüzleşmenin genç adam için ne kadar acı verici olacağını anladı. Alain alacağı cevaplardan korkarak böyle bir şey yapmaya kalkışmamıştı.

Genç adam alçak sesle, "Gitmene asla izin veremezdim. Bunu biliyorsun," dedi. "Sana ve bebeğe bakmaya hazırdım. Ancak gerçekleri bilmek istiyordum. Bana her şeyi anlatmanı, bunu yapabilmek için bana saygı duymanı istiyordum." Alain birden titredi. "Sana karşı duyduğum sevgi son derece büyüktü. Bedeli ne olursa olsun sana sahip olmak zorundaydım. Sensiz bir hayatı düşünmek bile istemiyordum. *Dieu*! Ne kadar aptal olduğumu düşününce çıldıracak gibi oluyorum. Eğer sen bakire olmasaydın ve ben senin masumiyetini anlayamayacak kadar duygusuz biri olsaydım... Bu durumda ikimizi birden mahvedebilirdim!"

"Hayır." Alex genç adamın kendisine duyduğu öfkenin büyümesine engel olabilmek amacıyla yumuşak bir

sesle konuşuyordu. "Hayır, böyle bir şey asla olmazdı. Çünkü zamanla her şey açıklığa kavuşurdu. Tony ile Martine benim arkadaşlarımdır. Sana onlardan bahseder, problemlerini anlatırdım. Böylece ortada korkunç bir yanlış anlama olduğunu kabullenmekten başka yapabileceğin bir şey kalmazdı... Ama böylesi daha iyi oldu, aşkım, çünkü çok daha kısa sürdü. Artık aramızdaki bütün problemler açıklığa kavuştuğuna, şüphelerin kaybolduğuna göre balayımıza kaldığı yerden devam edebiliriz, öyle değil mi?"

Genç kadın bu sözlerinden sonra davetkâr bir ifadeyle gülümsedi.

"Evlendiğimiz günden beri sana yaptıklarım ve söylediklerim için beni affedebileceğini mi söylemek istiyorsun?" Alain şaşkınlık içinde genç kadına bakıyordu. Böyle bir şeye inanmadığı her halinden belliydi. "Aramızda geçenlerden sonra hâlâ beni sevebileceğini mi söylüyorsun? Bunu yapabilir misin?"

Alex dürüstçe, "Seni sevmekten asla vazgeçmediğimi söylüyorum," dedi. "Beni Claudine'in yerine koymaya çalıştığını düşündüğüm zamanlarda bile seni sevdim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Genç adam sözlerini tamamlayamadı. Yumruklarını iyice sıkmış, eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Alex onun büyük bir acı içinde olduğunu hissedebiliyordu. Bu acının aralarında bir engel oluşturduğunun da farkındaydı.

Genç kadın yumuşak bir sesle, "Ama ne yapacağını biliyorsun," dedi.

"Bundan emin misin?"

Alex genç adamın gözlerinin derinliklerinde arzu dolu pırıltıyı görünce sevgiyle gülümsedi. "Elbette." Benliğini saran mutluluğun etkisiyle yaralarının verdiği acıyı unutmuştu bile. "Senin düşündüğün kadartecrübeli bir kadın olmak istiyorum."

Alex bir an için böyle alaycı bir ifadeyle konuşarak hata edip etmediğini düşündü. Acaba genç adamın öfkesini görmemezlikten gelmesi onu daha fazla kızdırır mıydı? Sonra Alain'in dudaklarındaki mutluluk ve rahatlama dolu gülümsemenin belirdiğini gördü.

"Benim için bir sakıncası yok *ma chere* Alex. Tek öğretmenin ben olmam şartıyla."

Alex neşeyle, "Şimdi ve daima," diye karşılık verdikten sonra kollarını açarak genç adama sarıldı. Onun arzuyla dolduğunu hissedince büyük bir zafer duygusuyla dolmuştu. Artık Alain'in hayatındaki boşluğu sevgiyle ve ilgisiyle doldurabilecğini biliyordu.

"Alex, *je t'adore...*" Bunlar uzun süre boyunca söylenen son sözlerdi.

On dört gün sonra Alex dar patikada dikkatle ilerliyor, karıncaların üstüne basmamaya çalışıyordu. Ayağının altında ezilen yaprakların kokusu burnuna geliyor, gökyüzündeki güneş tenini okşuyordu. Önden Alain onun adımlarına ayak uydurarak ağır ağır yürüyordu.

Yarın balayıları bitecek, Paris'e geri döneceklerdi. Bu şahane ortamda yaşadıkları sıcak, sevgi dolu günler ve geceler artık sona erecekti.

Paris'te yaşamak ve Alain'in karısı olmak son derece harika bir duyguydu. Genç kadın Korsika'dan ayrıldıktan sonra da aralarında oluşan yakınlığın süreceğinden, hatta daha da ileri gideceğinden emindi. Burada, doğanın kucağında birbirinden güzel günler geçirmişlerdi ve mutlulukları Paris'te de devam edecekti.

O sırada Alex'in ayağı bir taşa takıldı ve genç kadın sendeledi. Küçük taş parçaları aşağı yuvarlanmaya başladı. Gürültüyü duyan Alain hızla arkasına döndü. Yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"Ne oldu? Bir yerin acıdı mı? "

"Hayır, ben iyiyim." Alex genç adamın endişe dolu yüzüne bakarak gülümsedi. "Gölge bir yer bulup suya girebildiğimde kendimi çok daha iyi hissedeceğimi itiraf etmeliyim. Üstüme giydiklerim çok fazla geliyor. Sıcaktan neredeyse erimek istiyorum. Bu kadar çok şey giy-

mem gerekli miydi?"

Genç adamın dudaklarında hafif bir gülmüseme belirdi. "Bu senin iyiliğin için, aşkım." Alain uzanarak elini genç kadının uzun kollu gömleğinde dolaştırdı. Pamuklu bir etek üstüne bu gömleği giymesi için ısrar etmişti. "Vücudun güneşten ne kadar yanarsa yansın, tenin böylesine güçlü güneş ışığına dayanamayacak kadar ince ve hassas. Bu yüzden böyle giyinmeni istedim."

"Evet, biliyorum." Alex minnettarlık dolu bir ifadeyle gülümserken başındaki şapkayı çıkartarak biraz serinleyebilmek amacıyla yüzüne doğru salladı. "Daha çok yolumuz var mı?"

Son günlerde farklı bir şeyler yapmak Alex'in fikriydi. Bu yüzden Alain sahilin öbür ucundaki boş kumsala kadar yürümeyi önerdiğinde genç kadın hemen kabul etmişti.

"Yalnızca beş dakikalık yolumuz kaldı." Genç adam başıyla patikanın kıvrıldığı yeri işaret etti. "Şimdi bir şey içmek ister misin?" Alain omzunda taşıdığı plastik şişeyi işaret etti.

Alex başını iki yana salladı. "Hayır, bekleyeceğim. Oraya vardığımızda tadı çok daha iyi gelir."

Sonunda bir gölge buldular. Dev bir kayanın altına oturarak sularını içtiler. Ardından elbiselerini çıkartıp kendilerini pürüzsüz, sakin denize bıraktılar.

Daha sonra Alain'in yanında oturan Alex bakışlarını kocasına çevirdi. Genç adam kollarını dizlerine dolamış, yüzünü hafifçe öbür tarafa çevirmişti. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. O anda genç adamın mutsuzluğunu hisseden Alex tüylerinin diken olduğunu hissetti.

Genç kadın yavaşça kocasının koluna dokundu.

"Özür dilerim Alex. Yıllarca geriye gitmiştim."

Alex neşe dolu bir ifadeyle, "Herhalde millerce geriye demek istiyorsun, öyle değil mi?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Hayır. Buranın yirmi beş yıl önceki halini düşünüyordum." .

"Dokuz yaşında olduğun zamanı mı?" Alex şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Alain başanı sallayarak orayladı. "Eskiden tatillerde buraya gelirdik. Babam, Gisselle ve bize bakan kadın. Dört mil kadar ötede bir otelde kalırdık." Genç adam eliyle villanın bulunduğu tarafı işaret etti. "Genellikle her yıl burada dört hafta geçirirdik, ama o sene karnemdeki notlarım son derece kötüydü. Bu yüzden babam benim için özel bir öğretmen tuttu. Bu da benim yalnızca bir hafta kalmam anlamına geliyordu. Giselle ile dadı burada kalmaya devam edeceklerdi ama babamla ben Avignon'a geri dönecektik." Genç adam bir kahkaha attı ama gülüşünde en ufak bir neşe ifadesi yoktu. "Dokuz yaşında bir çocuğun böylesine güzel bir yerden yalnızca bir hafta kaldıktan sonra ayrılmasının ne kadar üzücü bir şey olduğunu anlayabiliyor musun?"

Alex hiçbir şey söylemeden başını salladı. Herhalde genç adamın babası en doğrusunu yaptığını düşünmüştü... Ancak dokuz yaşında küçük bir çocuk olan Alain öyle düşünmüyordu.

Genç adam derin bir nefes alarak sözlerini sürdürdü. "Ben de bir plan yaptım. Buradan ayrılacağımız akşama kadar bekleim ve sonra kaçtım. Bu kumsala geldim. O günlerde buraya gelirken yanından geçtiğimiz yıkık kulübede bir köylü yaşıyordu. Tavuk yetiştirip sebze ekiyordu. Babam beni aramaktan vazgeçiptek başına Avignon'a dönünceye kadar burada yiyeck birşeyler bulabileceğimi düşündüm."

"Sonra ne oldu?" diye yavaşça sordu Alex.

Genç adam omuz silkti. "Elbette babam beni buldu Giselle benim nerede olduğumu biliyordu ve bunu ondan öğrendiler." Alain hafifçegülümseyince genç kadının kalbi sıcacık oldu. "Babam beni bulmaya tek başına geldi. Sabahın erken saatleriydi ve ben henüz uyanmıştım. Babam beni yosunlardan yaptığım yataktan hızla kaldırdı ve belindeki kemeri çıkartarak beni dövdü. Ben

yere yıkılıncaya kadar sürdü bu dayak."

Genç adam bunları son derece sakin bir şekilde anlatıyordu ama o olayın üstünden yirmi beş yıl geçmiş olmasına rağmen sesinden yaşadığı keder hissedilebiliyordu. Tek birkelime bile söyleyemeyen Alex başını onun omzuna yasyadı. Gözyaşlarının akmasını engellemesi mümkün değildi.

"Alex?" Genç kadın Alain'in şaşkınlığını fark etti. "Alex, ağlama! Bunu ben hak etmiştim.. Davranışımın yarattığı karmaşayı, paniği, kaçırılan uçakları, iptal edilen randevuları bir düşünsene. Alex..." Genç adam kollarını ona sımsıkı doladı.

"Özür dilerim." Alex kız kardeşinden ve sevdiği bu yerden kopartılan küçük çocuk için duyduğu üzüntüyü bastırmaya çalışarak gözyaşlarını sildi. "Alain, babanın sana karşı bu kadar sert davranmasının senin yol açtığın sorunlardan değil de seni sonsuza dek kaybettiğini düşünerek korkmasından kaynaklanacağı hiç aklına geldi mi?Acaba bunu seni sevdiği için yapmış olamaz mı?"

Bu sözler üzerine Alain öyle uzun süre sessiz kaldı ki, Alex genç adamın kendisini duymamış olabileceğini düşündü. "Kısa bir süre öncesine kadar böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. Senin benden kaçtığını ve hayatımdaki en değerli şeyi kaybettiğimi düşününceye kadar aklıma böyle bir şey gelmemişti Yardım isteyen sesini duyduğumda yapmayı düşündüğüm ilk şey benden merhamet dileyinceye kadar seni öldüresiye dövmekti."

"Tanrım!" Bu genç kadının beklediği cevap değildi ama gene de amacına ulaşmıştı.

"Endişelenme." Genç adam gözünün ucuyla ona baktı. "Seni asla incitmezdim *ma cherie*. Ayrıca doğa zaten senin kaçışın yüzünden seni cezalandırmıştı." Alain parmağını genç kadının bacağındaki yara izlerinin üzerinde yavaşça dolaştırdı. "Ama, evet, hayatımda ilk kez sevgiyle şiddet arasındaki bağı görebiliyordum. Böyle bir şeyi uygulamayı iğrenç bulmama rağmen."

Alex bütün cesaretini toplayarak, "O halde eğer baban Paris'e gelip seninle karşılaşmak isterse üstüne düşeni yapıp aranızda geçenleri düzeltmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Böyle bir şeyin olabileceğine inanıyor musun?" Genç kadın Alain'in bu öneriyi hemen reddedeceğini sanmıştı ama genç adamın bu sorusu içini umutla doldurdu.

"Bence bu büyük ihtimalle mümkün, aşkım. Her şeden önce artık bir karın ve du Gard soyunu sürdürme imkânın var. Giselle babanın yaşlandıkça daha hoşgörülü olduğunu, göstermeyi başaramasa bile seni çok sevdiğini söylüyor. Bana kalırsa artık geçmişte yapılan hataları unutmanın zamanı geldi... Hepsini."

"Seninle aynı fikirdeyim." Genç adam uzanarak yumuşak bir şekilde onu dudaklarından öptü. "Aslında ona yeni gelinini tanıştırmaktan büyük bir gurur duyardım."

Kumsal tamamiyle boştu. Tepedeki eski kulübe iyice yıkılmıştı ve en yakın insan beş mil yukarıdaki bir uçağın içindeydi. Romantizm için yaratılmış bu ortamda yakışıklı banker karısını kollarının arasına aldı ve genç kadının bütün ömrü boyunca unutamayacağı bir şekilde onunla sevişti.

Akşamüstüne doğru birbirlerine sımsıkı sarılarak geri dönüş yolculuğuna başladılar. Sanki tek bir vücutmuş gibi yürüyorlardı. Tepeye vardıklarında alain duraklayarak geride kalan kumsala baktı.

Genç adam yavaşça, "Bunca acı," dedi. "Ve şimdi bunca mutluluk. Sanki bugün burada bir hayaleti yok ettim."

Alex onun ne demek istediğini anlayarak kocasına sımsıkı sarıldı. "Benim duygularım da çok karmaşık, Alain. Kendimi hem çok mutlu hem de üzgün hissediyorum, çünkü yarın buradan ayrılırken yazı ve onun bütün büyüsünü geride bırakacağız."

"Ama öyle olmayacak. Yazı ve onun bize verdiklerini yanımızda götüreceğiz. Bunu birlikte keşfettiğimize

göre sona ermesine asla izin vermeyeceğiz. Alex... Asla!"

Bir ömür boyu bitmeyen yaz! Genç adam haklıydı. Kulağa çok iyi geliyordu. Alex mutluluk içinde kocasının koluna girdi ve birlikte eve doğru yürümeye başladılar.